

2321

DONATIVO
del Director de este Instituto
D. JOSÉ S. ORTS
(Q. D. H.)

Am.º 07. L.

1790

Am.º Oscanlanday

~~111 88~~

GRAMMATICA

RHETORICA

ARITHMETICA

INSTITVTIO
 GRAECAE
 GRAMMATICES
 COMPENDIARIA,
 In usum regiae scholae
Westmonasteriensis.

*Scientiarum janitrix gram-
 matica.*

LONDINI:
 Excuderunt S. Buckley, et
 T. Longman, Regii in La-
 tinis, Graecis, et Hebraicis
 Typographi. 1787.
Cum Privilegio.

GEOMETRIA

DIALECTICA

MUSICA

ASTRONOMIA

475-5

Studium grammatices omnibus
est necessarium.

R. 3001

DAMOCHARIS.

Μὴ νεμέσασθαι αἰοῖσι, χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ne parva averteris, inest sua gratia parvis.

Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ.

Τῶν ἰσπεριῶν συναγωγὸς τυγχάνω,
καὶ λέξιν ὀρθῶ, καὶ μέτροις ἐφιστάνω.

Μιχ. ὁ Ψελλός.

PRAEFATIO.

ALTERRVM jam saeculum ad finem vergit, cum vir pietate et doctrina praestans, Edwardus Grantus, scholae regiae Westmonasteriensis moderator, Graecam grammaticam in usum scholae ejusdem publicavit. Quoniam autem praecepta illic tradita ex celeberrimis ante id tempus grammaticis, quorum nomina recenset¹, maxima ex parte collegerat, Graecae linguae spicilegium prae modestia appellare ipsi placuit. Attamen, qui diligenter perlegerit, magno labore ac studio auctori suo constituisse facile agnoscat; cui et illud laudis tribui debet, quod primus inter nostrates eam provinciam aggressus sit². Scripta est forma dialogi inter praeceptorem et discipulum instituti, et in lucem prodiit, schedis in quarto complicatis, anno Domini 1575³; quo tempore auctor trigesimum aetatis suae, et scholastici regiminis tertium nondum compleverat⁴. Sed cum partim mole sua, et partim pretio, communi puerorum usui minus accommodaretur; Gulielmus Camdenus, qui in schola ista moderanda Granto successit, in compendium a se redactam edidit hoc titulo: Institutio Graecae grammaticae compendiarum, in usum regiae scholae Westmonasteriensis. De qua re V. R. Thomas Smithus S. T. D. in

¹ Epist. dedic. p. 1.² Ibid. p. 2.³ Haec unica fuit editio, dequa vid. Ames's *Typographic Antiquities*, pag. 316.⁴ Ep. ded. p. 2.

Vita Camdeni a se scripta haec habet: Mortuo viro doctissimo, *Edwardo Granto*, sacrae theologiae doctore, qui regiam scholam Westmonasteriensem diu rexerat, mense Martis MDXCIII in ejus locum successus est *Camdenus*; quo nemo dignior, si longae per duodeviginti annos in eadem palaestra exercitationes ex aequo jus ad succedendum non dedissent, cui illius praefectura demandaretur¹. *Et mox*: Anno 1597, Grammatica Graeca ab ipsius venerando decessore, quocum per aliquam multos annos concorditer et amantissimè vixerat, olim composita, haecenus in schola regia obtinuerat; cujus rudimenta, cum multa ex parte laborarent deficerentque, non tam reformanda, quam de novo instituenda censens, observationibus, quas ex Graecis omne genus scriptoribus acri judicio et longo usu collegerat, sub severum examen revocatis, grammaticam novam non soli scholae, cui praecerat, sed universis per Angliam scholis deinceps inservituram edidit². *Haec ille. Sed in errore versatur vir eruditus, cum, mortuo demum Granto, in locum ejus Camdenum successum fuisse scribat. Anno enim 1589 E. Grantus S. T. D. Cantabrigiae creatus³, ecclesiae de Toppesfield in agro Essexiensi rectoris munus a regina Elizabetha, cui tunc erat a sacris, 22 Apr. 1598 consecutus est; vitae tandem defunctus, 21 Octobris 1601 successorem habuit Gulielmum Smythum⁴.*

Quinetiam in tempore assignando, quo primum grammatica Camdeni edita fuit, pariter lapsus est idem vir doctus;

¹ Viri Cl. Gulielmi Camdeni Vita, praefixa Epistolis, p. xviii.

² Ibid. p. xix. Vid. etiam p. lxxviii, et Athen. Ox. Vol. I. c. 481.

³ Fast. Cantabr. M. S. ⁴ Newcourt Repertor. V. II. p. 609.

Qui plura de illo scire cupit, Athen. Ox. V. I. c. 310, consulere liceat.

qui sub anno 1597, ut vidimus, eam collocaverit. Prima enim editio anno 1595 lucem aspexit, in qua Primitiva vocabula, Nomina mensium Graecorum, et Literarum nexus defuisse ostendit exemplar ejus anni, quod penes me est. Veruntamen fieri potest, ut alia quaedam editio, mihi nondum conspecta, anno 1597 prodiisset, quae ab eo prima haberetur. Exemplar autem editionis anno sequenti excusae vir artis hujus inter alias peritissimus, mihi que amicissimus, Petrus Newcome mecum communicavit; cui Primitiva vocabula et Nomina mensium Graecorum, quae in prima editione desiderabantur, in fine sunt annexa. Eas accessiones ex Joanne Surfino in suam grammaticam transfudit Camdenus, quod in prima editione facere non poterat; quae eodem anno, quo opus illud Surfini prodiit in Gallia¹, apud nos lucem vidit. At alteram illam Camdeni editionem, anno 1598 editam, cum prima conferens, posteriorem in locis quamplurimis emendatam fuisse perspexi. Proxima editio, cujus videndi copiam nactus sum, anno 1604 in lucem venit; quae per omnia ferè, etiam in mendis typographicis, cum posteriori jam dicta ita consensit, ut ex ea fuisse impressam dubitare vix liceret. Inter reliquas editiones, quae ad manus meas devenerunt, temporis ordine proximum sibi locum vindicat, quae anno 1615 vulgata fuit. Nihil autem novi exhibuit, praeterquam ornamenta quaedam; Septem scilicet artium liberalium imagines in fronte collocatas, Insignia regia paginae adversae affixa, et Arborem doctrinae sub finem adjunctam; quae

¹ Joannis Surfini Carnutis Nogentini Grammaticae Graecae libri sex: Accessit breve Lexicon primitivarum omnium totius Graecae linguae. dictionum: Andegavi 1595. quarto.

omnia ex grammatica Latina ad hanc decorandam sumpta fuisse apparebant. In eo statu, quantum investigare potui, grammatica haec permansit, donec anno tandem 1640 prodit editio, quae elogium illud in fronte prae se tulit: Prout oblata fuit authoritati, aucta et emendata. Nec temere haec quidem, sed verè pronuntiata esse, collatione cum prioribus editionibus facta, planè perspectum habui. Additiones autem ex novis quibusdam exemplis, partim substantivorum declinationibus, et partim dialectorum tabellis, quae prius desiderabantur, insertis praecipuè constabant. Nihil amplius ad singulas grammaticae hujus partes constituendas tum deerat, praeter Literarum nexus, quos initio editionis anno 1653 excusae adjectos inveni; sed in alia post triennium publicata ad finem dimovebantur, ubi semper deinceps permanserunt. Ex eo tempore editiones, quamlibet numerosae, in nulla re momenti, quod sciam, inter se discrepârunt. Per saeculi igitur dimidium et amplius grammaticam hanc diversis temporibus paulatim excultam et auctam fuisse, priusquam formam suam integram acceperat, manifestum videtur. Mirari autem subit, Michaelem Maittaire, scriptorem alioquin non indiligentem, in Annalibus suis typographicis nusquam de illa, cujus usus in scholis nostris centum et sexaginta circiter annos nunc invaluit, mentionem fecisse.

Restat tantùm, ut de nova hac editione pauca dicamus. Prima igitur cura fuit, ut à mendis quamplurimis, quae priores editiones temporis progressu haud parum corruperant, purgaretur. Graecas etiam partium orationis earumque affectionum appellationes, quas vulgò adhibent grammatici, ut tironibus non modò inutiles, sed etiam impedi-

mento,

mento, dum primis rudimentis initiantur, eximere consultius ducebatur. In veteribus enim interpretibus et scholasticis legendis cognitio earum praecipue requiritur; quae, ut occasio postulet, lexicorum ope levi negotio comparare licebit. Tam varia autem et multiplex est Graeca nomina et verba flecendi ratio, ut maximam in lingua hac discenda difficultatem inde exoriri res sit manifesta. Quapropter, ut illud incommodi, quantum fieri posset, levaretur; sub unaquaque Substantivorum declinatione, exempla, ubi deerant, eatenus aucta sunt, ut una cum diversis terminationibus omnes accentuum varietates per singulos numeros et casus exhiberent. Idem quoque in Adjectivis, quae breviter nimis antehac tractabantur, pari ratione observatum est. Praeterea, ne quid deesset in Verbis explicandis, quod discentium usui inserviret; conjugationes verbi medii, verborum contractorum, et in μ i desinentium, per modos et tempora nunc primum accesserunt. Porro, ut singulae cujusque temporis personae in verborum paradigmatis accentu suo notarentur, eadem cura, ac de nominibus paulo supra exposuimus, ubique fuit adhibita. Hinc enim pueri eadem opera, qua voces declinabiles inflectere discunt, Accentuum etiam diversam rationem facile percipient; cujus rei accurata cognitio magnam saepe in Graeca lingua adfert utilitatem. Nam, ut alia omittamus; multa vocabula iisdem literis scripta, sensu vero discrepantia, diversa ejusdem accentus sede distinguuntur: ut, θεὰ dea, θεά spectaculum; ἰχθυόφαγος qui pisces edit, ἰχθυόφαγος qui a piscibus comeditur. Contra autem diversus in eadem sede accentus syllabarum quantitatem interdum indicat: sic, χρεία usus a longam habet, μέτρα

μοῦσα musa & brevem. Quinetiam plures nonnunquam
 ejusdem vocis affectiones easdem literas habentes, cum diver
 accentu, tum diversa etiam ejusdem accentus sede, discr
 minis causa notantur: ut, ποιῆσαι fecisse, ποιήσαι fecerit
 ποιῖσαι fac; omnia a ποιέω facio. Catalogus anomalorum
 verborum non auctior tantum, sed multo etiam emendatio
 invenietur. Syntaxeos praecepta eodem modo, ac in Lat
 na grammatica, disposuimus; quo facilius utriusque lin
 guae in vocum constructione aut congruentia, aut discrepan
 tia, inter se conferendo appareret. Pauca autem praecepta
 quae necessaria videbantur, in locis quibusdam de novo sunt
 adjecta. Dialectorum tabella, lineolis interpositis ubique
 jam distincta, longè paratiùs dehinc consuli poterit. Quo
 de Anomalis etiam in μ . pari ratione dicatur. Verùm enim
 vero, ne accessionibus memoratis, et aliis quibusdam passim in
 sertis, liber emptorum dispendio nimis excrevisset; Primitiv
 vocabula, quae saepius ab aliis seorsum sunt edita, prorsus
 ommittere necessarium inveniebatur. Eademque de caus
 quaedam notulis explicata typis minoribus excudi, et in mar
 ginem rejici, curavimus. Caeterùm Anni Attici rationem
 clariùs expositam, et puerorum captui magis accommodatam
 Inco suo retinere visum est. Huic denique subnexa est Ab
 breviationum tabella, auctior paulò quàm antehac facta
 cujus tamen auxilio tyrunculi minùs jam aliquandiu indige
 bunt, quia in hac editione Graeca vocabula illorum gra
 tia ex literis singularibus ubique conficiuntur.

I. W.

INSTITVTIO

I N S T I T V T I O

GRAECAE GRAMMATICES.

GRAECAE grammatices quatuor sunt partes; orthographia, etymologia, syntaxis, et prosodia.

I. DE ORTHOGRAPHIA.

LITERAE sunt viginti quatuor, quae hinc sequuntur.

Figura.	Nomen.	Potestas.
A α	ἄλφα	alpha a
B β β	βῆτα	beta b
Γ γ Γ	γάμμα	gamma g
Δ δ	δέλτα	delta d
E ε	ἒ ψιλόν	e tenue et breve
Z ζ ζ	ζῆτα	zeta z
H η	ἦτα	e longum
Θ θ θ	θῆτα	th
I ι	ἰῶτα	i
K κ	κάππα	k c
Λ λ	λάμβδα	l
M μ	μῦ	m
N ν	νῦ	n
Ξ ξ	ξῖ	x
O ο	ὀ μικρόν	o parvum et breve
Π π π	πί	p
Ρ ρ ρ	ῥῶ	r
Σ Ϛ σ ϝ ³	σίγμα	s
T τ τ	ταῦ	t
Υ υ	ὕ ψιλόν	u
Φ φ	φῖ	ph
Χ χ	χῖ	ch
Ψ ψ	ψῖ	ps
Ω ω	ὦ μέγα	o magnum et longum

¹ Sub Orthographia hinc continetur et Orthoëpia.

² Parvum et magnum figuram denotant, breve et longum quantitatem.

³ In vocum initio scribitur Ϛ, in principio et medio σ, et ϝ in fine.

Divisio literarum.

Ex literis septem sunt vocales, α, ε, η, ι, ο, υ, ω.
Reliquae septemdecim sunt consonantes.

Divisio vocalium.

VOCALIS longae sunt η ω : breves, ε, ο : ancipites,
α, ι, υ¹.

Mutabiles sunt α, ε, ο² : immutabiles, η, ι, υ, ω.

Praepositivae sunt α, ε, η, ο, ω : subjunctivae, ι, υ³.

DIPHTHONGI propriae sunt αι, αυ, ει, ευ, οι, ου
impropriae, α, η, ω, ηυ, υι, ωυ⁴.

Mutabiles sunt αι, αυ, οι : immutabiles, ει, ευ, ου.

Divisio consonantium.

CONSONANTES sunt duplices, mutae et semivocales

MUTAE dividuntur in tenues, π, κ, τ : medias, β,
γ, δ : et aspiratas φ, χ, θ.

Mutantur inter se π, β, φ : κ, γ, χ : τ, δ, θ⁵.

SEMIVOCALIS sunt duplices, ζ, ξ, ψ⁶ : liquidae
vel immutabiles⁷ ; λ, μ, ν⁸, ρ : et σ suae potestatis li-
tera.

¹ Vocales ancipites ita vocantur, quod in aliis vocibus breves, in aliis longae, in aliis denique sunt communes.

² Mutabiles in verborum augmentis mutantur in longas, quod de diphthongis pariter intelligi debet.

³ Praepositivae et subjunctivae inde nomen habent ; prout in diphthongis aut praeposuntur, aut subsequuntur. In υ tamen υ praepositiva est.

⁴ Ex impropriis tres priores surdae vocantur, quod et subjectum vix pronuntiatur ; tres vero posteri res absonae dicuntur.

⁵ Mutatio haec in vocum inflexione et ortu praecipue locum habet.

⁶ Pro δσ, υσ, πσ.

⁷ Immutabiles dicuntur, quia in nominum inflexione, et futuris verborum, nullam mutationem subeunt.

⁸ Pro γ scribitur γ ante γ, κ, ξ, χ ; quae sonat tamen ut υ : sic ἐγγράφω inscribo, ἄγγελος angelus ; πέφαγκα apparui, ὄγκος tumor ; ἐγγέω insculpo, λύγξ lynx ; ἐγχέω infundo, ἐγχος hasta. Sed μ scribitur ante β, μ, π, φ, ψ. Item λ et interdum ρ ante similem.

SYLLABAE.

Ex literis fiunt syllabae, ex syllabis vocabula, ex vocabulis oratio.

SYLLABIS accidunt tempus, accentus, spiritus, et apostrophus.

De tempore, seu *quantitate*, infra agetur in PROSODIA.

Accentus.

ACCENTVS sunt tres; acutus (´), gravis (`) et circumflexus (~).

Acutus habet locum in ultima syllaba, penultima, et antepenultima: unde vocabulum dicitur acutitonum, ut, Θεός *Deus*; penacutum, ut, λόγος *sermo*; antepenacutum, ut, ἄγγελος *angelus*.

Circumflexus in ultima et penultima: unde vocabulum dicitur circumflexum, ut, σῦκη *ficus arbor*; antecircumflexum, ut, σῦκον *ficus*.

Gravis in ultima tantum signatur: unde vocabulum dicitur, ut, prius, acutitonum, ut, Χριστός *Christus*¹.

In ultima verò si nullus sit accentus, vocabulum dicitur gravitonum²; ut, ἄγγελος, λόγος, σῦκον³.

Spiritus.

SPIRITVS duo sunt; lenis (´), et asper (˘).

Omnis dictio a vocali vel diphthongo incipiens, spiritem tenuem vel asperum accipit in principio.

Omnes dictiones incipientes ab υ vel ρ aspirantur: ut, ὕδωρ *aqua*, ῥέω *fluo*.

Sed si ρ in medio geminetur, prius levigatur, alterum aspiratur: ut, ἐρρῶσο *vale*.

¹ Acutus et circumflexus syllabam, quam afficiunt, semper elevant; gravis verò deprimit, ideóque nunquam appingitur nisi in ultima syllaba, ubi acuti vicem sustinet, syllabamque attollit.

² Vel *barytonum*.

³ De accentibus plura dicentur sub finem *Syntaxis*.

Apostrophus.

ΑΠΟΣΤΡΟΦΗΥΣ est nota rejectae vocalis ob vocalem sequentem, ad hunc modum (').

Rejiciuntur per apostrophum vocales α, ε, ι, ο; diphthongi αι, οι: ut, καί' αὐτόν, pro καί αὐτόν, contra illum.

Si sequens vocalis aspiiretur, mutatur tenuis praecedens in aspiratam: ut, ἀφ' ἡμῶν, pro ἀπὸ ἡμῶν, a nobis. νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην, noctem totam.

II. DE ETYMOLOGIA.

PARTES orationis sunt octo; articulus, nomen, pronomen, nomen, verbum, participium¹, adverbium², conjunctio, praepositio.

Numeri tres sunt; singularis, dualis³, pluralis.

Casus sunt quinque; nominativus, genitivus, dativus, accusativus, vocativus⁴.

Genera sunt quatuor; masculinum, foemininum, neutrum, commune.

ARTICVLVS.

ARTICVLVS est duplex: praepositivus, ὁ, ἡ, τὸ, haec, hoc; subjunctivus, ὅς, ἣ, ὅ, qui, quae, quod⁵.

	Singular.	Dual.	Plural.
	N. G. D. A.	NA. GD.	N. G. D. A.
Masc.	ὁ, τοῦ, τῷ, τόν,	τῶ, τοῖν,	οἱ, τῶν, τοῖς, τοῖσιν,
Foem.	ἡ, τῆς, τῇ, τήν,	τᾶ, ταῖν,	αἱ, τῶν, ταῖς, ταῖσιν,
Neut.	τὸ, τοῦ, τῷ, τό.	τῶ, τοῖν.	τὰ, τῶν, τοῖς, τοῖσιν,

¹ Participia sub diversis verborum suorum generibus tractantur.

² Sub Adverbio continetur etiam Interjectio.

³ Dualis usurpatur, cum de duobus fit sermo, ac praesertim si res geminae; pluralis tamen saepe usurpatur pro duali.

⁴ Carent Graeci ablativo; cujus loco dativum, et aliquando genitivum adhibent.

⁵ Accuratè loquendo unus tantum est articulus, nempe praepositivus, genera nominum distinguuntur; subjunctivus autem revera est pronomen relativum.

⁶ Vocativus utrique deest articulo, sed adverbio vocandi ὦ suppletur.

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	NA.	GD.	N.	G.	D.	A.
Ma'c.	ὄς,	οὔ,	ῶ,	ὄν,	ῶ,	οῖν,	οἶ,	ῶν,	οῖς,	οὔς,
Foem.	ἦ,	ἦς,	ἦ,	ἦν,	ἄ,	αῖν,	αἶ,	ῶν,	αῖς,	ἄς,
Neut	ὄ,	οὔ,	ῶ,	ὄ.	ῶ,	οῖν.	ἄ,	ῶν,	οῖς,	ἄ.
Sic N.	ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ,				G.		οὔπερ, ἥσπερ, οὔπερ, etc.			

qui, quae, quod.

N O M E N.

DECLINATIONES substantivorum sunt decem ; quinque simplicium, et quinque contractorum.

Quatuor priores declinationes simplicium sunt parissyllabicae, hoc est, non crescentes genitivo.

Quinta est imparissyllabica, hoc est, genitivo crescens ; ex qua omnes contractorum declinationes oriuntur.

Nominativus, accusativus, et vocativus duales iidem sunt ; similiter genitivus et dativus.

Nominativus et vocativus plurales sunt iidem.

Genitivus pluralis definit perpetuò in ων.

Nominativus, accusativus, et vocativus neutrorum in singulis numeris sunt iidem ; et pluraliter extra contractionem semper exeunt in α, nisi in quarta simplicium.

Atticè vocativus semper idem est ac nominativus, et poëticè saepe usurpatur pro nominativo.

Obs. Dativus singularis in quatuor primis declinationibus simplicium semper habet i subiectum finalibus suis, α, η, ω¹.

S V B S T A N T I V A S I M P L I C I A.

Prima declinatio.

DECLINATIO prima duas habet terminationes, αc et ης, generis tantum masculini : ut, ὁ παμίας *quaestor*, ὁ τελώνης *publicanus*².

¹ Quod in articulis etiam locum habet.

² Sed ὁ et ἡ ληστής, *latro*, communis generis, ut aliqui volunt.

Sing. N. ὁ ταμί-ας, G. τοῦ ταμί-ου, D. τῷ ταμί-α, A. τὸ
ταμί-αν, V. ὦ ταμί-α.

D. N. et A. τὸ ταμί-α, G. et D. τοῖν ταμί-αιν, V. ἰ
ταμί-α.

P. N. οἱ ταμί-αι G. τῶν ταμι-ῶν, D. τοῖς ταμί-αῖς, A. τοῖ
ταμί-ας, V. ὦ ταμί-αι.

Sing. N. ὁ τελών-ης, G. τῆς τελών-ου, D. τῷ τελών-η, A. τὸ
τελών-ην, V. ὦ τελών-η.

D. N. et A. τὸ τελών-α, G. et D. τοῖν τελών-αιν, V. ἰ
τελών-α.

P. N. οἱ τελῶν-αι, G. τῶν τελων-ῶν, D. τοῖς τελών-αῖς, A. τοῖ
τελών-ας, V. ὦ τελῶν-αι.

Quaedam in *ας* Doricè ¹ declinata formant genitivum
singularem in *α* : ut, ὁ Θωμάς, τῆς Θωμά, *Thomas*
ὁ βορρῆας, τοῦ βορρῆα, *boreas*.

Quae definiunt in *πης*, ut, σαίραπης *satrapa* ; in *της*, ut
κριτής *judex* ; item gentilia, ut Σκύθης *Scytha* ; et com-
posita a μέτῳ *metior*, πωλῶ *vendo*, τρίβω *tero* ; ut, γεωμέ-
τρης *geometra*, βιβλιοπώλης *bibliopola*, παιδοπρίστης *palaestra*
magister : formant vocativum per *α* breve ; ut, ὦ σαίρα-
πα, ὦ κριτᾶ, etc.

Sing. N. ὁ κριτ-ῆς, G. τῆς κριτ-οῦ, D. τῷ κριτ-ῆ, A. τὸ
κριτ-ῆν, V. ὦ κριτ-ά².

D. N. et A. τὸ κριτ-ά, G. et D. τοῖν κριτ-αῖν, V. ἰ
κριτ-ά.

P. N. οἱ κριτ-αῖ, G. τῶν κριτ-ῶν, D. τοῖς κριτ-αῖς, A. τοῖ
κριτ-ᾶς, V. ὦ κριτ-αί.

Secunda declinatio.

DECLINATIO secunda duas continet terminationes
α et *η*, generis foeminini ; ut, ἡ μῦσα *musa*, ἡ θάλασσα
mare ; ἡ λύπη *dolor*, ἡ τιμὴ *honor*.

¹ De variis Graecae linguae *Dialectis* in fine hujus libri agetur.

² Δεσπότης *dominus*, et μηλιέτης *consiliarius*. retrahunt accentum
vocativo singulari : ut, ὦ δεσποτα, ὦ μελιέτα.

Sing. N. μουσ-α, G. τῆς μούσ-ης, D. τῇ μούσ-η, A. τὴν
μούσ-αν, V. ᾧ μούσ-α.

D. N. et A. τὰ μούσ-α, G. et D. ταῖν μουσ-αιν, V. ᾧ
μούσ-α.

P. N. αἱ μούσ-αι, G. τῶν μουσ-ῶν, D. ταῖς μούσ-αις,
A. τὰς μούσ-ας, V. ᾧ μούσ-αι.

Sing. N. ἡ θαλάσσο-α, G. τῆς θαλάσσο-ης, D. τῇ θαλάσσο-η,
A. τὴν θαλάσσο-αν, V. ᾧ θαλάσσο-α.

D. N. et A. τὰ θαλάσσο-α, G. et D. τα θαλάσσο-αιν,
V. ᾧ θαλάσσο-α.

P. N. αἱ θαλάσσο-αι, G. τῶν θαλασσο-ων, D. ταῖς θα-
λάσσο-αις, A. τὰς θαλάσσο-ας, V. ᾧ θαλάσσο-αι.

Sing. N. ἡ λύπ-η, G. τῆς λύπ-ης, D. τῇ λύπ-η, A. τὴν
λύπ-ην, V. ᾧ λύπ-η.

D. N. et A. τὰ λύπ-α, G. et D. ταῖν λύπ-αιν, V. ᾧ
λύπ-α.

P. N. αἱ λύπ-αι, G. τῶν λύπ-ῶν, D. ταῖς λύπ-αις, A. τὰς
λύπ-ας, V. ᾧ λύπ-αι.

Sing. N. ἡ τιμ-ή, G. τῆς τιμ-ῆς, D. τῇ τιμ-ῆ, A. τὴν τιμ-ῆν,
V. ᾧ τιμ-ή.

D. N. et G. τὰ τὰ τιμ-ά, G. et D. ταῖν τιμ-αῖν, V.
τιμ-ά.

P. N. αἱ τιμ-αὶ, G. τῶν τιμ-ων, D. ταῖς τιμ-αῖς, A. τὰς
τιμ-ὰς, V. ᾧ τιμ-αί.

FINITA in δα, θα, ρα, et a purum¹, faciunt geniti-
vum in ας, et dativum in α: ut, Λήδα *Leda*, Μάρθα
Martha, ἡμέρα *dies*, φιλία *amicitia*.

Sing. N. ἡ φιλί-α, G. τῆς φιλί-ας, D. τῇ φιλί-α, A. τὴν
φιλί-αν, V. ᾧ φιλί-α.

D. N. et A. τὰ φιλί-α, G. et D. ταῖν φιλί-αιν, V. ᾧ
φιλί-α.

P. N. αἱ φιλί-αι, G. τῶν φιλί-ῶν, D. ταῖς φιλί-αις, A. τὰς
φιλί-ας, V. ᾧ φιλί-αι.

Obs. Quaedam nomina hujus declinationis in dativo

¹ Syllaba pura dicitur, quam vocalis vel diphthongus antecedit.

et accusativo singulari patiuntur metaplasimum¹ : ut, ἀλλή, pro ἀλλή, robore : et plurima augentur syllaba φι vel φιν, ut, δύρα, γαννα, δύρηφι.

Tertia declinatio.

DECLINATIO tertia duas habet terminationes, ος et ον : ος masculini, foeminini, et communis generis ; ον neutrius : ut, ὁ λόγος sermo, ἡ δοκὸς trabs, ὁ et ἡ ἄνθρωπος homo ; et τὸ ζῷον animal.

Sing. N. ὁ λόγ-ος, G. τοῦ λόγ-ου, D. τῷ λόγ-ῳ, A. τὸν λόγ-ον, V. ὃ λόγ-ε.

D. N. et A. τὰ λόγ-ω, G. et D. τοῖν λόγ-οιν, V. ὃ λόγ-ω.

P. N. οἱ λόγ-οι, G. τῶν λόγ-ων, D. τοῖς λόγ-οις, A. τοὺς λόγ-ους, V. ὃ λόγ-οι.

Sing. N. ἡ δοκ-ός, G. τῆς δοκ-οῦ, D. τῇ δοκ-ῳ, A. τὴν δοκ-ὸν, V. ὃ δοκ-έ.

D. N. et A. τὰ δοκ-ῶ, G. et D. ταῖν δοκ-οῖν, V. ὃ δοκ-ῶ.

P. N. αἱ δοκ-οί, G. τῶν δοκ-ῶν, D. ταῖς δοκ-οῖς, A. τὰς δοκ-ούς, V. ὃ δοκ-οί.

Sing. N. ὁ et ἡ ἄνθρωπ-ος, G. τοῦ et τῆς ἀνθρώπ-ου, D. τῷ et τῇ ἀνθρώπ-ῳ, A. τὸν et τὴν ἀνθρώπ-ον, V. ὃ ἀνθρώπ-ε.

D. N. et A. τὸ et τὰ ἀνθρώπ-ω, G. et D. τοῖν et ταῖν ἀνθρώπ-οιν, V. ὃ ἀνθρώπ-ω.

P. N. οἱ et αἱ ἀνθρώπ-οι, G. τῶν ἀνθρώπ-ων, D. τοῖς et ταῖς ἀνθρώπ-οις, A. τοὺς et τὰς ἀνθρώπ-ους, V. ὃ ἀνθρώπ-οι.

Sing. N. τὸ ζῷ-ον, G. τοῦ ζῷ-ου, D. τῷ ζῷ-ῳ, A. τὸ ζῷ-ον, V. ὃ ζῷ-ον.

D. N. et A. τὸ ζῷ-ω, G. et D. τοῖν ζῷ-οιν, V. ὃ ζῷ-ω.

P. N. τὰ ζῷ-α, G. τῶν ζῷ-ων, D. τοῖς ζῷ-οις, A. τὰ ζῷ-α, V. ὃ ζῷ-α².

¹ De hac figura vide infra in *Figuris dictionis*.

² In recentioribus quibusdam editionibus ὁ νόος νοῦς mens hic adhibebatur, de quo inter *Heteroclitia contractione* hujus declinationis infra agetur.

Obs. 1. Poëticè dativus singularis, et dativus pluralis nonnunquam mutantur per metaplasmum: ut, παρθένη, pro παρθένω, *virgini*; ἄστροισι, pro ἄστροις, *astris*; σαββάσι, pro σαββάλοις, *sabbatis*.

Obs. 2. Pauca patiuntur apocopen; ut, ἔρι, pro ἔριον, *lana*: et nonnullis φι vel φιν adjungitur; ut στρατοφι, pro στρατός, *exercitus*.

Quarta declinatio¹.

DECLINATIO quarta duas habet terminationes, ως et ων: ως masculini et foeminini generis², ων neutrius: ut ὁ λέως *populus*, ἡ γάλως *glos*; et τὸ ἀνώγειον *coenaculum*.

Sing. N. ὁ λε-ὼς, G. τοῦ λε-ῶ, D. τῷ λε-ῶ, A. τὸν λε-ὼν, V. ὦ λε-ῶς.

D. N. et A. τὼ λε-ῶ, G. et D. τοῖν λε-ῶν, V. ῶ λε-ῶ.

P. N. οἱ λε-ῶ, G. τῶν λε-ῶν, D. τοῖς λε-ῶς, A. τοὺς λε-ῶς, V. ῶ λε-ῶ.

Sing. N. ἡ γάλ-ως, G. τῆς γάλ-ω, D. τῇ γάλ-ω, A. τὴν γάλ-ων, V. ῶ γάλ-ως.

D. N. et A. τὰ γάλ-ω, G. et D. ταῖν γάλ-ων, V. ῶ γάλ-ω.

P. N. αἱ γάλ-ω, G. τῶν γάλ-ων, D. ταῖς γάλ-ως, A. τὰς γάλ-ως, V. ῶ γάλ-ω.

Sing. N. τὸ ἀνώγει-ων, G. τῆς ἀνώγει-ω, D. τῷ ἀνώγει-ω, A. τὸ ἀνώγει-ων, V. ῶ ἀνώγει-ων.

D. N. et A. τὼ ἀνώγει-ω, G. et D. τοῖν ἀνώγει-ων, V. ῶ ἀνώγει-ω.

P. N. τὰ ἀνώγει-ω, G. τῶν ἀνώγει-ων, D. τοῖς ἀνώγει-ως, A. τὰ ἀνώγει-ω, V. ῶ ἀνώγει-ω.

Obs. 1. Quinque nomina hujus declinationis formant accusativum in ω: ut, ὁ Ἄθως, Ἄθω, *Atho mons*; ἡ Ἔως, Ἔω, *aurora*; ἡ Κέως, Κέω, *Ceos insula*; ἡ Κῶς, Κῶ, *Cos*

¹ Haec declinatio est Atticorum propria. Fit autem ut plurimum ex nominibus tertiae, mutando ultimam vocalem vel diphthongum in ω; praeter οι, quae vertitur in diphthongum impropriam ωι: et penultimam a longam ante ος purum in ε; ut ὁ ναὸς ναὸς *templum*.

² Commune genus haecenus additum fuit, substantivum verò commune in ως vix occurrit. Citatur quidem ὁ et ἡ ἄλωσ *area* apud grammaticos, ex 1 Sam. xxiii. 1; sed cedices illic variant.

insula;

insula; ὁ λαγῶς, λαγῶ, *lepus*: quod in omnibus antiquitatibus usitatum fuit.

Obs. 2. Vnicum est nomen hujus declinationis in ω neutrius generis: ut, τὸ χρεῶς *debitum*.

Quinta declinatio.

DECLINATIO quinta octo habet terminationes: tres vocales, α, ι, υ, generis neutrius¹; et quinque consonantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ, generum omnium: ut, τὸ σῶμα *corpus*, τὸ μέλι *mel*, τὸ δάκρυ *lacryma*; ὁ δελφίν *delphinus*, ὁ ἀναξ *rex*, τὸ δέλεαρ *esca*, ἡ λαμπάς *lampas*, ὁ γυψ *vultur*.
Sing. N. τὸ σῶμ-α, G. τοῦ σώμ-αίος, D. τῷ σώμ-αί, A. τὸ σῶμ-α, V. ᾧ σῶμ-α.

D. N. et A. τὸ σώμ-αίε, G. et D. τοῖν σωμ-άλοιν, V. ᾧ σώμ-αίε.

P. N. τὰ σώμ-αία, G. τῶν σωμάλων, D. τοῖς σώμ-ασι, A. τὰ σώμ-αία, V. ᾧ σώμ-αία.

Sing. N. τὸ μέλ-ι, G. τοῦ μέλ-ίος, D. τῷ μέλ-ί, A. τὸ μέλ-ι, V. ᾧ μέλ-ι.

D. N. et A. τὸ μέλ-ίε, G. et D. τοῖν μελ-ίλοιν, V. ᾧ μέλ-ίε.

P. N. τὰ μέλ-ία, G. τῶν μελ-ίτων, D. τοῖς μέλ-ισι, A. τὰ μέλ-ία, V. ᾧ μέλ-ία.

Sing. N. τὸ δάκρ-υ, G. τοῦ δάκρ-υος, D. τῷ δάκρ-υί, A. τὸ δάκρ-υ, V. ᾧ δάκρ-υ.

D. N. et A. τὸ δάκρ-υε, G. et D. τοῖν δακρ-ύοιν, V. ᾧ δάκρ-υε.

P. N. τὰ δάκρ-υα, G. τῶν δακρ-ύων, D. τοῖς δάκρ-υσι, A. τὰ δάκρ-υα, V. ᾧ δάκρ-υα.

Sing. N. ὁ δελφ-ίν, G. τοῦ δελφ-ίνος, D. τῷ δελφ-ίν, A. τὸν δελφ-ίνα, V. ᾧ δελφ-ίν.

D. N. et A. τὸ δελφ-ίνε, G. et D. τοῖν δελφ-ίνοιν, V. ᾧ δελφ-ίνε.

¹ Novem terminationes huic declinationi communiter assignantur, foemininis in ω desinentibus etiam adjecti, quae ad quartam contractorum propriè spectare videntur.

- P. N. οἱ δελφ-ῖνες, G. των δελφ-ίνων, D. τοῖς δελφ-ῖσι,
 A. τοὺς δελφ-ῖνας, V. ὧ δελφ-ῖνες.
- Sing. N. ὁ ἄν-αξ, G. τοῦ ἄν-ακτος, D. τῷ ἄν-ακτι, A. τὸν
 ἄν-ακτα, V. ὧ ἄν-αξ.
- D. N. et A. τὸ ἄν-ακτε, G. et D. τοῖν ἄν-άκτιον, V. ὧ
 ἄν-ακτε.
- P. N. οἱ ἄν-ακτες, G. τῶν ἄν-άκτων, D. τοῖς ἄναξ-ι, A. τοὺς
 ἄν-ακτας, V. ὧ ἄν-ακτες.
- Sing. N. τὸ δέλε-αρ, G. τοῦ δελέ-ατος, D. τῷ δελέ-ατι, A. τὸ
 δέλε-αρ, V. ὧ δέλε-αρ.
- D. N. et A. τὸ δελέ-ατε, G. et D. τοῖν δελε-άτιον, V. ὧ
 δελέ-ατε.
- P. N. τὰ δελέ-ατα, G. τῶν δελε-άτων, D. τοῖς δελέ-ασι,
 A. τὰ δελέ-ατα, V. ὧ δελέ-ατα.
- Sing. N. ἡ λαμψ-άς, G. τῆς λαμψ-άδος, D. τῇ λαμψ-άδι,
 A. τὴν λαμψ-άδα, V. ὧ λαμψ-άδες.
- D. N. et A. τὰ λαμψ-άδε, G. et D. ταῖν λαμψ-άδοιν,
 V. ὧ λαμψ-άδε.
- P. N. αἱ λαμψ-άδες, G. τῶν λαμψ-άδων, D. ταῖς λαμψ-
 άσι, A. τὰς λαμψ-άδας, V. ὧ λαμψ-άδες.
- Sing. N. ὁ γύ-ψ, G. τοῦ γυ-πός, D. τῷ γυ-πί, A. τὸν γύ-πα,
 V. ὧ γύ-ψ.
- D. N. et A. τὸ γύ-πε, G. et D. τοῖν γυ-πιῖν, V. ὧ γύπε.
- P. N. οἱ γύ-πες, G. τῶν γυ-πῶν, D. τοῖς γυψ-ῖ, A. τοὺς
 γύ-πας, V. ὧ γύ-πες.

QUAEDAM in ηρ ερος per syncopen ε amittunt : ut,
 ἡ θυγάτηρ *filia*, ἡ Δημήτηρ *Ceres*.

- Sing. N. ἡ θυγάτ-ηρ, G. τῆς θυγατ-έρος θυγατρός, D. τῇ
 θυγατ-έρι θυγατρί, A. τὴν θυγατ-έρα θυγατρά, V. ὧ
 θυγατ-ερ.
- D. N. et A. τὰ θυγατ-έρε θυγατρε, G. et D. ταῖν θυγατ-
 έροιν θυγατροῖν, V. ὧ θυγατ-έρε θυγατρε.
- P. N. αἱ θυγατ-έρες θυγατρες, G. τῶν θυγατ-έρων θυγατρών,
 D. ταῖς θυγατράσι, A. τὰς θυγατ-έρας θυγατράς, V. ὧ
 θυγατ-έρες θυγατρες.

Sic

Sic ὁ πατήρ *pater*, ἡ μήτηρ *mater*, ἡ γαστήρ *venter*; se
in genitivo et dativo tantum singulari.

Sed ὁ ἀνὴρ *vir* pro ε̄ eliso δ̄ accipit per singulos nu
meros.

Sing. N. ὁ ἀν-ήρ, G. τοῦ ἀν-έρος ἀν-δρός, D. τῷ ἀν-
ἀν-δρὶ, A. τὸν ἀν-έρα ἀν-δρα, V. ᾧ ἀν-ερ.

D. N. et A. τῷ ἀν-έρε ἀν-δρε, G. et D. τοῖν ἀν-έρο
ἀν-δροῖν, V. ᾧ ἀν-έρε ἀν-δρε.

P. N. οἱ ἀν-έρες ἀν-δρες, G. τῶν ἀν-έρων ἀν-δρῶν, D. το
ἀν-δράσι, A. τοὺς ἀν-έρας ἀν-δρας, V. ᾧ ἀν-έρες ἀνδρε

Huc etiam refer ὁ et ἡ κύων, κυνός, *canis*.

ACCUSATIVVS singularis plerumque definit in α.

Finite autem in ις, υς, ας, et ους, purè declinata, for
mant accusativum mutando ς in ν: ut, ἡ οἶς, οἶν, οὐίς
ὁ βότρυς, βότρυν, *racemus*; ἡ γραῦς, γραῦν, *anus*; ὁ et ἡ βοῦς
βοῦν, *bos*.

Gravitona in ις et υς, non purè declinata, utramque
retinent terminationem, α et ν: ut, ἡ ἔρις, ἔριδα et ἔρι
λις; ἡ κόρυς, κόρυθα et κόρυν, *galea*. Sed ἡ χάρις, χάρι
gratia; Χάρις, *dea Charis*. Sic ἡ κλεῖς, κλεῖδα et κλεῖ
clavis: et composita a ποῦς *pes*; ut, ὁ Ὀιδίπους, Ὀιδίποδ
et Ὀιδίπουν, *Oedipus*.

VOCATIVVS singularis plerumq; similis est nominativo

Gravitona autem, quae declinantur per ἀνίος vel ονίος
formant vocativum singularem abjiciendo τος: ut, ὁ Ἄϊας
ᾧ Ἄϊαν, *Ajax*; ὁ λέων, ᾧ λέον, *leo*.

Gravitona in ων ονος, ης ερος, ωρ ορος, abjiciunt ος
ut, ὁ δαίμων, ᾧ δαῖμον, *daemon*; ἡ μήτηρ, ᾧ μήτερ, *mater*
ὁ ῥήτωρ, ᾧ ῥήτορ, *rhetor*. Similiter ὁ Ποσειδῶν ὠνος, *Nep
tunus*; et ὁ σωτήρ ἦρος, *servator*; penultima vocali in bre
vem suam conversa, et accentu retracto: ut, ᾧ Πόσειδο
ᾧ σῶτερ.

Gravitona in ις et υς abjiciunt ς: ut, ὁ Πάρις, ᾧ Πάρι
Paris; ὁ βότρυς, ᾧ βότρυν, *racemus*. Item monosyllab
in υς: ut, ἡ δρυς, ᾧ δρῦ, *quercus*. Sic ἰ et ἡ παῖς, ᾧ πα
puer vel puella.

Finite

Finite in ους amittunt ς: ut, ὁ et ἡ βοῦς, ὦ βοῦ, *bos*.
Sed ὦ ποῦς, ὁ pes; ὦ ὀδοῦς, ὁ dens.

Quae in εις definitia flectuntur per ενίος, formant vocativum in ει et εν: ut, ὁ πλακόεις, ὦ πλακόει et πλακόεν, *placenta*.

DATIVVS pluralis definit in σι, ξι, vel ψι.

Fit autem a dativo singulari addendo σ ante ι, si in purum vel ρι definit; ut, τῷ δάκρυι, δάκρυσι; τῷ ῥήτορι, ῥήτορσι¹: vel mutando δ, θ, ν, τ in σ; ut, τῇ λαμπάδι, λαμπάσι; τῇ κόρυδι, κόρυσι; τῷ δελφῖνι, δελφῖσι; τῷ σώματι, σώμασι. Cum penultima verò dativi singularis fit longa positione, in dativo plurali producitur addendo ι post ε, et υ post ο: ut, τῷ πλακόεντι, πλακόεσι; λέοντι, λέουσι.

Si nominativus singularis definit in ξ, ψ, vel ς post diphthongum, dativus pluralis inde formatur, ι adjecto: ut, ὁ ἀναξ, ἀναξι; ὁ γυψ, γυψι; ἡ κλεις, κλεισί. Sed ὁ κλεις κλεινός, *pecten*, habet κλεισί; τὸ οὖς ὠτός, *auris*, ὠσί; et πειῦς ποδός, ποσί.

Obs. 1. Poëtae in quibusdam nominibus formant dativum pluralem a singulari, mutando ι in εσι vel εσσι: ut, ὁ ἥρως, ἥρωι, ἥρώεσι vel ἥρώεσσι, *heros*; ὁ ἡγεμών, ἡγεμόνι, ἡγεμόνεσσι, *dux*.

Obs. 2. Dativis pluralibus υ additur, si vocalis vel diphthongus sequatur: ut, λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*².

Obs. 3. Quibusdam neutris hujus declinationis in ος additur syllaba φι vel φιν: ut, στήθος *pectus*, στήθεσφι et στήθεσφιν.

Obs. 4. Apocope etiam accidit in hac declinatione, in omnibus casibus singularibus: ut, in nom. τὸ σκέπα, pro σκέ-

¹ Definentibus in ηρ ερος, syncopen passis, εἰ fit εάσι: ut, παλῆρ παλῆι, παλῆάσι. Sed γαστήρ γαστήρι, γαστήρησι, *venter*.

² Et apud poëtas ante consonam: ut, στήθεσσιν λαείοις, *pectoribus hirsutis*.

πασμα, *tegmen*; gen. τῆ Αἴαν, pro Αἴαντος, *Ajasis*; dat. τῇ δαί, pro δαίδι, *rugnae*; accus. τὸν ἰδρῶ, pro ἰδρῶτα, *sudorem*; voc. ᾧ Λαοδάμα, pro Λαοδάμαν, *Laodama*.

Utr variae sunt terminationes nominativi in hac quinta declinatione simplicium; ita variae etiam vocales conionantes ante ος genitivi, quae hinc subjiuntur.

α	αἰλος	} ut {	τὸ γάλ-α <i>lac.</i>
	αἶλος		τὸ γράμμ-α <i>litera.</i>
ι	ἴλος		τὸ μέλ-ι <i>mel.</i>
υ	αἶλος		τὸ γόν-υ <i>genu.</i>
	υος		τὸ νάπ-υ <i>sinapi.</i>
αν	αινος		ὁ παι-άν <i>paean.</i>
ην	ενος		ὁ ποιμ-ήν <i>pastor.</i>
	ηνος		ὁ Ἑλλ-ην <i>Graecus.</i>
	υος		ὁ et ἡ ἀρ-ήν <i>agnus.</i>
ιν	ινος		ἡ ἀκτ-ἰν <i>radius.</i>
υν	υνος		ὁ μόσσ-υν <i>turris.</i>
ων	υος		ὁ et ἡ κύ-ων <i>canis.</i>
	ονος		ἡ χειλῖδ-ὼν <i>hirundo.</i>
	ονλος		ὁ δράκ-ων <i>draco.</i>
	ωνος		ὁ κλ-ῶν <i>ramus.</i>
	ωνλος		ὁ Ξενοφ-ὼν <i>Xenophon.</i>
ξ	γος		ὁ et ἡ αἰ-ξ <i>caper, capra.</i>
αξ	αγος		ἡ λάτ-αξ <i>strepitus.</i>
	ακος		ὁ θώρ-αξ <i>thorax.</i>
	αἰλος		ὁ ἀν-αξ <i>rex.</i>
εξ	εκος	ἡ κρ-ἔξ <i>crex avis.</i>	
ηξ	εκος	ὁ ἀλώπ-ηξ <i>vulpes.</i>	
	ηγος	ὁ βουπλ-ηξ <i>stimulus.</i>	
	ηκος	ὁ σφ-ηξ <i>vespa.</i>	
	ηχος	ὁ et ἡ β-ηξ <i>tussis.</i>	
ιξ	ιγος	ὁ τέτλ-ιξ <i>cicada.</i>	
	ικος	ἡ φρ-ιξ <i>maris fremitus.</i>	
	ιχος	ἡ σί-ιξ <i>ordo.</i>	
	ογος	ἡ φλ-ὀξ <i>flamma.</i>	

	οκος	} ut {	ὁ et ἡ πρ-ὀξ <i>dama</i> .
υξ	υγος		ἡ πλέρ-υξ <i>ala</i> .
	υκος		ὁ et ἡ ἀμπ-υξ <i>caliendrum</i> .
	υκλος		ἡ ν-υξ <i>nox</i> .
	υχος		ὁ ὄν-υξ <i>unguis</i> .
ωξ	ωγος		ὁ ῥ-ὠξ <i>rupes</i> .
	ωκος		ἡ πρ-ὠξ <i>roris gutta</i> .
γξ	γγος		ἡ φόρμι-γξ <i>cithara</i> .
	γκος		ὁ et ἡ λυ-γξ <i>lynx</i> .
λξ	λκος		ἡ ὦ-λξ <i>sulcus</i> .
ρξ	ρκος		ἡ σὰ-ρξ <i>caro</i> .
αρ	αρος		ὁ ψ-ὰρ <i>sturnus</i> .
	αρλος		ἡ δάμ-αρ <i>uxor</i> .
	αλος		τὸ ἡπ-αρ <i>jecur</i> .
ειρ	ειρος		ὁ φθ-εῖρ <i>pediculus</i> .
ηρ	ερος		ὁ αἰθ-ἡρ <i>aether</i> .
	ηρος		ὁ σωλ-ἡρ <i>servator</i> .
ορ	ορος		τὸ ἡτ-ορ <i>cor</i> .
υρ	υρος		ὁ et ἡ μάρ-υρ <i>testis</i> .
ωρ	αλος		τὸ ὑδ-ωρ <i>aqua</i> .
	ορος	ὁ Ἐκλ-ωρ <i>Hector</i> .	
	ωρος	ὁ φ-ῶρ <i>fur</i> .	
αις	αδρος	ἡ μον-αῖς <i>unitas</i> .	
	ανλος	ὁ γίγ-ας <i>gigas</i> .	
	αος	ὁ λ-ᾶς <i>lapis</i> .	
αις	αιδος	ὁ et ἡ π-αῖς <i>puer, puella</i> .	
	αἶλος	ἡ δ-αῖς <i>convivium</i> .	
αυς	αος	ἡ γρ-αῦς <i>anus</i> .	
εις	ειδος	ἡ κλ-εῖς <i>clavis</i> .	
	ενος	ὁ κλ-εῖς <i>pecten</i> .	
	ενλος	ὁ Σιμό-εις <i>Simois fluvius</i> .	
ης	ενλος	ὁ Κλήμ-ης <i>Clemens</i> .	
	ηδος	ὁ γεν-ῆς <i>bipennis</i> .	
	ηνλος	ὁ βουλ-ῆς <i>senator</i> .	
	ητος	ἡ ἐσθ-ῆς <i>vestis</i> .	

is	ιδος	} ut {	ἡ ἄσπ-ις clypeus.
	ιδος		ὁ et ἡ ὄρν-ις avis.
	ινος		ἡ ἰς fibra.
	ιος		ἡ ὄ-ις ovis.
	ισλος		ἡ δέμα-ις jus.
	ίλος		ἡ χάρι-ις gratia.
ους	οδος		ὁ π-οῦς pes.
	ονλος		ὁ ὀδ-οῦς dens.
	οος		ὁ χρ-οῦς cutis.
	οῦνλος		ὁ πλάκ-οῦς placenta.
	ώνλος		ὁ τυρ-οῦς caseolus.
	ωλος		τὸ οῦς auris.
υς	υδος		ἡ χλαμ-ὺς chlamys.
	υδος		ἡ κώμ-υς fasciculus.
	υνος		ὁ Φόρη-υς Phorcys.
	υος		ὁ μ-ὺς mus.
ως	ωδος		ἡ φ-ὼς macula ab igne iniusta.
	ωος		ὁ ἠρ-ως heros.
	ωλος		ὁ γέλ-ως risus.
λς	λος	ἡ ἄ-λς mare.	
υς	υδος	ἡ ἔλμι-υς tineæ.	
ρς	ρνος	ὁ et ἡ ἄ-ρς agnus.	
αψ	αβος	ἡ φ-αψ avis nomen.	
	απος	ἡ λαίλ-αψ turbo.	
εψ	εβος	ἡ φλ-εψ vena.	
ηψ	ηπος	ἡ κώλ-ηψ talus.	
ιψ	ιβος	ὁ Λ-ιψ Africus.	
	ιπος	ὁ κν-ιψ culex.	
	ιφος	ἡ κατήλ-ιψ tabulatum.	
οψ	οπος	ἡ ὄψ vox.	
υψ	υπος	ὁ γ-ὺψ vultur.	
	υφος	ὁ Κίν-υψ Cinyphs fluvius.	
ωψ	οπος	ὁ χέδρ-ωψ legumen.	
	ωπος	ὁ θ-ὼψ assentator.	

SVESTANTIV

SUBSTANTIVA CONTRACTA.

QUINQUE declinationes sunt substantivorum contractorum, quae a quinta simplicium oriuntur, ut supra dictum fuit¹.

Contracta appellantur, quia in casibus nonnullis duae syllabae contrahuntur in unam: vel synaeresi, quae fit, cum duae vocales in unam ita coeunt, ut ambae serventur; ut, *τείχεϊ* *τείχει*: vel crasi, cum utraque vocalis vel altera mutetur; ut, *τείχεα* *τείχη*, *τείχεος* *τείχους*.

Prima declinatio.

DECLINATIO prima tres continet terminationes: in *ης* masculini et foeminini generis; ut, *ὁ Δημοσθένης* *Demosthenes*², *ἡ τριήρης* *triremis*: in *ες* et *ος* neutrius; ut, *τὸ ἵππομανές* *hippomanes*, *τὸ τεῖχος* *murus*.

Sing. N. *ὁ Δημοσθέν-ης*, G. *τοῦ Δημοσθέν-εος οὐς*, D. *τῷ Δημοσθέν-εϊ εἰ*, A. *τὸν Δημοσθέν-εα η*, V. *ὦ Δημοσθέν-ες*.

D. N. et A. *τὸ Δημοσθέν-εε η*, G. et D. *τοῖν Δημοσθέν-έοιν οῖν*, V. *ὦ Δημοσθέν-εε η*.

P. N. *οἱ Δημοσθέν-εες εἰς*, G. *τῶν Δημοσθέν-έων ὦν*, D. *τοῖς Δημοσθέν-εσι*, A. *τούς Δημοσθέν-εας εἰς*, V. *ὦ Δημοσθέν-εες εἰς*.

Sing. N. *ἡ τριήρ-ης*, G. *τῆς τριήρ-εος οὐς*, D. *τῇ τριήρ-εϊ εἰ*, A. *τὴν τριήρ-εα η*, V. *ὦ τριήρ-ες*.

D. N. et A. *τὰ τριήρ-εε η*, G. et D. *ταῖν τριήρ-έοιν οῖν*, V. *ὦ τριήρ-εε η*.

P. N. *αἱ τριήρ-εες εἰς*, G. *τῶν τριήρ-έων ὦν*, D. *ταῖς τριήρ-εσι*, A. *τάς τριήρ-εας εἰς*, V. *ὦ τριήρ-εες εἰς*.

Sing. N. *τὸ ἵππομαν-ές*, G. *τοῦ ἵππομαν-έος οὐς*, D. *τῷ ἵππομαν-εϊ εἰ*, A. *τὸ ἵππομαν-ές*, V. *ὦ ἵππομαν-ές*.

¹ Vide pag. 5.

² Appellativum masculini generis in *ης εος* vix legitur. Quod et de substant. foem. forsan dici potest: *τριήρης* etiam revera adjectivum est, intellecta *ναῦς* *navis*; sicut *μονήρης* *monemis*, *διήρης* *diemis*.

C

D.

D. N. et A. τὸ ἰσπομαν-έε ἦ, G. et D. τοῖν ἰσπομαν-έο
οῖν, V. ὦ ἰσπομαν-έε ἦ.

P. N. τὰ ἰσπομαν-έα ἦ, G. τῶν ἰσπομαν-έων ὦν, D. τῶν
ἰσπομαν-έσι, A. τὰ ἰσπομαν-έα ἦ, V. ὦ ἰσπομαν-έα.

Sing. N. τὸ τεῖχ-ος, G. τοῦ τεῖχ-εος οὐς, D. τῷ τεῖχ-έει
A. τὸ τεῖχ-ος, V. ὦ τεῖχ-ος.

D. N. et A. τὸ τεῖχ-εε ἦ, G. et D. τοῖν τεῖχ-έοιν οῖν,
ὦ τεῖχ-εε ἦ.

P. N. τὰ τεῖχ-εα ἦ, G. τῶν τεῖχ-έων ὦν, D. τοῖς τεῖχ-έοι
A. τὰ τεῖχ-εα ἦ, V. ὦ τεῖχ-εα ἦ.

Nomina propria in ης, a κλέος gloria composita, con-
trahuntur in nominativo singulari, et dupliciter in re-
quis casibus: ut, ὁ Ἡρακλέης ἦς *Hercules*, ὁ Περικλέης
Pericles.

Sing. N. ὁ Ἡρακλ-έης ἦς, G. τοῦ Ἡρακλ-έους, Ἡρακλ-έος οὐς, D.
τῷ Ἡρακλ-έει, Ἡρακλ-έοι, A. τὸν Ἡρακλ-έα ἦ, Ἡρακλ-έα ἦ, V. ὦ Ἡρακλ-έες εἰς, εἰς.

Obs. Nomina propria in casibus quibusdam parasyll-
abicè inflectuntur: ut, ὁ Ἀριστοφάνης, τὸν Ἀριστοφάνη
Aristophanes; ὁ Σωκράτης, τὸν Σωκράτην, et in voc. ὦ Σω-
κράτη pro Σωκράτες, *Socrates*.

Secunda declinatio.

DECLINATIO secunda duas habet terminationes
masculini, foeminiini, et communis generis; ut, ὁ Ἰερπ-
serpens, ἡ τέρψις *delectatio*, ὁ et ἡ κόρις *cimex*: et i neutri
ut, τὸ σίνηπι *sinapi*.

Sing. N. ὁ ὄφ-ις, G. τοῦ ὄφ-ιος, D. τῷ ὄφ-ει ὄφ-ι, A.
ὄφ-ιν, V. ὦ ὄφ-ι.

D. N. et A. τὸ ὄφ-ιε, G. et D. τοῖν ὄφ-ίοιν, V. ὦ ὄφ-ι-

P. N. οἱ ὄφ-ιες ις, G. τῶν ὄφ-ίων, D. τοῖς ὄφ-ισι, A.
ὄφ-ιας ις, V. ὦ ὄφ-ιες ις.

Sing. N. ἡ τέρψ-ις, G. τῆς τέρψ-ιος, D. τῇ τέρψ-ει
τὴν τέρψ-ιν, V. ὦ τέρψ-ι.

D. N. et A. τὰ τέρψ-ιε, G. et D. ταῖν τέρψ-ίοιν, V.
τέρψ-ιε.

P. N. αἱ τέρψ-ιες ις, G. τῶν τερψ-ίων, D. ταῖς τέρψ-ισι,
A. τὰς τέρψ-ιας ις, V. ᾧ τέρψ-ιες ις.

Sing. N. ὁ εἰ ἢ κόρ-ις, G. τοῦ εἰ τῆς κόρ-ιος, D. τῷ εἰ τῆ
κόρ-ιι ι, A. τὸν εἰ τὴν κόρ-ιν, V. ᾧ κόρ-ι.

D. N. et A. τὸ εἰ τὰ κόρ-ιε, G. et D. τοῖν εἰ ταῖν κορ-
ίοιν, V. ᾧ κόρ-ιε.

P. N. οἱ εἰ αἱ κόρ-ιες ις, G. τῶν κορ-ίων, D. τοῖς et ταῖς
κόρ-ισι, A. τοὺς et τὰς κόρ-ιας ις, V. ᾧ κόρ-ιες ις.

Sing. N. τὸ σινήπ-ι, G. τοῦ σινήπ-ιος, D. τῷ σινήπ-ιι ι,
A. τὸ σινήπ-ι, V. ᾧ σινήπ-ι.

D. N. et A. τὸ σινήπ-ιε, G. et D. τοῖν σινηπ-ίοιν, V. ᾧ
σινήπ-ιε.

P. N. τὰ σινήπ-ια ι, G. τῶν σινηπ-ίων, D. τοῖς σινήπ-ισι,
A. τὰ σινήπ-ια ι, V. ᾧ σινήπ-ια ι.

Obs. Genitivi Attici sunt usitatiores; ut, ὄφρως, ὄφρων,
ὄφρων: et casus contracti per ει; ut, ὄφει, ὄφεις, pro ὄφι,
ὄφεις. Priores etiam accentum habent in antepenultima,
licet ultima sit longa.

Tertia declinatio.

DECLINATIO tertia tres habet terminationes: εὺς ἐτ
υς generis masculini; ut, ὁ βασιλεὺς rex, ὁ πρέσβυς lega-
tus: et υ neutrius; ut, τὸ ἄστυ urbs.

Sing. N. ὁ βασιλ-εὺς, G. τοῦ βασιλ-έος, D. τῷ βασιλ-εῖ εἶ,
A. τὸν βασιλ-έα ἦ, V. ᾧ βασιλ-εῦ.

D. N. et A. τὸ βασιλ-έε, G. et D. τοῖν βασιλ-έοιν, V. ᾧ
βασιλ-έε.

P. N. οἱ βασιλ-έες εἶς, G. τῶν βασιλ-έων, D. τοῖς βασιλ-
εῦσι, A. τοὺς βασιλ-έας εἶς, V. ᾧ βασιλ-έες εἶς.

Sing. N. ὁ πρέσβ-υς, G. τοῦ πρέσβ-εος, D. τῷ πρέσβ-εῖ ει,
A. τὸν πρέσβ-υν, V. ᾧ πρέσβ-υ.

D. N. et A. τὸ πρέσβ-εε, G. et D. τοῖν πρεσβ-έοιν, V.
ᾧ πρέσβ-εε.

P. N. οἱ πρέσβ-εες εις, G. τῶν πρεσβ-έων, D. τοῖς πρέσβ-
εσι, A. τοὺς πρέσβ-εας εις, V. ᾧ πρέσβ-εες εις.

Sing. N. τὸ ἄσι-υ, G. τοῦ ἄσι-εος, D. τῷ ἄσι-εῖ ει, A. τὸ ἄσι-υ, V. ὦ ἄσι-υ.

D. N. et A. τὰ ἄσι-εε, G. et D. τοῖν ἄσι-έοιν, V. ὦ ἄσι-εε.

P. N. τὰ ἄσι-εα η, G. τῶν ἄσι-έων, D. τοῖς ἄσι-εσι, A. τὰ ἄσι-εα η, V. ὦ ἄσι-εα η.

Genitivus masculinum in εὺς exit saepissime in έως qui in εὺς purum finitis contrahitur in οὺς; ut, ὁ χοεὺ τοῦ χοέω; χοοὺς, et in accusativo τὸν χοέα χοά, *congius*.

Obs. In duali contrahunt nonnulli σε in η; quod improbant doctiores, ut notat *Vossius*.

Quarta declinatio.

DECLINATIO quarta duas habet terminationes, ως generis foemini: ut, ἡ λεχὼ *puerpera*, ἡ αἰδὼς *verecundia*.

Sing. N. ἡ λεχ-ὼ, G. τῆς λεχ-όος οὺς, D. τῇ λεχ-οῖ οἶ, A. τὴν λεχ-όα ὼ, V. ὦ λεχ-οῖ.

D. N. et A. τὰ λεχ-ὼ, G. et D. ταῖν λεχ-οῖν, V. λεχ-ὼ.

P. N. αἱ λεχ-οῖ, G. τῶν λεχ-ῶν, D. ταῖς λεχ-οῖς, A. τὰς λεχ-οὺς, V. ὦ λεχ-οῖ.

Sing. N. ἡ αἰδ-ως, G. τῆς αἰδ-όος οὺς, D. τῇ αἰδ-οῖ, A. τὴν αἰδ-όα ὼ, V. ὦ αἰδ-οῖ.

In ως definitia duo sunt, ἡ αἰδὼς *verecundia*, et ἡ αἰδώς *aurora*; sed in duali et plurali numero vix leguntur.

Numerus singularis tantum contrahitur, dualis vero et pluralis sequuntur formam tertiae declinationis simplicium.

Quinta declinatio.

DECLINATIO quinta duas habet terminationes, ως purum et ρας, generis neutrius: ut, τὸ κρέας *caro*, τὰ κέρα *cornu*.

Sing. N. τὸ κρέ-ας, G. τοῦ κρέ-ατος αος ως, D. τῷ κρέ-ατι, A. τὸ κρέ-ας, V. ὦ κρέ-ας.

D. N. et A. τὸ κρέ-ατε αε α, G. et D. τοῖν κρε-άλοιν αῶιν
 ὦν, V. ὦ κρε-άτε αε α.

P. N. τὰ κρέ-άλα κα α, G. τῶν κρε-άλων αῶν ὦν, D. τοῖς
 κρέ-ασι, A. τὰ κρέ-άλα αα α, V. ὦ κρε-άλα αα α.

Sing. N. τὸ κέρ-ας, G. τοῦ κέρ-αλος αος ως, D. τῷ κέρ-αλι
 αῖ α, A. τὸ κέρ-ας, V. ὦ κέρ-ας.

D. N. et A. τὸ κέρ-ατε αε α, G. et D. τοῖν κερ-άλοιν αῶιν
 ὦν, V. ὦ κέρ-ατε αε α.

P. N. τὰ κέρ-άλα αα α, G. τῶν κερ-άλων αῶν ὦν, D. τοῖς
 κέρ-ασι, A. τὰ κέρ-άλα αα α, V. ὦ κέρ-άλα αα α.

Contractio fit prius tollendo τ: ut, κρέας, κρέαλος κρέ-
 αος κρέως.

In dat. autem singulari posterior contractio fit mutando
 αι in α, et in gen. et dat. duali αων in ὦν, improprias
 diphthongos.

HETEROCLITA.

HETEROCLITA sive anomala sunt, quae a communi
 declinandi ratione deflectunt.

Heteroclita contractione.

HETEROCLITA contractione vocantur, quae ad for-
 mam alicujus declinationis simplicium inflexa, vel in
 omnibus, vel nonnullis tantum casibus contrahuntur.

In omnibus casibus contrahuntur, ὁ Ἑρμῆας ἦς, Mer-
 curius; ἡ μνάα ᾶ, mina; ὁ νόος οὖς, mens; ὁ πλακός οὖς,
 placenta.

Sing. N. ὁ Ἑρμῆας ἦς, G. ἑου οὔ, D. ἑα ἦ, A. ἑαν ἦν,
 V. ἑα ἦ.

Sic ὁ Ἀπελλῆς ἦς, G. ἑου οὔ, Apelles.

Sing. N. ἡ μνάα ᾶ, G. ἀας ᾶς, D. ἀα ᾶ, A. ἀαν ᾶν, V.
 ἀα ᾶ.

D. N. et A. ἀα ᾶ, G. et D. ἀαν ᾶν, V. ἀα ᾶς.

P. N. ἀαι αῖ, G. αῶν ὦν, D. ἀασι αῖς, A. ἀας ᾶς, V.
 ἀαι αῖ.

Sic ἡ γαλήνη ἦ, G. ἑνς ἦς, felis.

Sing. N. ὁ ν-ῶος οὔς, G. ὄου οὔ, D. ὄω ῶ, A. ὄον οὔν, V. ὄε οὔε

D. N. et A. ὄω ῶ, G. et D. ὄοιν οῖν, V. ὄω ῶ.

P. N. ὄοι οῖ, G. ὄων ῶν, D. ὄοις οῖς, A. ὄους οὔς, V. ὄοι οῖ.

Sic ὁ ἀδελφιδ-ῆος οὔς, G. ἑου οὔ, *fororis filius*: τὸ ὄσι-ἑοτι οὔν, G. ἑου οὔ, *os offis*.

Huc adde sanctum nomen, ὁ Ἰησ-οὔς οὔ οὔ οὔν οὔ, *Jesus*.

Sing. N. ὁ πλαι-ῆεις οὔς, G. ὀένλος οὔνλος, D. ὀένλι οὔνλι, A.

ὀένλα οὔνλα, V. ὀέι et ὀέν.

D. N. et A. ὀένλε οὔνλε, G. et D. ὀένλοιν οὔνλοιν, V. ὀένλι οὔνλι.

P. N. ὀένλες οὔνλες, G. ὀένλων οὔνλων, D. ὀέισι οὔσι, A. ὀένλας οὔνλας, V. ὀένλες οὔνλες.

Sic ὁ κεν-εῶν ῶν, G. εῶνος ῶνος, *venter*: ἡ δ-αῖς ᾄς, G. αἶδος ᾄδος, *fax*: τὸ κρ-ᾄας ᾄς, G. ᾄαλος ᾄλος, *caput*.

SEQUENTIA in nominativo, accusativo, et vocativo plurali contrahuntur.

Sing. N. ὁ βότρ-υς, G. υος, *racemus*: Plur. N. A. V. υεσ υας υες, υς.

Sing. N. ἡ ν-αῦς, G. αός, *navis*: Plur. N. A. V. ᾄες ᾄας ᾄες, αῦς.

Sing. N. ὁ et ἡ β-οὔς, G. οός, *bos*: Plur. N. A. V. ὀες ὀας ὀες, οὔς.

Sing. N. ἡ ἔρ-ις, G. ἰδος, *lis*: Plur. N. A. V. ἰδες ἰδας ἰδες, εἰς.

Sing. N. ἡ κάλω-ις, G. ἰδος, *urna*: Plur. N. A. V. ἰδες ἰδας ἰδες, εἰς.

Sing. N. ὁ et ἡ ὄρν-ις, G. ἰδος, *avis*: Plur. N. A. V. ἰδες ἰδας ἰδες, εἰς.

Sing. N. ἡ κλει-ς, G. δός, *clavis*: Plur. N. A. V. δες δας δες, κλεις.

Variantia genere.

IN singulari numero generis sunt masculini, in plurali neutrius: ὁ δεσμὸς *vinculum*, δίφρος *currus*, ἐρέμνος *remus*, ζυγὸς *jugum*, κύκλος *circulus*, λύχνος *lucerna*, μοχλὸς *vectis*.

*veētis, νῶτος dorsum, σταθμὸς statio, τράχηλος collum: Plur. τὰ δεσμά, et sic reliqua*¹.

In singulari numero generis foeminini, in plurali neutrius est; ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα, *via*.

His addi potest, ὁ et ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα, *tartarus*.

Quatuor singulari numero generis sunt foeminini; duali verò, in nom. accus. et vocat. masculini; ἡ γυνή, τὴ γυναῖκα, *mulier*; ἡ ὁδὸς, τὴ ὁδὴ, *via*, cum compositis; ἡ πόλις, τὴ πόλιν, *civitas*; ἡ χεῖρ, τὴ χεῖρα, *manus*².

Variantia casibus,

QUATUOR sequentia, ὁ Ζεὺς *Jupiter*, ἡ ναῦς *navis*, ἡ γυνή *mulier*, et ἡ χεῖρ *manus*, ad hunc modum flectuntur.

Sing. N. ὁ Ζεὺς, G. τοῦ Ζηνὸς vel Διὸς, D. τῷ Ζηνὶ vel Διὶ, A. τὸν Ζῆνα vel Δία, V. ὦ Ζεῦ.

Sing. N. ἡ ναῦς, G. τῆς νεῶς, D. νῆϊ, A. τὴν ναῦν.

P. N. αἱ νῆες, G. τῶν νεῶν, D. ταῖς ναυσὶ, A. τὰς ναῦς³.

Sing. N. ἡ γυνή, G. τῆς γυναικὸς, D. τῇ γυναικὶ, A. τὴν γυναῖκα, V. ὦ γύναι.

D. N. et A. τὴν γυναῖκα⁴, G. et D. ταῖν γυναικῶν, V. ὦ γυναῖκα.

P. N. αἱ γυναῖκες, G. τῶν γυναικῶν, D. ταῖς γυναιξὶ, A. τὰς γυναῖκας, V. ὦ γυναῖκες.

Sing. N. ἡ χεῖρ, G. τῆς χειρὸς, D. τῇ χειρὶ, A. τὴν χεῖρα, V. ὦ χεῖρ.

D. N. et A. τὴν χεῖρα, G. et D. ταῖν χειρῶν, V. ὦ χεῖρα.

P. N. αἱ χεῖρες, G. τῶν χειρῶν, D. ταῖς χερσὶ, A. τὰς χεῖρας, V. ὦ χεῖρες⁵.

¹ A neutris in oy inusitatis. *Vossius*.

² Sed verisimilius est Atticè articulum τὴ pro τὰ hinc usurpari; sicut legimus etiam, τὴ φύσις *naturae*, τὴ ἡμέρα *dies*, τὴ τέχνη *artes*. *Idem*.

³ In soluta oratione sic declinatur.

⁴ Et mox τὴν χεῖρα, pro τὰ, ut paulò supra observatum fuit.

⁵ Vox χεῖρ cæteris hinc adjuncta est, quòd poëtae ε pro ει ponunt in omnibus casibus imparisyllabicis: ut, τῆς χειρὸς, et sic in reliquis.

Deficientia casibus.

ΑΡΤΟΤΑ sunt nomina literarum: ut, τὸ ἄλφα, βῆτα, γῆτα.
Peregrina: ut, ὁ Ἀδάμ *Adamus*.

Quae apocopen patiuntur: ut, τὸ δῶ pro δῶμα *domus*,
τὸ κάρα, vel κάρη, pro κάρηνον *caput*.

ΜΟΝΟΡΤΟΤΑ: ut, Nom. ἡ δῶς *donum*. Voc. ὦ τῶν
ὁ *amice* vel *amici*, ab ἑτης.

ΔΙΡΤΟΤΑ: ut, ἡ λάα, τὸν λάαν *lapis*; ὁ λίς, τὸν λῖν, *leō*.

ΤΡΙΡΤΟΤΑ: ut, Nom. acc. voc. τὸ βρέτας *statua*, δέξμας *corpus*, δέξμας *oculum*, ἡδὸς *voluptas*, ἡτορ *cor*, νόκας *rostrum*, ὄναρ *somnium*, ὄφελος *utilitas*, σέξμας *veneratio*, σέλας *lumen*: Nom. acc. ὁ et ἡ μάξις, μάξιον, dat. pl. μάξιων, *testis*. Sic adj. ἀλληλ-ων, ων ων, ἀλλήλ-οις αἰς οἰς, ἀλλήλ-ους ας α, *mutuò, invicem, inter se*: de duobus vel pluribus dicitur.

Deficientia numero.

DUALI et plurali carent, ἡ ἄλς *mare*, ἡ γῆ *terra*, ὁ ἀῖρ *aer*, τὸ πῦρ *ignis*, τὸ ἔλαιον *oleum*¹; et nomina propria quae uni tantum tribuuntur.

Singulari et duali carent τὰ κίερα *exequiae*: et nomina quaedam urbium; ut, αἱ Ἀθῆναι *Athensae*², αἱ Θεῖαι *Thebae*, τὰ Μέγαρα *Megara*: item festa deorum; ut, τὰ Διονύσια *Bacchanalia*, τὰ Κρόνια *Saturnalia*: cum aliis quibusdam.

Redundantia casibus.

IN nominativo redundant: ὁ Ζεὺς, qui decem habet rectos, Βδεὺς, Δεὺς, Δίς, Δὴν, Δᾶν, Ζῆς, Ζῆν, Ζὰς, Ζᾶν, *Jupiter*; ὁ Μωσῆς, Μωϋσῆς, Μωσεὺς, Μωϋσεὺς *Moses*; ὁ υἱός, υἱεύς, υἱὸς *filius*.

Masculina multa in ης et ως; ut, ὁ κλήηρ, κλήωρ *vocator*: in ης et ης; ut, ὁ πλασίηρ, πλασίης *fictor*.

¹ Non prorsus carent, sed raro admodum inveniuntur.

² Sed ἡ Ἀθήνη, Hom. Od. κ. 80.

Foeminina multa in α et η; ut, ἡ ἄχνη, ἄχνη *gluma*:
 in η et ις; ut, ἡ ἀγκάλη, ἀγκάλις *ulna*: in η et ος; ut, ἡ
 ἀσβολή, ἀσβολος *fuligo*: in ις et ια; ut, ἡ σπάνις, σπανία
caritas. Item ἡ ἀνδῶν et ἀνδῶν *luscinia*.

Neutra multa in ος et ον; ut, τὸ δένδρον, δένδρον *arbor*:
 in ον et ιον; ut, τὸ ἀέθλον, ἀέθλιον, *praemium certaminis*.
 Item τὸ ὕδωρ, ὕδος *aqua*.

Masculina et foeminina multa in ος et ια; ut, ὁ στρα-
 τὸς, ἡ στραλία *exercitus*: in ος et ις; ut, ὁ βαθμὸς, ἡ βαθμὶς
gradus: in μὸς et μῆ; ut, ὁ ἀνχμὸς, ἡ ἀνχμῆ *siccitas*.
 Item ὁ αὐτμῆν, ἡ αὐτμῆ *halitus*.

Masculina, foeminina, et communia quaedam in ις et
 ος; ut, ὁ δελφίς, ἰν *delphin*; ἡ ἀκλῖς, ἰν *radius*; ὁ et ἡ θίς, ἰν
agger, litus.

Masculina et neutra multa in ος et ον; ut ὁ θυμός, τὸ
 θυμόν, *thym-us, um*: in μος et μα; ut, ὁ ἀσπασμὸς, τὸ ἀσ-
 πασμα *salutatio*: in ος; ut, ὁ σκότος, τὸ σκότος *tenebrae*.
 Item ὁ κάνης, τὸ κάνεον *cista*.

Foeminina et neutra multa in α et ον; ut, ἡ ἡνία, τὸ
 ἡνίον *habena*: in μα et μη; ut, τὸ χάρμα, ἡ χάρμη *gaudi-
 um*. Item ἡ αἰδῶς, τὸ αἶδος *rudor*.

Masculina, foeminina, et neutra quaedam in ος, η,
 ον; ut, σίμβλος, η, ον *alveare*. Item ὁ χειμῶν, ἡ χειμάς;
 τὸ χεῖμα *hyems*.

IN genitivo: ὁ Ἄρης, ου εος ἦλος, *Mars*: ὁ Δάρης, ου εος;
 ἦλος, *Dares*: ὁ Μίνως, ως ω, *Minos*: ὁ γέλως, ωλος ω, *ri-
 sus*: τὸ γόνυ, γόνυος per metathesin γουνὸς, γοναίος per epen-
 thesin γούναίος, *genu*: τὸ δόρυ, δόρυος per metathesin δου-
 ραίος, δούραίος per epenthesein δούραίος; dat. δούρι poeticè
 ἄρι, *hasta*: ἡ θέμις, ἰδος ἰσιος, *jus*: ὁ λάας, λάαιος per crasin
 λάας; λάας, λάου vel λάα; et λάας, λαὸς, *lapis*: ὁ μύκης, ου
 κάλος, *fungus*: et alia.

DERIVATIVA.

DERIVATIVA.

DERIVATIVA sunt, quae ab aliis ortum ducunt.

Patronymica.

PATRONYMICA a patre, vel ab alia familiae persona derivantur.

Masculina fiunt a genitivo singulari primitivorum mutando terminationem in *ίδης*: ut, Πριάμ-ος ου, Πριάμ-ίδης Priami filius; Ἄϊακ-ος ου, Ἄϊακίδης Aeaci nepos, scilicet Achilles; Νέστωρ Νέστωρ-ος, Νέστωρίδης Nestoris filius.

Ἰππόλ-ης ου, Ἰππολάδης Hippotae filius.

Λαέρτ-ης ου, Λαερτιάδης Laertae filius.

Foeminina fiunt, vel a masculinis, elisa *ον*, et desinunt in *ας*; ut, Ἡλιά-δης, Ἡλιάς Solis filia.

Νέστωρί-δης, Νέστωρις Nestoris filia.

Vel a primitivis, mutando terminationem in *νις*; ut Βρίσ-ης, Βρισνις Brisae filia; Κάδμ-ος, Καδμνις Cadmi filia.

Ἄδραστ-ος, Ἄδραστίνη Adraasti filia; Νερέ-ος, Νερίνη Nerëi filia.

Ἀκρίσι-ος, Ἀκρισιώνη Acrisii filia; Ἡετίων, Ἡετιώνη Eetionis filia.

Obs. Iones patronymica in *ίδης* formant per *ίων*; ut Κρόν-ίδης, Κρονίων Saturni filius.

Gentilitia.

GENTILITIA a gente vel urbe ducuntur.

Masculina desinunt in *της*; ut, Ἡπειρώτης Epirota, a Ἡπειρος Epirus regio; Σπαρτιάτης Spartiata, a Σπάρτα Sparta urbs.

Ἀλεξανδρ-εύς, Ἀλεξανδρινός Alexandrinus, ab Ἀλεξάνδρεια Alexandria urbs.

¹ Derivativa haec denominativa etiam dicuntur, ut a verbalibus distinguantur. Nec species autem, nec terminationes, omnium derivatorum hic exhibentur; plura adfert Vossius.

αἰός ; ut, Ἀθηναῖος *Atheniensis*, ab Ἀθῆναι *Athenae*.
 ἰός ; ut, Βαβυλώνιος *Babylonius*, a Βαβυλῶν *Babylon*.
 Foeminina in σα ; ut, Κρήσσα *Cressa*, a Κρήτη *Creta*
insula.

Diminutiva.

DIMINUTIVA varias habent terminationes.
 Masculina desinunt in αξ ; ut, ὁ λίθαξ *lapillus*, a λίθος
lapis.
 ἴνης ; ut, ὁ ἔλαφίνης *hinnulus*, ab ἔλαφος *cervus*.
 σκος ; ut, ὁ νεανίσκος *adolescentulus*, a νεανίας *adolescens*.
 Foeminina in ις ; ut, ἡ κρήνις *fonticulus*, a κρήνη *fons*.
 ἴσκη ; ut, ἡ παιδίσκη *puellula*, a παῖς *puer vel puella*.
 Neutra in ἰον ; ut, τὸ γνωμίδιον *sententiola*, a γνώμη *sen-*
sentia ; τὸ γύναιον *muliorcula*, a γυνή *mulier*.

Amplificativa.

AMPLIFICATIVA terminatione etiam variant.
 Masculina desinunt in ίας ; ut, ὁ πωγωνίας *magnam ha-*
ens barbam, a πώγων *barba*.
 ος ; ut, ὁ ἀρνειός *agnus adultus*, ab ἄρς *agnus*.
 Foeminina in ις ; ut, ἡ δαίτις *fax magna*, a δαῖς *fax*.
 Neutra in ἰον ; ut, τὸ χερμάδιον *lapis magnus*, a χερμάς
lapis.

Possessiva †.

POSSESSIVA tam a propriis quàm appellativis ducun-
 tur, et desinunt in
 εἰός ; ut, Ἀχιλλεῖος *Achillæus*, ab Ἀχιλλεὺς *Achilles*.
 εός ; ut, Ἑκτόρεος *Hectoræus*, ab Ἑκτώρ *Ἑκτορος Hector*.
 ἰός ; ut, οὐράνιος *caelestis*, ab οὐρανός *caelum*.
 κός ; ut, μουσικός *musicus*, a μουσα *musæ*.
 νός ; ut, ἀνθρώπινος *humanus*, ab ἄνθρωπος *homo*.
 ρός ; ut, ἀνθηρὸς *floridus*, ab ἄνθος *flor*.
 ῶδης ; ut, λιθώδης *lapidosus*, a λίθος *lapis*.

† Possessiva hæc adjectiva sunt, sed a substantivis deducta.

ADJECTIVA

ADJECTIVA.

ADJECTIVA analogiam et anomaliam substantivorum sequuntur¹.

ADJECTIVA trium terminationum desinunt in

ος,	ης,	ων,	} ad formam	{	tertia et secunda simplicium.
ας,	α,	αν,			quinta et secunda simplicium.
εις,	εσσα,	εν,			quinta et secunda simplicium.
ων,	ουσα,	ον,			quinta et secunda simplicium.
υς,	εια,	υ,			tertia contractorum, et secunda simplicium.

Sing. N. καλ-ος η ον, G. ου ης ου, D. ω η ω, A. ον ην
V. ε η ον :

D. N. et A. ω α ω, G. et D. οιν αιν οιν, V. ω α ω :

P. N. οι αι α, G. ων ων ων, D. οϊς αις οϊς, A. ους ας
V. οι αι α : pulcher.

Sing. N. π-αις ασα παν, G. ανλος, ασης ανλις, D. ανλι ας
ανλι, A. αλια ασαν αν, V. αις ασα αν :

D. N. et A. ανλε ασα ανλε, G. et D. ανλοιν ασαιν ανλοιν
V. ανλε ασα ανλε :

P. N. αντες ασαι ανλια, G. ανλων ασων ανλων, D. ασι ασαι
ασι, A. ανλιασ ασας ανλια, V. αντες ασαι ανλια : omnis.

Sing. N. χαρι-εις εσσα εν, G. ενλος εσης ενλος, D. ενλι ες
ενλι, A. ενλια εσαν εν, V. ει et εν, εσσα εν :

D. N. et A. ενλε εσσα ενλε, G. et D. ενλοιν εσαι ενλοιν
V. ενλε εσσα ενλε :

P. N. εντες εσαι ενλια, G. εντων εσων εντων, D. εισι εσαι
εισι, A. ενλιασ εσας ενλια, V. εντες εσαι ενλια : gratiosus.

Sing. N. εκ-ων ουσα ον, G. ονλος ουσης ονλος, D. ονλι ου
ονλι, A. ονλια ουσαν ον, V. ων ουσα ον :

D. N. et A. ονλε ουσα ονλε, G. et D. ονλοιν ουσαι ονλοιν
V. ονλε ουσα ονλε :

¹ Analogiam sequuntur decem substantivorum declinationum, ut exempla hęc adducta ostendent; anomaliam verò heterochitorum, quae sunt allata.

P. N. ὄντες οὖσαι ὄντα, G. ὄντων οὐσῶν ὄντων, D. οὔσι οὐ-
σαις οὔσι, A. ὄντας οὐσας ὄντα, V. ὄντες οὖσαι ὄντα: vo-
luntarius.

Sing. N. ὄξ-ὺς εἶα ὕ, G. ἑός εἰας ἑός, D. εἶ εἶ, εἶα, εἶ εἶ, A.
ὕν εἶαν ὕ, V. ὕ εἶα ὕ:

D. N. et A. ἑε εἶα ἑε, G. et D. ἑοιν εἶαιν ἑοιν, V. ἑε εἶα ἑε:

P. N. ἑες εἶς, εἶαι ἑα, G. ἑῶν εἶῶν ἑῶν, D. ἑσι εἶαις ἑσι, A. ἑας
εἶς, εἶας ἑα, V. ἑες εἶς, εἶαι ἑα: acutus.

Quae definiunt in os purum et ros faciunt foemininum
per α: ut, ἅγιος ἅγια ἅγιον, sanctus; ἀνθηρὸς ἀνθηρὰ ἀνθη-
ρὸν floridus. Numeralia autem in os retinent η; ut, ὄσ-
θος ὄη ον, octavus; ἀπλόος ὄη ὄον, simplex: et materialia in
eos; ut, χρύσεος ἑη εον, aureus.

Quatuor in os neutrum habent in ο; ἄλλος alius, τοιοῦ-
τος talis, τελικοῦτος et τοσοῦτος tantus: ut, ἄλλ-ος η ο.

Nonnulla etiam in αs variè inflectuntur: ut, μέλας αινὰ
αν, niger; τάλας αινὰ αν, miser: sed μέγας ἄλη α, magnus.

Sing. N. μέλ-ας αινὰ αν, G. ανος αίνης ανος, D. ανι αίνῃ
ανι, A. ανα αίνην αν, V. αν αινὰ αν.

D. N. et A. ανε αίνα ανε, G. et D. άνοιιν αίναιν άνοιιν, V.
ανε αίνα ανε.

P. N. ανες αιναι ανα, G. άνων αινῶν άνων, D. ασι αίνας
ασι, A. ανας αίνας ανα, V. ανες αιναι ανα.

Sing. N. μέγ-ας ἄλη α, G. ἄλου ἄλης ἄλου, D. ἄλω ἄλη
ἄλω, A. αν ἄλην α, V. α² ἄλη α.

D. N. et A. ἄλω ἄλα ἄλω, G. et D. ἄλοιν ἄλαιν αλοιν,
V. ἄλω ἄλα ἄλω.

P. N. ἄλοι ἄλαι ἄλα, G. ἄλων ἄλων ἄλων, D. ἄλοις ἄλαις
ἄλοις, A. ἄλους ἄλας ἄλά, V. ἄλοι ἄλαι ἄλα.

Item πολὺς λῆ ὕ, multus, ad hunc modum declinatur.

Sing. N. πολ-ὺς πολλα-ῆ πολ-ὕ, G. πολλα-ού πολλα-ῆς πολλα-
ού, D. πολλα-ῶ πολλα-ῆ πολλα-ῶ, A. πολ-υν πολλα-ῆν
πολ-ὕ, V. πολ-ὕ πολλα-ῆ πολ-ὕ.

D. N. et A. πολλα-ῶ πολλα-ἄ πολλα-ῶ, G. et D. πολλα-οῖν
πολλα-αῖν πολλα-οῖν, V. πολλα-ῶ πολλα-ἄ πολλα-ῶ.

¹ Ab inusitato μέγας; unde genit. plur. foem. μεγάλων cum penacuta,
pro μεγαλῶν. Vid. infra De accentibus. ² Ita Suid. sed non probat. P.

P. N. πολλ-οὶ πολλ-αὶ πολλ-ὰ, G. πολλ-ῶν πολλ-ῶν πο
 ῶν, D. πολλ-οῖς πολλ-αῖς πολλ-οῖς, A. πολλ-οὺς πο
 ἄς πολλ-ὰ, V. πολλ-οὶ πολλ-αὶ πολλά.

Poetae sic inflectunt: Sing. N. ὁ πολὺς, G. πολέος,
 πολείῃ, A. πολὺν, V. πολύ. Plur. N. πολέες εἷς, G. πολέ
 D. πολέσι, A. πολέας εἷς, V. πολέες εἷς.

ADJECTIVA trium articulorum et duarum termina
 onum desinunt in

ος	} et faciunt neutrum per	ον	tertiaae simplicium.
ως		ων	quartae simplicium [†] .
ας		αν	} quintae simplicium.
ην		εν	
ις		ι	
ους		ουν	
υς		υ	
ων		ον	} primae contractorum.
ωρ		ορ	
ης		ες	

Sing. N. ἔνδοξ-ος εν, G. ου, D. ως, A. ον, V. ε ον :

D. N. et A. ω, G. et D. οιν, V. ω :

P. N. οἶ α, G. ων, D. οἷς, A. οὖς α, V. οἶ α : *celebris*

Sing. N. εὐσε-ως ων, G. ω, D. ω, A. ων, V. ως ων :

D. N. et A. ω, G. et D. ων, V. ω :

P. N. ω, G. ων, D. ως, A. ως ω, V. ω : *fertilis*.

Sing. N. ἀείν-ας αν, G. ανλος, D. ανλι, A. ανλα αν, V. αν

D. N. et A. ανλε, G. et D. ανλοιν, V. ανλε :

P. N. ανλες ανλα, G. ανλων, D. ασι, A. ανλας ανλα,
 ανλες ανλα : *perpetuo fluens*.

Sing. N. ἄρρ-ην εν, G. ενος, D. ενι, A. ενα εν, V. εν :

D. N. et A. ενε, G. et D. ενοιν, V. ενε :

P. N. ενες ενα, G. ενων, D. εσι, A. ενας ενα, V. ενες εν
masculus.

[†] Nonnunquam quintae: ut, N. ὁ et ἡ πολυκέρας, et τὸ πολυκέ
 G. τοῦ et τῆς et τοῦ πολυκέρατος, multa habens cornua.

- Sing. N. εὐχαρ-ις ι, G. ἰος, D. ἰι, A. ἰα et ιν, ι, V. ι :
 D. N. et A. ἰε, G. et D. ἰοιν, V. ἰε :
 P. N. ἰες ἰα, G. ἰων, D. ἰσι, A. ἰας ἰα, V. ἰες ἰα :
gratiosus ¹.
- Sing. N. δίπ-ους ουν, G. οδος, D. οδι, A. οδα et ουν, ουν,
 V. ους et ου, ουν :
 D. N. et A. οδε, G. et D. ὀδοιν, V. οδε :
 P. N. οδες οδα, G. ὀδων, D. οσι, A. οδας οδα, V. οδες
 οδα : *bipes*.
- Sing. N. ἀδάκρ-υς υ, G. υος, D. ὕι, A. υν υ, V. υ :
 D. N. et A. υε, G. et D. ὕοιν, V. υε :
 P. N. υες υς, υα, G. ὕων, D. υσι, A. υας υς, υα, V. υες
 υς, υα : *sine lacrymis*.
- Sing. N. εὐδαίμ-ων ον, G. ονος, D. ονι, A. ονα ον, V. ον :
 D. N. et A. ονε, G. et D. ὀνοιν, V. ονε :
 P. N. ονες ονα, G. ὀνων, D. οσι, A. ονας ονα, V. ονες ονα :
felix.
- Sing. N. μεγαλήτ-ερ ορ, G. ορος, D. ορι, A. ορα ορ, V. ορ :
 D. N. et A. ορε, G. et D. ὀροιν, V. ορε :
 P. N. ορες ορα, G. ὀρων, D. ορσι, A. ορας ορα, V. ορες
 ορα : *magnanimus*.
- Sing. N. ἀληθ-ῆς ἐς, G. ἐος οὔς, D. εἶ εἶ, A. ἐα ἦ, ἐς,
 V. ἐς :
 D. N. et A. ἐε ἦ, G. et D. ἐοιν οῖν, V. ἐε ἦ :
 P. N. ἐες εἶς, ἐα ἦ, G. ἐων, D. ἐσι, A. ἐας εἶς, ἐα ἦ, V.
 ἐες εἶς, ἐα ἦ : *verus*.
- Obs.* 1. Pleraque composita et derivativa in ος duarum
 sunt terminationum, et omnia sic Atticè inflectuntur.
- Obs.* 2. Nonnulla autem ex iis duarum terminatio-
 num foemininum habent interdum a masculino diver-
 sum : ut, ἀθάνατος ἀτη immortalis ; αἰώνιος ἰα aeternus ;
 εὐτέρην εἶνα tener ; θήλυς εἶα foemineus, et alia.

¹ Τίς quidam, indefinitum, inflectitur infra.

QUAEDAM adjectiva sunt trium generum sub una terminatione: ut, ὁ ἢ τὸ μάκαρ *felix*, ὁ ἢ τὸ ἀρπαξ *rapax*,

Numeralia.

NUMERALIA quaedam sunt cardinalia, quaedam cardinalia.

CARDINALIA εἰς unus, δύο vel δύο *duo*, τρεῖς *tres*, τεσσαρες *quatuor*, sic inflectuntur.

Sing. N. εἰς μία ἓν, G. ἐνὸς μιᾶς ἐνὸς, D. ἐνὶ μιᾷ ἐνὶ, ἓνα μίαν ἓν.

Duali et plurali caret.

Sic composita οὐδεὶς μηδεὶς, *nemo*, *nullus*.

Sing. N. οὐδ-εἰς οὐδε-μία οὐδ-ἓν, G. οὐδ-ἐνὸς οὐδε-μιᾶς οὐδ-ἐνὸς, D. οὐδ-ἐνὶ οὐδε-μιᾷ οὐδ-ἐνὶ, A. οὐδ-ἓνα οὐδε-μὴν οὐδ-ἓν.

Similiter μηδεὶς².

Δύο singulari caret. Dual. N. et A. δύο, G. δυοῖν φοε δυεῖν, D. δυοῖ ποητικῆ³.

Hic adjiciatur ἄμφω *ambo*, quod per omnia genera inflectitur: N. et A. ἄμφω, G. et D. ἀμφοῖν.

Τρεῖς et τεσσαρες singulari et duali carent.

Plur. N. οἱ αἱ τρεῖς, τὰ τρία, G. τῶν τριῶν, D. τοῖς ταῖς τρισὶ, A. τοὺς τὰς τρεῖς, τὰ τρία.

Plur. N. οἱ αἱ τεσσαρες, τὰ τέσσαρα, G. τῶν τεσσάρων, τοῖς τοῖς τοῖς τέσσασι, A. τοὺς τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor usque ad centum non declinantur: πέντε *quinque*, ἕξ *sex*, ἑπτὰ *septem*, οὐκὸ οὐκὸ, ἐννέα *novem*, δέκα *decem*, ἑνδεκά *undecim*, δωδεκά *duodecim*, δεκατρεῖς *tredecim*, δεκατέσσαρες *quatuordecim*, δεκαπέντε *quindecim*,

¹ Multi grammatici adjectiva hujusmodi non agnoscunt, quod de neutro genere dicitur in dubium vocantes. Itaque pro τὸ μάκαρ, τὸ εὐδαῖμον pro τὸ ἀρπαξ, τὸ ἀρπακτικόν, potius dicendum esse censuit Vossius, et eum Antesignanus.

² Leguntur autem οὐδένας οὐδένας, μηδένας μηδένας μηδέσι. Busbuius.

³ Sed δύο omnium generum et casuum esse observatur.

δεκάεξ *sedecim*, δεκαεπτά *septendecim*, δεκαοκτώ *octodecim*, δεκα-
 εννέα *novendecim*; εἴκοσι *viginti*, εἴκοσιεἷς *viginti unus*, εἴκο-
 σιδύο *viginti duo*, εἴκοσιτρεῖς *viginti tres*, εἴκοσιτέσσαρες *vi-*
ginti quatuor, εἴκοσιπέντε *viginti quinque*, et reliqua; τριά-
 κοντα *triginta*, τριακονταεἷς *triginta unus*, τριακονταδύο *trigin-*
ta duo, τριακοντατρεῖς *triginta tres*, et reliqua; τεσσαράκοντα
quadraginta, πενήκοντα *quinquaginta*, ἑξήκοντα *sexaginta*,
 ἑβδομήκοντα *septuaginta*, ὀγδοήκοντα *octoginta*, ἑννεήκοντα *no-*
naginta, ἑκατόν *centum*.

Quae numerum centenarium sequuntur, declinabilia
 sunt: ut, οἱ διακόσιοι αἱ διακόσιαι τὰ διακόσια, *ducenti du-*
centae ducenta, τριακόσιοι *trecenti*, τεσσαρακόσιοι *quadrin-*
genti, πεντακόσιοι *quingenti*, ἑξακόσιοι *sexcenti*, ἑπτακόσιοι
septingenti, ὀκτακόσιοι *octingenti*, ἑννεακόσιοι *noningenti*; χίλιοι
mille, δισχίλιοι *bis mille*, τρισχίλιοι *ter mille*, τετρακισχίλιοι
quater mille, πεντακισχίλιοι *quingies mille*, ἑξακισχίλιοι *se-*
xies mille, ἑπτακισχίλιοι *septies mille*, ὀκτακισχίλιοι *octies*
mille, ἑννεακισχίλιοι *nonies mille*; μύριοι *decies mille*, δισμύ-
 ριοι *vicies mille*, τρισμύριοι *tricies mille*, et reliqua; δεκακισ-
 μύριοι *centies mille*, εἰκοσακισμύριοι *ducenties mille*, τριακον-
 ακισμύριοι *trecenties mille*, et reliqua; ἑκατονακισμύριοι *decie-*
s centies mille, et sic deinceps.

ORDINALIA sunt, quae interrogationi πῶσος, quotus? aptè
 respondent: ut, πρῶτος *primus*, δεύτερος *secundus*, τρίτος *ter-*
tius, τέταρτος *quartus*, πέμπτος *quintus*, ἕκτος *sextus*, ἑβδομος *se-*
ptimus, ὀγδοος *octavus*, ἑνάτος *nonus*; δέκατος *decimus*, ἑνδέκα-
 τος *undecimus*, δωδέκατος *duodecimus*, τρισκαιδέκατος *decimus*
tertius, τεσσαρεσκαιδέκατος *decimus quartus*, et reliqua; εἴ-
 κοστός *vicesimus*, εἴκοστός πρῶτος *vicesimus primus*, εἴκοστός δεύτε-
 ρος *vicesimus secundus*, et reliqua; τριακοστός, τεσσαρακοστός,
 πενήκοστός, ἑξηκοστός, ἑβδομηκοστός, ὀγδοηκοστός, ἑννεηκοστός;
 εκατοστός *centesimus*, διακοσιοστός, τριακοσιοστός, et reliqua;
 χιλιοστός *millesimus*, δισχιλιοστός *bis millesimus*, et reliqua;
 μυριοστός *decies millesimus*, δισμυριοστός *vicies millesimus*, δε-

D

κακισ-

καμισμυριοσῆς centies millesimus, ἐκατοντακισμυριοσῆς mille millesimus, et sic deinceps.

Praeterea sunt nomina dialia, quae dierum spatium significant: ut, τριταῖος tertianus, τεταρταῖος quartanus, ita in reliquis.

Numerorum notae.

GRAECI numeros his literis exprimunt.

ἄ	β	γ	δ	ε	ς	ζ	η	θ
1	2	3	4	5	6	7	8	9
ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ρ
10	20	30	40	50	60	70	80	90
ϱ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω	Ϟ
100	200	300	400	500	600	700	800	900

Hisce numeris apex superimponitur. Sin millenarius et ultra exprimi debeat, lineola subscribitur: ἄ mille, β bis mille, γ ter mille; ι decem millia, κ viginti millia; ϱ centum millia, Ϟ nongenta millia vel nongenties millia.

Quae haec sequuntur, integris potius vocibus, quae notis, exhibent codices.

Sin autem hi numeri componuntur, ἰά undecim tant, κβ' viginti duo, λγ' triginta tres, ϱδ' centum et quatuordecim, αε' quinque et mille: ἔτος α ψ ν γ' annus 1753.

Est et altera numeros exprimendi ratio per sex litteras majusculas.

Sic Ι² valet unus, ΙΙ πέντε quinque, Δ δέκα decem, Η ἑκατόν centum, Χ χίλιοι mille, Μ μύριοι decem millia.

¹ Literis interferuntur tria signa, his nominibus appellata; κόπια², σάνπι³.

² Ab ἰα, ut aiunt, pro μία, Voss.

³ Quod veteres Iones scribebant Ηκατόν, praefixo Η, ad spiritum denotandam.

Medii numeri majusculis geminatis, ut res postulat, designantur: ut, II duo, $\Delta\text{ΠΙΙΙ}$ octodecim, $\text{ΗΗΗ}\Delta\Delta\text{ΠΙΙΙ}$ trecenti viginti novem.

Ex his autem Π caeteris numeris, praeterquam I , circumscriptus numerum inclusum quinquies sumendum indicat. Sic $\overline{\Delta}$ valet quinquies decem, hoc est, quinquaginta; $\overline{\text{H}}$ quingenti; $\overline{\text{X}}$ quinque millia; $\overline{\text{M}}$ quinque myriades, sive quinquaginta millia: ut, $\overline{\Delta}\text{ΠΙ}$ quinquaginta sex, et similiter in aliis.

TERTIA numerandi ratio per ordinem literarum, quem habent in alphabeto, nonnunquam usurpatur; quo pacto Homerici libri distinguuntur.

Adjectivorum comparatio.

POSITIVVS gradus undecim habet terminationes: $\alpha\varsigma$, $\alpha\varsigma$, $\epsilon\iota\varsigma$, $\eta\nu$, $\eta\varsigma$, $\iota\varsigma$, ξ , $\omicron\varsigma$, $\omicron\nu\varsigma$, $\upsilon\varsigma$, $\omega\nu$.

QVAE in $\omicron\varsigma$ desinunt, si penultima longa sit, formant comparativum mutando ς in $\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, et superlativum in $\tau\alpha\iota\omicron\varsigma$: ut, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\varsigma$ venerabilis, $\phi\alpha\upsilon\lambda\omicron\varsigma$ improbus, $\pi\rho\alpha\iota\omicron\varsigma$ mitis. Sic

Masc. δ $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\varsigma$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\alpha\iota\omicron\varsigma$.

Foem. η $\sigma\epsilon\mu\nu\eta$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\epsilon\rho\alpha$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\alpha\iota\eta$.

Neut. $\tau\omicron$ $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\nu$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\nu$, $\sigma\epsilon\mu\nu\omicron\tau\alpha\iota\omicron\nu$.

At si brevis sit penultima, mutant \omicron in ω : ut, $\phi\rho\omicron\nu\iota\mu\omicron\varsigma$, $\phi\rho\omicron\nu\iota\mu\omega\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\phi\rho\omicron\nu\iota\mu\omega\tau\alpha\iota\omicron\varsigma$; prudens, prudentior, prudentissimus.

Sin anceps sit, vel retinent $\omicron\varsigma$, vel mutant in ω : ut, $\iota\kappa\alpha\nu\omicron\varsigma$ idoneus, $\delta\iota\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\delta\iota\alpha\iota\omicron\varsigma$; vel $\acute{\omega}\iota\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\acute{\omega}\iota\alpha\iota\omicron\varsigma$.

RELIQUA adjectiva hisce rationibus comparantur.

Quae desinunt in $\alpha\rho$, $\iota\varsigma$, $\omicron\nu\varsigma$, et $\epsilon\iota\varsigma$ eliso ι , a masculino singulari, assumendo $\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ et $\tau\alpha\iota\omicron\varsigma$: ut,

Μάκαρ , $\mu\alpha\kappa\acute{\alpha}\rho\iota\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\mu\alpha\kappa\acute{\alpha}\rho\iota\alpha\iota\omicron\varsigma$, felix.

* Prioribus editionibus $\kappa\epsilon\nu\omicron\varsigma$ vacuus, et $\sigma\iota\epsilon\nu\omicron\varsigma$ angustus, hic excipiunt. Reperiri tamen $\kappa\epsilon\nu\acute{\omega}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, et $\sigma\iota\epsilon\nu\acute{\omega}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, ostendit Vossius.

Γαστήρις, γαστήριστερος, γαστήριστατος, *gulosus*.

Ἀπλοῦς, ἀπλούστερος, ἀπλούστατος, *simplex*.

Χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος, *gratiosus*.

In ας, ης, et υς, a neutro singulari : ut,

Μέλας αν, μελάντερος, μελάντατος, *niger*.

Ἐυσεβής ἐς, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος, *pius*.

Ἐυρὺς ὕ, εὐρύτερος, εὐρύτατος, *latus*.

Sed υς saepe mutatur in ἰων et ἰστος : ut, εὐρὺς, εὐρίων
εἰριστος.

In ην et ων desinentia, a masculino plurali : ut,

Τέρην ενες, τερενέστερος, τερενέστατος, *tener*.

Σώφρων ονες, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος, *modestus*.

In ξ autem vertuntur es plurali in ἰστερος et ἰστατος : ut
βλαξ ἄκες, βλακίστερος, βλακίστατος, *stupidus*.

Comparatio anomala.

PLURIMA in os desinentia ab analogia decedunt : ut,

Ἀγαθὸς <i>bonus,</i>	ἀμείνων <i>melior,</i>	ἀγαθώτατος <i>optimus.</i>
	ἀρείων,	ἀριστος.
	κρείσσων κρείττων κάρρων,	κράτιστος.
Ἐσθλὸς	λῶϊων λῶων,	λῶϊστος λῶστος.
	βελτίων βέλτερος,	βέλτιστος βέλτατος.
	φέρτερος,	φέρτατος φέριστος φέρτιστος.
Καλὸς	καλλίων,	κάλλιστος.
Κακὸς <i>malus,</i>	κακώτερος κακίων <i>pejor,</i>	κάκιστος <i>pestimus.</i>
	χρείων χερείων,	χειριστος.
Μικρὸς <i>parvus,</i>	μικρότερος μείων <i>minor,</i>	μικρότατος μείστος <i>minimus.</i>
	ελάχιστων,	ελάχιστος.
	ἥσσων,	ἥκιστος.

Ἄισχρὸς *turpis,* αἰσχίων *turpior,* αἰσχιστος *turpissimus.*

Ἐχθρὸς *inimicus,* ἐχθίων *inimicior,* ἐχθιστος *inimicissimus.*

Ῥάδιος *facilis,* ῤάων *facilior,* ῤᾶστος *facillimus.*

Φίλος *amicus,* φίλτερος *amicior,* { φίλτατος *amicissimus,*
φίλιστος *poëtice.*

NONNULLI

NONNULLA etiam aliis terminationibus finita ab analogia deflectunt: ut,

Μέγας *magnus*, μέζων μείζων μάσσων *major*, μέγιστος *maximus*.
Πολὺς *multus*, πλείων πλέων *plus*, πλείστος *plurimus*.

Et alia non pauca¹.

Attici formant multa per ἰστέρος et ἰστέλιος, et nonnulla per ἑστέρος et ἑστέλιος, a positivis in ος: ut, λάλος, λαλίστέρος, λαλίστέλιος, *loquax*.

COMPARATIVA quaedam irregularia in ων sic inflectuntur.

Sing. N. ὁ ἢ πλείων, τὸ πλεῖον, G. τοῦ τῆς τοῦ πλείονος,
D. τῷ τῇ τῶ πλείονι, A. τὸν τὴν πλείονα πλείονα,
πλείω, τὸ πλεῖον, V. ᾧ πλεῖον.

D. N. et A. τῶ τὰ τῶ πλείονε, G. et D. τοῖν ταῖν τοῖν πλείονοιν, V. ᾧ πλείονε.

P. N. οἱ αἱ πλείονες πλείους πλείους, τὰ πλείονα πλείονα
πλείω, G. τῶν πλείονων, D. τοῖς ταῖς τοῖς πλείοσι, A.
τούς τὰς πλείονας πλείονας πλείους, τὰ πλείονα πλείονα
πλείω, V. ᾧ πλείονες πλείους πλείους, πλείονα πλείονα
πλείω.

COMPARATIO etiam fit ab aliis orationis partibus.

A substantivis: ut, κέρδος *lucrum*, κερδίων *lucrosior*, κερδίστιος *lucrosissimus*; φῶρ *fur*, φωρότερος *furacior*, φωρότατος *furacissimus*; et alia.

A pronomine: ut, αὐτὸς *ipse*, αὐτότατος *ipsissimus*².

A verbis: ut, φέρω *fero*, φερέτερος *praestantior*, φερέτατος *praestantissimus*; δέω *relinquo*, δεύτερος *posterior*, δεύτερατος *postremus*.

A participio: ut, ἐρρωμένος *corroboratus*, ἐρρωμενέστερος *robustior*, ἐρρωμενέστέλιος *robustissimus*.

Ab adverbis: ut, ἄνω *supra*, ἀνώτερος *superior*, ἀνότατος *supremus*; ἐγγὺς *prope*, ἐγγύτερος ἐγγύων *propior*, ἐγγύτατος ἐγγύσιος *proximus*; κάτω *infra*, κατώτερος *inferior*, κα-

¹ Plures comparationis anomaliae videri possunt apud Busbium.

² Sed a comicis hoc fictum, ut *ipsissimus* apud Latinos, *Voss*.

ἰώταλος *infimus*; μάλα *valde*, μᾶλλον *magis*, μάλιστα *maxime*; πέρα *ultra*, περαιότερος *ulterior*, περαιότατος *ultimus*; πόρρω *longè*, πορρώτερος *remotior*, πορρώτατος *remotissimus*.

A praepositionibus: ut, πρὸ *ante*, πρότερος *prior*, πρότατος *primus*; ὑπὲρ *super*, ὑπερίτερος *superior*, ὑπερίστατος *supremus*.

PRONOMEN.

PRONOMINA primitiva sunt; ἐγὼ *ego*, σὺ *tu*, οὗ *sui*.

Possessiva sunt; ἐμὸς *meus*, σὸς *tuus*, ἐὸς *suius*, νῶϊτερος *nostester duorum*, σφωϊτερος *vester duorum*, ἡμέτερος *nostester duorum*, ὑμέτερος *vester*, σφέτερος *suius*.

Demonstrativa sunt; οὗτος *hic*, ἐκεῖνος *ille*.

Relativum, αὐτὸς *ipse*. Item ὅς ἢ ὃ, *qui quae quod*.

Composita sunt; ἐμαυτοῦ *mei ipsius*, σεαυτοῦ *tui ipsius*, ἑαυτοῦ *sui ipsius*.

Indefinitum, δεῖνα *quidam*.

PRIMITIVA sic inflectuntur.

Sing. N. ἐγὼ, G. ἐμοῦ, D. ἐμοί, A. ἐμέ: per aphaeresin
μοῦ, μοί, μέ.

D. N. et A. νῶϊ νῶ, G. et D. νῶϊν νῶν.

P. N. ἡμεῖς, G. ἡμῶν, D. ἡμῖν, A. ἡμᾶς.

Sing. N. σὺ, G. σοῦ, D. σοί, A. σέ: †.

D. N. et A. σφῶϊ σφῶ, G. et D. σφῶϊν σφῶν.

P. N. ὑμεῖς, G. ὑμῶν, D. ὑμῖν, A. ὑμᾶς.

Sing. N. caret, G. οὗ, D. οἷ A. ἔ.

D. N. et A. σφωὲ σφε, G. et D. σφῶϊν σφίν.

P. N. σφεῖς, G. σφῶν, D. σφίσι, A. σφᾶς.

POSSESSIVA per tria genera, more adjectivorum, inflectuntur.

ἐμὸς,	ἐμή,	ἐμόν.	σφῶϊτερος, σφῶϊτέρα, σφῶϊτερον ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον
σὸς,	σῆ,	σόν.	
ἐὸς,	ἐή,	ἐόν.	
νῶϊτερος,	νῶϊτέρα,	νῶϊτερον.	

† Vocativo caret; sed pro ᾧ σὺ in singulari Graeci dicunt ᾧ οὗτος *heus tu* vel ὁ bone. Voss.

Ite

Item demonstrativa, relativa, et composita, nisi quod finale omittunt in neutro singulari.

Sing. N. et V. οὗτος, αὕτη, τούτο, G. τούτου, ταύτης, τούτου,

D. τούτω, ταύτη, τούτω, A. τοῦτον, ταύτην, τοῦτο.

D. N. A. et V. τούτω, ταῦτα, τούτω, G. et D. ταύτοι, ταύτα,ν, τούτοι,ν.

P. N. et V. οὗτοι, αὗται, ταῦτα, G. τούτων, τούτων, τούτων,

D. τούτοις, ταύταις, ταύταις, A. τούτους, ταύτας, ταῦτα.

Sic et ἐκεῖνος, item αὐτός et ὅς relativa¹.

Composita autem carent nominativis; ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ numeris etiam duali et plurali, ἐαυτοῦ duali tantum.

Sing. G. ἐμαυ-τοῦ ἡς τοῦ, D. ἐμαυ-τώ ἡ τῶ, A. ἐμαυ-τόν ἡν τό.

Sing. G. σεαυ-τοῦ ἡς τοῦ, D. σεαυ-τώ ἡ τῶ, A. σεαυ-τόν ἡν τό.

Sing. G. ἐαυ-τοῦ vel αὐ-τοῦ ἡς τοῦ, D. ἐαυ-τώ vel αὐ-τῶ ἡ τῶ, A. ἐαυ-τόν vel αὐ-τόν ἡν τό.

Plur. G. ἐαυ-τῶν vel αὐ-τῶν, D. ἐαυ-τοῖς vel αὐ-τοῖς ταῖς τοῖς, A. ἐαυ-τούς vel αὐ-τούς τὰς τὰ. Pro quo legitur σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, σφᾶ αὐτούς.

INDEFINITIVM δεῖνα² *quidam*, ad hunc modum variatur.

Sing. N. ὁ ἢ τὸ δεῖνα, G. τοῦ τῆς τοῦ δείνατος δείνος δεῖνα,

D. τῶ τῆ τῶ δείνατι δείνι δεῖνα, A. τὸν τὴν τὸ δεῖνα. Caret duali et plurali.

Adjiciunt hic nonnulli nomen τῖς *aliquis, quidam*³.

Sing. N. ὁ ἢ τ-ῖς, τὸ τ-ὶ, G. τοῦ τῆς τοῦ τ-ινός, D. τῶ τῆ τῶ τ-ινί, A. τὸν τὴν τ-ινά, τὸ τ-ί.

D. N. et A. τὸ τὰ τὸ τ-ινέ, G. et D. τοῖν ταῖν τοῖν τ-ινοῖν.

P. N. οἱ αἱ τ-ινές, τὰ τ-ινά, G. τῶν τ-ινῶν, D. τοῖς ταῖς τοῖς τ-ισί, A. τοὺς τὰς τ-ινάς, τὰ τ-ινά.

Sic ὅστις, ἥτις, ὅ, τι⁴; G. οὗ τινος, ἧς τινος, οὗ τινος.

D. ᾧ τινι, ἧ τινι, ᾧ τινι; A. ὄντινα, ἥτινα, ὅ, τι, etc. *quicumque*.

¹ Sed carent vocativo.

² Ab inusitato δεῖς.

³ Τίς, quis? interrogativum, acuit penultimam per omnes casus.

⁴ Commate interjecto, ut distinguatur a conjunctione ὅτι quod. Accentus etiam ratione gen. et dat. per omnes numeros disjunctim scribuntur

V E R B V M.

VERBORVM tres sunt voces ; activa, passiva, et media utriusque particeps.

CONIUGATIONES sunt tredecim, sex gravitonorum, tres contractorum, et quatuor verborum in μι.

Conjugationes dignoscuntur per literas characteristicas, vel figurativas, quae et indices appellantur.

CHARACTERISTICA est triplex ; praesentis, futuri primi, et perfecti ; quae in gravitonis activis, unde caetera formantur, ultimam vocalem antecedit : sed in πλ, κλ, μν, prior litera est characteristica.

Characteristicae in conjugatione

	Praes.	Fut.	Perf.
Prima	{ π πέρ-πω Ϛ λεί-Ϛω φ γρά-φω πλ τύ-πλω }	{ τέρ-ψω λεί-ψω γρά-ψω τύ-ψω }	{ τέτερ-φα <i>delecto.</i> λέλει-φα <i>sacrifico.</i> γέγρα-φα <i>scribo.</i> τέτυ-φα <i>verbero.</i>
Secunda	{ κ πλέ-κω γ λέ-γω χ βρέ-χω κλ τί-κλω }	{ πλέ-ξω λέ-ξω βρέ-ξω τέ-ξω }	{ πέπλε-χα <i>plico.</i> λέλε-χα <i>dico.</i> βέβρε-χα <i>riro.</i> τέτε-χα <i>pario.</i>
Tertia	{ τ άνύ-τω δ ά-δω θ πεί-θω }	{ άνύ-σω ά-σω πεί-σω }	{ ήνυ-κα <i>perficio.</i> ή-κα <i>capo.</i> πέπει-κα <i>suadeo.</i>
Quarta	{ σσ πλα-σσω τλ όρύ-τλω ² ξ φρά-ξω }	{ πλά-σω όρύ-ξω φρά-σω }	{ πέπλα-κα <i>fingo.</i> ώρυ-χα <i>fodio.</i> πέφρα-κα <i>dico.</i>
Quinta	{ λ ψάλ-λω μ νέ-μω ν φαί-νω ρ σπεί-ρω μν τέ-μνω }	{ ψαλ-ώ νεμ-ώ φαιν-ώ σπερ-ώ τεμ-ώ }	{ έψαλ-κα <i>psallo.</i> νενέμη-κα <i>distribuo.</i> πέφαγ-κα <i>ostendo.</i> έσπαρ-κα <i>sero.</i> τετέμηκα <i>scindo.</i>
Sexta	{ ω ριγυμ τί-ω }	{ τί-σω }	{ τέτιμα <i>honoro.</i>

¹ Vel *barytonorum*. De ratione nominis vide supra, p 3, not. 2.

² Attici pro gemino σσ usurpant geminum τλ ; ut, πλάσσω πλέτλω, έρύσσω έρύτλω : de quibus plura infra dicentur.

TEMPORA sunt octo in voce activa et media; praesens, praeteritum imperfectum, perfectum, plusquam perfectum, indefinitum primum et secundum, futurum primum et secundum. In passiva additur paulo post futurum.

Tempora praecipua sunt praesens, futurum primum, et perfectum; sed in voce passiva praesens, perfectum, et indefinitum secundum.

Tempora cognata sunt:

Praesens, imperfectum, indefinitum secundum, futurum secundum, et perfectum medium.

Futurum primum, et indefinitum primum.

Perfectum et plusquam perfectum; quibus in passiva voce congruunt paulo post futurum, indefinitum primum, et futurum primum.

MODI sunt quinque; indicativus, imperativus, optativus, subjunctivus, et infinitivus.

CUM prima persona pluralis exit in $\mu\epsilon\nu$, prima dualis deest ¹.

Cum tertia pluralis exit in $\sigma\iota$ vel $\tau\alpha\iota$, tertia dualis eadem est cum secunda ².

Obs. 1. Tertiis personis verborum in ι vel ϵ desinentibus ν additur, si vocalis vel diphthongus sequatur; et apud poetas ante consonam.

Obs. 2. Persona secunda et tertia singularis in subjunctivo verbi activi, et secunda singularis temporum in $\mu\alpha\iota$, habent ι subscriptum finalibus α , η , ω . Eaedem vocales ante $\mu\eta\nu$ sub se habent ι in perfecto optativi vocis passivae, retinentque per omnes personas et numeros. In quacunque demum persona cujuscunque temporis aut modi eliditur ι per contractionem factam in has vocales, eisdem subscribitur.

¹ Hoc est in omnibus temporibus activae vocis, indefinitis passivis, perfecto et plusquam perfecto medio.

² Hoc est in praesenti, futuris, et perfecto indicativi, et in singulis temporibus subjunctivi, per omnes voces.

Paradigma

Paradigma verbi gravitoni
in voce activa.

Modus indicativus¹.

Tempus praesens.

S. τύπι-ω, τύπι-εις, τύπι-ει ;	} verbero.
D. τύπι-έλον, τύπι-έλον ;	
P. τύπι-ομεν, τύπι-έλε, τύπι-ουσι.	

Unde imperfectum.

S. ἔτυπι-ον ἔτυπι-ες, ἔτυπι-ς ;	} verberabam.
D. ἐτύπι-έλον, ἐτυπι-έλην ;	
P. ἐτύπι-ομεν, ἐτύπι-έλε, ἔτυπι-ον.	

Futurum primum.

S. τύψ-ω, τύψ-εις, τύψ-ει ;	} verberabo.
D. τύψ-έλον, τύψ-έλον ;	
P. τύψ-ομεν, τύψ-έλε, τύψ-ουσι.	

Unde indefinitum primum².

S. ἔτυψ-α, ἔτυψ-ας, ἔτυψ-ε ;	} verberavi.
D. ἐτύψ-άιον, ἐτυψ-άλην ;	
P. ἐτύψ-αμεν, ἐτύψ-άλε, ἔτυψ-αν.	

Perfectum.

S. τέλυφ-α, τέλυφ-ας, τέλυφ-ε ;	} verberavi.
D. τελύφ-άιον, τελύφ-χλον ;	
P. τελύφ-αμεν, τελύφ-άλε, τελύφ-ασι.	

¹ A modo indicativo reliqui omnes deducuntur.

² Indefinita, quae et Graeca appellatione *aoristi* vocantur, sunt tempora incertae significationis. Nunc enim pro perfecto, nunc pro plusquamperfecto, interdum pro imperfecto ponantur. Imo futuri etiam significationem quandoque habent, praesertim in modo imperativo et subjunctivo.

Unde plusquam perfectum.

- δ. ἐτέλυφ-ειν, ἐτέλυφ-εις, ἐτέλυφ-ει ;
 Δ. ἐτέλυφ-είλον, ἐτέλυφ-είλην ;
 Ρ. ἐτέλυφ-ειμεν, ἐτέλυφ-είτε, ἐτέλυφ-είσαν.

} verberaveram.

Indefinitum secundum.

- δ. ἔτυψ-ον, ἔτυψ-ες, ἔτυψ-ε ;
 Δ. ἔτύψ-ειον, ἔτυψ-είην ;
 Ρ. ἔτύψ-ομεν, ἔτύψ-είτε, ἔτυψ-ον.

} verberavi.

Unde futurum secundum.

- δ. τυψ-ῶ, τυψ-εῖς, τυψ-εῖ ;
 Δ. τυψ-εῖτον, τυψ-εῖτον ;
 Ρ. τυψ-οῦμεν, τυψ-εῖτε, τυψ-οῦσι.

} verberabo.

Modus imperativus.

Praesens et imperfectum.

- δ. τύψι-ε, τυψιέτω ;
 Δ. τύψι-ειον, τυψι-είων ;
 Ρ. τύψι-είε, τυψι-είωσαν.

} verbera.

Indefinitum primum.

- δ. τύψ-ον, τυψ-άτω ;
 Δ. τύψ-άιον, τυψ-άίων ;
 Ρ. τύψ-άιε, τυψ-άιωσαν.

} verberato tu¹.

Perfectum et plusquam perfectum.

- δ. τέλυφ-ε, τέλυφ-είω ;
 Δ. τέλυφ-είον, τέλυφ-είων ;
 Ρ. τέλυφ-είε, τέλυφ-είωσαν.

} verberaveris tu².

Indefinitum secundum.

- δ. τύψ-ε, τυψ-είω ;
 Δ. τύψ-είον, τυψ-είων ;
 Ρ. τύψ-είε, τυψ-είωσαν.

} verberato tu¹.

¹ Fac verberaveris, Nouv. Meth.

² Sic Voss. addit tamen: Fac verberaveris, sive, Hoc age, ut postmodo verberasse dicaris. Similiter Vrsin, et Verwey.

Modus

Modus Optativus.

"Εἶδε *utinam* ¹.

Praesens et imperfectum.

S.	τύπλ-οἶμι, τύπλ-οἶς, τύπλ-οἶ;	} <i>verberem</i> vel <i>verberarem</i>
D.	τύπλ-οἶλον, τυπλ-οἶλῆν;	
P.	τύπλ-οἶμεν, τύπλ-οἶτε, τύπλ-οἶεν.	

Futurum primum.

S.	τύψ-οἶμι, τύ-ψοἶς, τύ-ψοἶ;	} <i>verberem</i> ³ .
D.	τύψ-οἶλον, τυψ-οἶλῆν;	
P.	τύψ-οἶμεν, τύψ-οἶτε, τύψ-οἶεν.	

Indefinitum primum.

S.	τύψ-αἶμι, τύψ-αἶς, τύψ-αἶ;	} <i>verberaverim</i>
D.	τύψ-αἶλον, τυψ-αἶλῆν;	
P.	τύψ-αἶμεν, τύψ-αἶτε, τύψ-αἶεν.	

Indefinitum Aeolicum ⁵.

S.	τύψ-εἶα, τύψ-εἶας, τύψ-εἶε;	} <i>verberaverim</i>
D.	τυψ-εἶάλον, τυψ-εἶάλῆν;	
P.	τυψ-εἶαμεν, τυψ-εἶατε, τύψ-εἶαν.	

Perfectum et plusquam perfectum.

S.	τεύφ-οἶμι, τεύφ-οἶς, τεύφ-οἶ;	} <i>verberavissim</i>
D.	τεύφ-οἶλον, τεύφ-οἶλῆν;	
P.	τεύφ-οἶμεν, τεύφ-οἶτε, τεύφ-οἶεν.	

Indefinitum secundum.

S.	τύπ-οἶμι, τύπ-οἶς, τύπ-οἶ;	} <i>verberaverim</i>
D.	τύπ-οἶλον, τυπ-οἶλῆν;	
P.	τύπ-οἶμεν, τύπ-οἶτε, τύπ-οἶεν.	

¹ Vt Latini optativis praeponunt *utinam*, sic Graeci suum εἶδε εἶδε τύπλοἶμι, *utinam verberem*: modus tamen hic plerumque visus est potentialem.

² Solum *verberarem*, Gretser. et Voss.

³ Vel *verberaturus sim*, Vrsin.

⁴ Addit *verberem* vel *verberavissim* Vrsin.

⁵ Usitatissimum esse hoc tempus apud omnes scriptores, maximè in secunda et tertia singulari, et tertia plurali, notat Gretserus.

⁶ *Verberaverim* seu *verberavissim*, Vrsin.

⁷ Addit *verberem* vel *verberavissim* Id.

Futur

Futurum secundum.

- S. τυπ-οἶμι, τυπ-οἶς, τυπ-οἶ ;
 D. τυπ-οἶτον, τυπ-οἶταν ;
 P. τυπ-οἶμεν, τυπ-οἶτε, τυπ-οἶεν.

} verbera vero ¹.

Modus subjunctivus.

Ἐὰν *si* ².

Praesens et Imperfectum.

- S. τώπι-ω, τώπι-ης, τυπι-η ;
 D. τύπι-ήλον, τύπι-ήλον ;
 P. τύπι-ωμεν, τύπι-ήε, τύπι-ωσι.

} verberem vel
verberarem.

Indefinitum primum.

- S. τύψ-ω, τύψ-ης, τύψ-η ;
 D. τύψ-ήλον, τύψ-ήλον ;
 P. τύψ-ωμεν, τύψ-ήε, τύψ-ωσι.

} verbera vero ³.

Perfectum et plusquam perfectum.

- S. τεύφ-ω, τεύφ-ης, τεύφ-η ;
 D. τεύφ-ήλον, τεύφ-ήλον ;
 P. τεύφ-ωμεν, τεύφ-ήε, τεύφ-ωσι.

} verberaverim vel
verberavissim.

Indefinitum secundum.

- S. τύπ-ω, τύπ-ης, τύπ-η ;
 D. τύπ-ήλον, τύπ-ήλον ;
 P. τύπ-ωμεν, τύπ-ήε, τύπ-ωσι ;

} verbera vero ³.

Modus infinitivus.

Praesens et imperfectum, τύπι-ειν verberare.

Futurum primum, τύψ-ειν verberaturum esse.

Indefinitum primum, τύψ-αι verberavisse ⁴.

Perfectum et plusquam perfectum, τεύφ-έναι verberâsse.

Indefinitum secundum, τυπ-εῖν verberavisse ⁴.

Futurum secundum, τυπ-εῖν verberaturum esse.

¹ Verberem, Vett. editt. verberem vel verberaturus sim, Vrsin.

² Inflexioni subjunctivorum adhibent multi conjunctionem ἔὰν ; ut, ἔὰν

τύπιω, *si* verberem. At sine causa id factum, ut εἶδε in optativo, censet

Vrsinus.

³ Vrsinus addit verberem, verberaverim, et verberavissim.

⁴ Vel verberare, Id.

PARTICIPIA.

Praesens et imperfectum.

M.	ὁ τύπλ-ων, τοῦ τύπλ-όντος;	} <i>verberans.</i>
F.	ἡ τύπλ-ουσα, τῆς τυπλ-ούσης;	
N.	τὸ τύπλ-ον, τοῦ τύπλ-όντος.	

Futurum primum.

M.	ὁ τύψ-ων, τοῦ τύψ-όντος;	} <i>verberaturus.</i>
F.	ἡ τύψ-ουσα, τῆς τυψ-ούσης;	
N.	τὸ τύψ-ον, τοῦ τύψ-όντος.	

Indefinitum primum.

M.	ὁ τύψ-ας, τοῦ τύψ-άντος;	} <i>qui verberavit.</i>
F.	ἡ τύψ-ασα, τῆς τυψ-άσης;	
N.	τὸ τύψ-αν, τοῦ τύψ-άντος.	

Perfectum et plusquam perfectum.

M.	ὁ τέλυφ-ώς, τοῦ τέλυφ-ότος;	} <i>qui verberavit.</i>
F.	ἡ τέλυφ-υῖα, τῆς τέλυφ-υίας;	
N.	τὸ τέλυφ-ός, τοῦ τέλυφ-ότος.	

Indefinitum secundum.

M.	ὁ τυπ-ών, τοῦ τυπ-όντος;	} <i>qui verberavit.</i>
F.	ἡ τυπ-ούσα, τῆς τυπ-ούσης;	
N.	τὸ τυπ-όν, τοῦ τυπ-όντος.	

Futurum secundum.

M.	ὁ τυπ-ῶν, τοῦ τυπ-ῶντος;	} <i>verberaturus.</i>
F.	ἡ τυπ-ούσα, τῆς τυπ-ούσης;	
N.	τὸ τυπ-ῶν, τοῦ τυπ-ῶντος.	

¹ Participium praeteritum et futurum secundum peculiarem inflectionem sibi vindicant, caetera adjectivorum trium terminationum sequuntur.

² Vel *verberaverat*, *Vrsin.*

Conjugatio

Conjugationes verborum gravitonorum aēivae vocis per omnes modos et tempora.

Prima conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	τύπι-ω,	τύπι-ε,	τύπι-οιμι,	τύπι-ω,	τύπι-ειν,	τύπι-ων.
Imperf.	ἔτυπι-ον,	τύψ-ον,	τύψ-οιμι,	τύψ-ω,	τύψ-ειν,	τύψ-ων.
Fut. 1.	τύψ-ω,		τύψ-αιμι,			
Indef. 1.	ἔτυψ-α,	τέλυφ-ε,	τέλυφ-οιμι,	τέλυφ-ω,	τέλυφ-έναι,	τέλυφ-άς.
Perf.	τέλυφ-α,		τύπι-ε,	τύπι-οιμι,	τύπι-ω,	τυπι-ειν,
Plusq.	ἔτέλυφ-ειν,	τύπι-ε,	τυπι-οἴμι,		τυπι-ειν,	τυπι-ών.
Indef. 2.	ἔτυπι-ον,					
Fut. 2.	τυπι-ῶ,					

Secunda conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	λέγ-ω,	λέγ-ε,	λέγ-οιμι,	λέγ-ω,	λέγ-ειν,	λέγ-ων.
Imperf.	ἔλεγ-ον,	λέξ-ον,	λέξ-οιμι,	λέξ-ω,	λέξ-ειν,	λέξ-ων.
Fut. 1.	λέξ-ω,		λέξ-αιμι,			
Indef. 1.	ἔλεξ-α,	λέλεχ-ε,	λέλεχ-οιμι,	λέλεχ-ω,	λέλεχ-έναι,	λέλεχ-άς.
Perf.	λέλεχ-α,		λέγ-ε,	λέγ-οιμι,	λέγ-ω,	λέγ-ειν,
Plusq.	ἔλελεχ-ειν,	λέγ-ε,	λέγ-οἴμι,		λέγ-ειν,	λέγ-ών.
Indef. 2.	ἔλεγ-ον,					
Fut. 2.	λέγ-ῶ,					

Tertia

Indefinitum Aeolicum τυψα hic omittitur, et in reliquis conjugationibus.

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	ᾤδω,	ᾤδε,	ᾤδοιμι,	ᾤδω,	ᾤδειν,	ᾤδων.
Imperf.	ᾔδεισθα,					
Fut. 1.	ᾔδεισθαι,	ᾔδεισον,	ᾔδεισαιομι,	ᾔδεισθαι,	ᾔδεισσειν,	ᾔδειστων.
Indef. 1.	ᾔδεισθαι,					
Perf.	ᾔδεικα,	ᾔδεικε,	ᾔδεικοιμι,	ᾔδεικω,	ᾔδεικέναι,	ᾔδεικώς.
Plusq.	ᾔδεικα,					
Indef. 2.	ᾔδεισθαι,	ᾔδειθε,	ᾔδεισαιομι,	ᾔδεισθαι,	ᾔδεισειν,	ᾔδειστων.
Fut. 2.	ᾔδεισθαι,					

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	ᾤδω,	ᾤδε,	ᾤδοιμι,	ᾤδω,	ᾤδειν,	ᾤδων.
Imperf.	ᾔδρασθα,					
Fut. 1.	ᾔδρασθαι,	ᾔδρασον,	ᾔδρασαιομι,	ᾔδρασθαι,	ᾔδρασσειν,	ᾔδραστων.
Indef. 1.	ᾔδρασθαι,					
Perf.	ᾔδρακα,	ᾔδρακε,	ᾔδρακοιμι,	ᾔδρακω,	ᾔδρακέναι,	ᾔδρακώς.
Plusq.	ᾔδρακα,					
Indef. 2.	ᾔδρασθαι,	ᾔδραθε,	ᾔδρασαιομι,	ᾔδρασθαι,	ᾔδρασειν,	ᾔδραστων.
Fut. 2.	ᾔδρασθαι,					

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef. ¶	σπείρω,	σπείρε,	σπείροιμι,	σπείρω,	σπείρειν,	σπείρων.
Imperf.	ἔσπειρον,					
Fut. 1.	σπερῶ,	σπείρον,	σπεροῖμι,	σπείρω,	σπερεῖν,	σπερών.
Indef. 1.	ἔσπειρα,					
Perf.	ἔσπαρχα,					
Plusq.	ἔσπαρχεν,	ἔσπαρχε,	ἔσπάρχοιμι,	ἔσπάρχω,	ἔσπαρχεναι,	ἔσπαρχώς.
Indef. 2.	ἔσπαρον,					
Fut. 2.	σπαρῶ,	σπάρε,	σπάροιμι,	σπάρω,	σπαρεῖν,	σπαρών.
			σπαροῖμι,		σπαρεῖν,	σπαρών.

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	ἀκούω,	ἄκουε,	ἀκούοιμι,	ἀκούω,	ἀκούειν,	ἀκούων.
Imperf.	ἤκουον,					
Fut. 1.	ἀκούσω,	ἄκουσον,	ἀκούσοιμι,	ἀκούσω,	ἀκούσειν,	ἀκούσων.
Indef. 1.	ἤκουσα,					
Perf.	ἤκουκα,					
Plusq.	ἤκούκην,	ἤκουκε,	ἤκούκοιμι,	ἤκούκω,	ἤκούκηναι,	ἤκούκώς.
Indef. 2.	ἤκουον,					
Fut. 2.	ἀκούω,	ἄκουε,	ἀκούοιμι,	ἀκούω,	ἀκούειν,	ἀκούων.
			ἀκούοιμι,		ἀκούειν,	ἀκούων.

¶

Temporum

Praesens.

✧ PRAESENS est thema et fundamentum verbi :

τυπιω.

Imperfectum.

✧ IMPERFECTVM formatur a prima persona singulari praesentis, mutando ω in ον, et praeponendo augmentum : ut, τυπιω, ετυπιον.

Augmentum.

AVGMENTVM est duplex, syllabicum et temporale.

SYLLABICVM augmentum est ε, cum verbum incipiat a consonante : tunc enim ε praefigitur imperfecto, praeterquam perfecto, indefinito primo, et indefinito secundo modi indicativi ; sed non in reliquis modis.

Attici mutant ε syllabicum augmentum in temporalis η : ut, εμελλον, ημελλον *futurus eram.*

Verbis incipientibus ab ο vel ω Attici praefigunt ε : ut, οραω *video, εωραον.*

Poetae praeponunt ε indefinitis, sive a vocali sive a diphthongo incipientibus : ut, ειπα, pro ειπα *dixi.*

Si verbum incipiat a ρ, geminatur ρ post ε : ut, ερριπιω *jacio, ερριπιον.*

TEMPORALE augmentum est, cum verbum incipiat a mutabili vocali, vel a mutabili diphthongo.

Mutabiles vocales sunt, α, ε, ο : α et ε mutantur in ω ; ut, ακουω *audio, ηκουον* ; ερειδω *firmiter, ηρειδον* : et ο mutantur in ω ; ut, ορυτιω *fodio, ωρυτιον.*

Mutabiles diphthongi sunt, αι, αυ, οι : αι mutatur in ω ; ut, αιρω *tollo, ηρον* : αυ in αυ ; ut, αυξανω *augeo, αυξανον* : οι in ω ; ut, οικιζω *aedifico, ωκιζον.*

Si verbum incipiat ab immutabili vocali, vel ab immutabili diphthongo, idem erit initium omnium temporum.

Grammatices.

Immutabiles vocales sunt η, ι, υ, ω : ut, ἤχέω *sono*, ἤχεον ;
ἰξέω *occipor*, ἰξέον ; ὑβρίζω *injuria afficio*, ὑβρίζον ; ὤδω
impello, ὤδον.

Immutabiles diphthongi sunt ει, ευ, ου : ut, εἰκάζω
assimilo, εἰκάζον ; εὐδύνω *dirigo*, εὐδυνον ; οὐτάζω *vulnero*,
οὐτάζον.

Attice tamen ευ mutatur in ηυ : ut, εὐχομαι *opto*, ηὐ-
χόμεν.

Obs. 1. Quatuor sunt verba incipientia ab α, quae
augmentum non admittunt : ut, ἄω *spiro*, ἄον ; αἶω *audio*,
αἶον ; ἀηδέσσω *insuetus sum*, ἀἠδεσσον ; ἀηδίζομαι *taedio*
afficior, ἀηδίζομεν.

Obs. 2. Quaedam ab ε incipientia pro augmento ad-
sciscunt ι post ε : ut, ἔχο *habeo*, εἶχον ; ἔλω *capio*, εἶλον ;
sic ἔλκο, ἔλκύω, ἔλκίζω *traho* ; ἔρπο, ἔρπύζω *serpo* ;
ἐσίηκω *sto*, ἐπομαι *sequor*, ἐρέω *dico*, ἐστιάω *convivio excipio*,
ἔζω *sedeo*, ἐάω *sino*, ἔω *induo*, ἐρύω *traho* ; ἔδω, ἐδίξω *assuefacio* ;
ἐργάζομαι *operor* ; ἔπω *dico*, εἶπον, quod servat augmentum
in omnibus modis. Sed ἐορτάζω *festum celebros*, facit
ἐόρταζον et ἐώρταζον.

Obs. 3. Quaedam etiam ab οι incipientia nullum ha-
bent augmentum : ut, οἰακίζω *gubernos*, οἰνίζω *vinum redo-*
leo, οἰωνίζομαι *auguror*, οἰόομαι *solus ago*, οἰμάω *impetu ruo* ;
et quaedam alia. Sed οἰνοχέω *vinum infundo*, et οἰμώζω
ploro, recipiunt vel omittunt augmentum.

Augmentum compositorum.

VERBA composita augmentum habent in medio, si
incipiant a praepositione, vel adverbiiis δυσ et ευ ante
mutabilem : ut, ἐναλλάσσω *immuto*, ἐνήλασσον ; προσ-
βάλλω *adjicio*, προσέβαλλον ; δυσαρσέω *displiceo*, δυσηρέσ-
τεον ; ευεργετέω *benefacio*, ευηργέτεον.

Pauca tamen, quae a praepositione incipiunt, hic ex-
cipi debent : ut, ἀμφισβητέω *ambigo*, ἀμφισβητέον ; sic ἀμφι-

έννυμι *induo*, άνοίγω *aperio*, άνιβολέω *occurro*, άνιδικέω, *adversor*, άφεύω *accendo*, άφηνιάζω *detrecto*, άφήμι *dimitto*, έμμέλω *curo*, ένέπω *dico*; καθεύδω *dormio*, καθέζομαι, *et κάθημαι sedeo*, καθίζω *sedere facio*.

RELIQUA augmentum habent in initio: ut, φιλοσοφέω *philosophor*, έφιλοσόφειον; παιδαρχέω *paereo*, επαιδαρχειον; όμολογέω *confiteor*, ώμολόγειον; παλιλλογέω *pereto*, επαλιλλόγειον; άφρονέω *desipio*, ήφρόνειον; δυστυχέω *infelix sum*, έδυστύχειον.

QUAEDAM autem et in principio, et in medio, augentur: ut, ένοχλέω *turbo*, ήνώχλειον; αναρθόω *corrigo*, ήνώρθοον.

PRÆPOSITIONES in compositis, si vocalibus præfixantur, finalem suam amittunt vocalem: ut, επέχω, *inhibeo*. Retinent autem περι et πρό; ut, περιέχω *contineo*, προάγω *praeco*: et aliquando άμφι; ut, άμφελίσσω *et άμφιελίσσω circumvolvo*. Πρό tamen saepe contrahitur ut, προέχω *προύχω praecedo*.

Praepositio mutat suam tenuem in aspiratam, si verbum incipiat ab aspirata: ut, κατάπιπτοιμαι *attingo*, *a κατά άπιπτοιμαι*.

Iones nonnunquam abjiciunt augmentum ex imperfecto, plusquam perfecto, et utroque indefinito: ut, τύπλον pro έτυπτον, τύψα pro έτυψα, τέλειφειν pro έτελείφειν, τύπον pro έτυπον.

Futurum primum.

† FUTURUM primum formatur a prima persona singulari praesentis, mutando ultimam syllabam in conjugatione

Prima	} in	{	ψω,
Secunda			ξω,
Tertia			σω,
Quarta			σω et ξω,
Quinta			λω, μω, νω, ρω circumflexa,
Sexta			σω:

ut in tabula jam allata expositum fuit¹.

¹ Vid. pag. 40.

Ex desinentibus autem in $\sigma\omega$ et $\tau\omega$ alia formant futurum in $\sigma\omega$, alia in $\xi\omega$, et alia in utroque; quae usus docebit.

Desinentium in $\zeta\omega$ multa efferunt futurum per $\xi\omega$; ut, $\deltaαῖζω$ *divido*, $\epsilon\nuαρῖζω$ *interficio*, $\kappaρᾶζω$ *clamo*, $\muασιζω$ *flagello*, $\omicron\iotaμῶζω$ *ploro*, $\rhoῆζω$ *facio*, $\sigmaτᾶζω$ *stillo*, $\sigmaφᾶζω$ *occido*: pauca per $\gamma\xi\omega$; ut, $\kappaλᾶζω$ *frango*, $\piλᾶζω$ *seduco*: et quaedam per $\xi\omega$ et $\sigma\omega$; ut, $\alpha\rho\piᾶζω$ *rapio*, $\betaᾶζω$ *loquor*, $\betaασιᾶζω$ *porto*, $\thetaερῖζω$ *meto*, $\piαῖζω$ *ludo*. $\Sigmaαλπιζω$ autem, *tuba cano*, facit $\sigma\omega$ et $\gamma\xi\omega$ ¹.

PENULTIMA futuri primi semper fere² longa est, nisi in quinta conjugatione, ubi semper corripitur: vel elidendo secundam consonantem; ut, $\tauῆμνω$ *scindo*, $\tauεμῶ$: vel secundam vocalem diphthongi; ut, $\phiαῖνω$ *ostendo*, $\phiανω$: vel corripiendo anticipitem; ut, $\kappaρῖνω$ *judico*, $\kappaρινῶ$.

Disyllaba in $\acute{\epsilon}\omega$ formant futurum in $\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\omega$: ut, $\piλῆω$ *navigo*, $\piλε\acute{\upsilon}\sigma\omega$; $\rhoῆω$ *fluo*, $\rhoε\acute{\upsilon}\sigma\omega$: praeter $\deltaῆω$ *ligo*, $\deltaῆσ\omega$.

Quaedam futura spiritum thematis non servant; ut, $\thetaρῆψω$, a $\tauρῆφω$ *nutrio*; $\thetaρῆξω$, a $\tauρῆχω$ *curro*; $\epsilon\acute{\xi}\omega$, ab $\epsilon\acute{\chi}\omega$ *habeo*³; $\theta\acute{\upsilon}\psiω$, a $\tau\acute{\upsilon}\phiω$ *fumum excito*⁴.

Obs. 1. In polysyllabis quartae conjugationis Atticī tollunt ζ , et circumflectunt ω : ut, $\nuομῖζω$ *arbitror*, $\nuομιῶ$; $\betaαδῖζομαι$ *gradior*, $\betaαδιοῦμαι$.

Obs. 2. Dores mutant in quarta conjugatione $\zeta\omega$ in $\sigma\delta\omega$: ut, $\kappaωμᾶσδω$ pro $\kappaωμᾶζω$, *lascivio*: et futura in $\sigma\omega$; in $\xi\omega$; ut, $\betaαδῖζω$ *eo*, $\betaαδῖσ\omega$, $\betaαδῖξ\omega$.

Obs. 3. Aeoles efferunt futurum in $\rho\omega$ per $\sigma\omega$: ut, $\omicron\rho\omega$ *excito*, $\omicron\rho\omega$, $\omicron\rhoσ\omega$.

¹ De his videatur *Busbius*, qui multa alia collegit.

² Priores editiones vocem *fere* omittunt; multa tamen verba in $\alpha\zeta\omega$ et $\iota\xi\omega$ desinentia penultimam futuri primi correptam habere ostendit *Clarkius*, ad *Iliad.* I. v. 140.

³ Ob differentiam adverbii $\epsilon\acute{\xi}\omega$ *extra*.

⁴ In his spiritus hematis a posteriori ad priorem syllabam retrahitur.

Obs. 4. Poëtae in futuro sextae conjugationis saepe abjiciunt σ : ut, $\delta\eta\omega$ *inveniam*, pro $\delta\eta\sigma\omega$, a $\delta\epsilon\omega$; κλει-
claudam, pro κλει $\sigma\omega$; et κέω seu κείω, *cubabo*, pro κέ $\sigma\omega$
a κέω.

Indefinitum primum.

† INDEFINITUM primum formatur a prima persona singulari futuri primi, mutando ω in α , et praeponens augmentum: ut, $\tau\acute{\upsilon}\psi\omega$, ἔτυψα.

Penultima indefiniti primi semper fere longa est, unde in quinta conjugatione α mutatur in η ; ut, $\psi\alpha\lambda\omega$, ἔψηλα-
 ϵ in $\epsilon\iota$: ut $\sigma\pi\epsilon\rho\omega$, ἔσπειρα.

Quinque sunt indefinita prima, quae futuri primi characteristicam non assumunt: ut, ἔδθηκα *posui*, ἔδωκα *dedi*, ἔθηκα *misi*, εἶπα *dixi*, ἔνεγκα *tuli*.

Ex quibusdam indefinitis primis σ excluditur: ut, $\epsilon\chi\epsilon\upsilon\sigma\alpha$, ἔχευα, ἔχεα, a $\chi\epsilon\omega$ *fundo*; $\epsilon\kappa\alpha\upsilon\sigma\alpha$, ἔκησα, a $\kappa\alpha\upsilon\sigma\omega$ *incendo*; ἔσεισα, ἔσεια, a $\sigma\epsilon\upsilon\omega$ *movet*; ἔλευα, ab $\alpha\lambda\epsilon\upsilon\omega$ *vitae* et ἔκεια, ab $\alpha\mu\epsilon\omega$ *sano*.

Perfectum.

† PERFECTUM formatur a prima persona singulari futuri primi, mutando in conjugatione

Prima $\psi\omega$ in $\phi\alpha$,

Secunda $\xi\omega$ in $\chi\alpha$,

Tertia $\sigma\omega$ in $\kappa\alpha$,

Quarta $\sigma\omega$ in $\kappa\alpha$,

et $\xi\omega$ in $\chi\alpha$,

Quinta ω in $\kappa\alpha$,

sed $\mu\omega$ in $\mu\eta\kappa\alpha$,

Sexta $\sigma\omega$ in $\kappa\alpha$.

Et praefigitur prima consonans thematis cum ϵ , si verbum incipiat a simplici consonante ut, $\tau\upsilon\pi\lambda\omega$, τέτυφα: vel a muta cum liquida: ut, $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omega$, γέγραφα¹. In aliis ϵ tantum praeponebitur: ut, $\zeta\acute{\alpha}\omega$ *vinco*, ἔζηκα *excavo*, $\sigma\upsilon\acute{\alpha}\pi\lambda\omega$ *fodio*, ἔσκαφα.

Cum verbum incipiat ab aspirata, adsumit suam tem-
enim: ut, $\theta\acute{\upsilon}\omega$ *sacrifico*, τέθυκα. Si incipiat a ρ , geminat
 ρ , et ϵ praefigitur: ut, $\rho\acute{\iota}\pi\lambda\omega$ *praecipito*, ἔρριφα.

¹ Sed $\gamma\epsilon\gamma\eta\sigma\epsilon\omega$ *vigilo*, et $\gamma\upsilon\sigma\iota\zeta\omega$ *notum facio*, ϵ solum praefiguntur ἔγγησθηκα enim et ἔγνώθηκα tantum sunt in usu.

Si verbum incipiat a vocali vel diphthongo mutabili^s idem erit initium perfecti et imperfecti : ut, ἤκουον ἤκουκα, ab ἀκούω audio.

Difyllaba quintae conjugationis mutant ε futuri in α : ut, στέλλω mitto, στέλω, ἔσταλκα¹.

Difyllaba in εἶνω, ἴνω, ὕνω, abjiciunt ν futuri in perfecto : ut, κτείνω interficio, κτενῶ, ἔκτακα ; κρίνω judico, κρινῶ, κέκρικα ; θύνω ruo, θυνῶ, τέθυκα. Caetera mutant ν in γ : ut, φαίνω ostendo, πέφαλκα ; μολύνω contamino, μεμόλυκα².

Verba incipientia a κλ vel μν repetunt primam literam thematis : ut, κλάομαι possideo, κέκλημαι ; μνάομαι commemo, μέμνημαι : praeter κτείνω occido, ἔκτακα.

Attici verbis incipientibus ab α, ε, ο, brevibus praeponunt duas priores literas thematis ; et tertia syllaba corripitur, si perfectum tres syllabas excesserit : ut, ἀλήθω μολο, ἤληκα, ἀλήλεκα³.

Si verbum incipiat a λ, vel μ, Attici praefigunt ει : ut, εἴληφα, ab inusitato λήθω capio ; μείρομαι sortior, εἴμαρμαι, unde εἴμαρμένη sors, fatum.

In difyllabis primae et secundae conjugationis Attici convertunt ε penultimam praesentis in ο : ut, στρέφω verτο, ἔστρεφα ; κλέπω furor, κέκλοφα.

Plusquam perfectum. †

PLUSQUAM PERFECTUM formatur a prima persona singulari perfecti, mutando α in ειν ; et praeponendo augmentum ε, si perfectum incipiat a consonante : ut, τέτυφα, ἐτετύφειν⁴.

Indefinitum secundum. †

INDEFINITUM secundum formatur a prima persona

¹ Retinetur autem ε futuri in μῶ : ut, νεμῶ, νενέμηκα.

² Vid. supra, pag. 2. not. 8.

³ Sed ἐρείδω, ἤρεικα, ἐρήρεικα.

⁴ In reliquis verò idem est principium perfecti et plusquam perfecti.

singulari praesentis, mutando ω in $\sigma\nu$, praeponendo augmentum, et servando characteristicam praesentis: ut $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omega$ ἔγραψον, $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$ ἔτυπον.

Penultima hujus indefiniti plerumque brevis est; unde si penultima praesentis sit longa positione, posterior consonans abjicitur: ut, $\kappa\acute{\alpha}\mu\omega$ laboro, ἔκαμον.

Vocales et diphthongi praesentis in penultima indefiniti secundi ita mutantur:

ϵ	} in α	} ut	$\delta\acute{\epsilon}\rho\omega$ excorio, ἔδαρον.
η			$\lambda\acute{\eta}\theta\omega$ lateo, ἔλαθον.
ω			$\tau\rho\acute{\omega}\gamma\omega$ comedo, ἔτραγον.
$\alpha\iota$			$\kappa\alpha\acute{\iota}\omega$ uro, ἔκαον.
$\alpha\upsilon$			$\pi\alpha\acute{\upsilon}\omega$ sedo, ἔπαον.
$\epsilon\upsilon$ in υ			$\phi\rho\acute{\epsilon}\gamma\omega$ fugio, ἔφυγον.
$\sigma\upsilon$ in σ	$\acute{\alpha}\kappa\sigma\acute{\upsilon}\omega$ audio, ἤκουον.		
$\epsilon\iota$ in ι	$\lambda\acute{\epsilon}\iota\pi\omega$ linquo, ἔλιπον.		

Sed ἔλεγον, a λέγω dico; ἔβλεπον a βλέπω video; ἔφλεγον a φλέγω uro, ϵ retinent.

Porro in disyllabis quintae conjugationis $\epsilon\iota$ mutatur in α ; ut, $\sigma\omega\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ sero, ἔσπαρον: in trisyllabis vero in ϵ ; ut $\acute{\omicron}\phi\epsilon\acute{\iota}\lambda\omega$ debeo ὠφελον.

In quarta conjugatione, si futurum primum exit in $\sigma\alpha$ indefinitum secundum definit in $\delta\sigma\nu$; si in $\xi\omega$, in $\gamma\sigma\nu$: ut $\phi\rho\acute{\alpha}\zeta\omega$ dico, φράσω, ἔφραδον; $\tau\acute{\alpha}\tau\iota\omega$ ordino, τάξω, ἔτασον.

Septem indefinita secunda irregulariter formantur: ut

$\beta\lambda\acute{\alpha}\pi\omega$ noceo, ἔβλαβον.	$\theta\acute{\alpha}\pi\omega$ sepelio, ἔταφον.
$\kappa\alpha\lambda\acute{\upsilon}\pi\omega$ tego, ἐκάλυβον.	$\rho\acute{\alpha}\pi\omega$ suo, ἔρραφον.
$\kappa\rho\acute{\upsilon}\pi\omega$ abscondo, ἐκρυβον.	$\sigma\kappa\acute{\alpha}\pi\omega$ fodio, ἔσκαφον.
$\tau\acute{\alpha}\pi\omega$ tingo, ἔβαφον.	

Item verba quaedam disyllaba penultimam habent longam: ut, $\acute{\alpha}\delta\omega$ capio, ἤδον; ἔλκω traho, εἶλκον¹. Pauca trisyllaba: ut, ἐνέγκω fero, ἤνεγκον; πέρβω vasto ἔπαρθον.

Obs. Iones nonnunquam in hoc tempore geminationem uti solent; ut, pro ἔκαμον, κέκαμον laboravi.

¹ Augmenti ratione haec eveniunt.

VERBA sextae conjugationis carent plerumque indefinito secundo, futuro secundo, et perfecto medio¹.

Futurum secundum.

FUTURUM secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi, mutando *ον* in *ω* circumflexum, et abjiciendo augmentum : ut, ἔτυπον, τυπῶ.

In quinta conjugatione idem saepe est utrumque futurum : ut, ψάλλω ψαλῶ, et ἔψαλον ψαλῶ.

RELIQUI modi cum suis temporibus formantur ab indicativo per omnes voces, tempora similia a similibus.

VERBUM auxiliare εἶμι, *sum*, sic inflectitur.

Modus Indicativus.

Singul.	Dual.	Plural.
Pr. εἶμι, εἶς vel εἷ, ἐστί ;	ἐσλὸν, ἐσλόν ;	ἐσμέν, ἐστὲ, εἰσί.
Im. ἦν, ἦς, ἦ vel ἦν ;	ἦλον, ἦλην ;	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
Pl. p. ἦ-μην, σο, το ;	μεθον, σθον, σθην ;	μεθα, σθε, ὄλο ² .
F. i. ἔσ-ομαι, η, εἶαι ;	όμεθον, εσθον, ἐσθον ;	όμεθα, εσθε, οἴαι.

Imperativus.

Pr. ἴσθι vel ἔσθι³, ἔστω ; | ἔσλον, ἔσλων ; | ἔστε, ἔστωσαν.

Optativus.

Pr. εἶην, εἶης, εἶη ; | εἶηλον, εἶήλην ; | εἶημεν, εἶήτε, εἶησαν.

F. i. ἐσοί-μην, ο, το ; | μεθον, σθον, σθην ; | μεθα, σθε, ὄλο.

Subjunctivus.

Praef. ᾧ, ᾗς, ᾗ ; | ᾗτον, ᾗτον ; | ᾧμεν, ᾗτε, ᾧσι.

Infinitivus.

Praef. εἶναι. Fut. i. ἔσεσθαι.

¹ Itaque verbum ἀκούω, ut integrum hujus conjugationis exemplum, supra positum fuit.

² Imperfectum medium esse ab ἔσμαι, pro ἔομαι, vult *Vrsinus*.

³ Vel ἔσο.

Participium,

Participium.

Praes. N. ὄν, οὔσα, ὄν; G. ὄντος, οὔσης, ὄντος.

Fut. I. N. ἐσόμενος, η, ον; G. ἐσομένου, ης, ου.

Conjugatio per tempora et modos.

Indicat.	Imperat.	Optat.	Subj.	Infin.	Particip.
Praes. εἰμί, } Imp. ἦν, Pl. p. ἦμιν. Fut. I. ἔσομαι,	ἴσθι, ἔσθι,	εἴην,	ᾧ,	εἶναι,	ὄν.
		ἔσοίμην,		ἔσεσθαι,	ἐσόμενος.

Paradigma verbi gravitoni in voce passiva.

Modus indicativus.

Praesens.

S. τύπι-ομαι, τύπι-η, τύπι-εἶαι;	} verberor.
D. τυπι-όμεθον, τυπι-εσθον, τυπι-εσθον;	
P. τυπι-όμεθα, τυπι-εσθε, τυπι-ονταί.	

Unde Imperfectum.

S. ἐτυπι-όμην, ἐτύπι-ου, ἐτύπι-εἶο;	} verberabar.
D. ἐτυπι-όμεθον, ἐτύπι-εσθον, ἐτυπι-έσθην;	
P. ἐτυπι-όμεθα, ἐτύπι-εσθε, ἐτύπι-οντο.	

Perfectum.

S. τέτυ-μαι, τέτυ-ψαι, τέτυ-πῆαι;	} verberatus sum.
D. τετύ-μμεθον, τέτυ-φθον, τέτυ-φθόν;	
P. τετύ-μμεθα, τέτυ-φθε, τετύ-μμένοι εἰσί.	

Unde plusquam perfectum.

S. ἐτετύ-μμην, ἐτέτυ-ψο, ἐτέτυ-πῆο;	} verberatus eram.
D. ἐτετύ-μμεθον, ἐτέτυ-φθον, ἐτετύ-φθην;	
P. ἐτετύ-μμεθα, ἐτετύ-φθε, ἐτετύ-μμένοι ἦσαν.	

Et paulò post futurum.

S. τετύψ-ομαι, τετύψ-η, τετύψ-εἶαι;	} mox verbera- bor ¹ .
D. τετύψ-όμεθον, τετύψ-εσθον, τετύψ-εσθον;	
P. τετύψ-όμεθα, τετύψ-εσθε, τετύψ-ονταί.	

¹ Mox verberatus ero, Vrsin. Penè jam verberatus sum, Voss.

Et indefinitum primum.

S.	ἐτύφθ-ην, ἐτύφθ-ης, ἐτύφθ-η ;	} <i>verberatus fui.</i>
D.	ἐτύφθ-ήλον, ἐτυφθ-ήτην ;	
P.	ἐτύφθ-ημεν, ἐτύφθ-ήτε, ἐτύφθ-ησαν.	

Unde futurum primum.

S.	τυφθήσ-ομαι, τυφθήσ-η, τυφθήσ-εἶμαι ;	} <i>verberabor.</i>
D.	τυφθησ-όμεθον, τυφθήσ-εσθον, εσθον ;	
P.	τυφθησ-όμεθα, τυφθήσ-εσθε, οἴμαι.	

Indefinitum secundum.

S.	ἐτύπ-ην, ἐτύπ-ης, ἐτύπ-η ;	} <i>verberatus fui.</i>
D.	ἐτύπ-ήλον, ἐτυπ-ήτην ;	
P.	ἐτύπ-ημεν, ἐτύπ-ήτε, ἐτύπ-ησαν.	

Unde futurum secundum.

S.	τυπήσ-ομαι, τυπήσ-η, τυπήσ-εἶμαι ;	} <i>verberabor.</i>
D.	τυπησ-όμεθον, τυπήσ-εσθον, εσθον ;	
P.	τυπησ-όμεθα, τυπήσ-εσθε, τυπήσ-οἴμαι.	

*Modus imperativus.**Praesens et imperfectum.*

S.	τύπι-ου, τυπι-έσθω ;	} <i>verberare.</i>
D.	τύπι-εσθον, τυπι-έσθων ;	
P.	τύπι-εσθε, τυπι-έσθωσαν.	

Perfectum et plusquamperfectum.

S.	τέτυ-ψο, τετύ-φθω ;	} <i>verberatus esto.</i>
D.	τέτυ-φθον, τετύ-φθων ;	
P.	τέτυφθε, τετύ-φθωσαν.	

Indefinitum primum.

S.	τύφθ-ήτι, τυφθ-ήτω ;	} <i>verberator tu.</i>
D.	τύφθ-ήλον, τυφθ-ήτων ;	
P.	τύφθ-ήτε, τυφθ-ήτωσαν.	

Indefinitum secundum.

S.	τύπ-ητι, τυπ-ήτω ;	} <i>verberator tu.</i>
D.	τύπ-ήλον, τυπ-ήτων ;	
P.	τύπ-ητε, τυπ-ήτωσαν.	

Modus

Modus optativus.

Ἐἶδε *utinam*.

Praesens et imperfectum.

S.	τυπλ-οίμην, τύπλ-οιο, τύπλ-οίλο;	} <i>verberer</i> vel <i>verberarer</i>
D.	τυπλ-οίμεθον, τύπλ-οισθον, τυπλ-οίσθην;	
P.	τυπλ-οίμεθα, τυπλ-οισθε, τύπλ-οιντο.	

Perfectum et plusquam perfectum.

S.	τέλυ-μμένος, εἶην, εἶης, εἶη;	} <i>verberatus</i> vel <i>essem</i>
D.	τέλυ-μμένω, εἶήλον, εἶήλην;	
P.	τέλυ-μμένοι εἶημην εἶήλε, εἶησαν.	

Paulò post futurum.

S.	τέλυψ-οίμην, τέλυψ-οιο, τέλυψ-οίλο;	} <i>mox verberer</i>
D.	τέλυψ-οίμεθον, τέλυψ-οισθον, τέλυψ-οίσθην;	
P.	τέλυψ-οίμεθα, τέλυψ-οισθε, τέλυψ-οιντο.	

Indefinitum primum.

S.	τυφθ-εἶην, τυφθ-εἶης, τυφθ-εἶη;	} <i>verberatus</i> vel <i>fuerim</i>
D.	τυφθ-εἶήλον, τυφθ-εἶήλην;	
P.	τυφθ-εἶημεν, τυφθ-εἶήλε, τυφθ-εἶησαν.	

Futurum primum.

S.	τυφθησ-οίμην, τυφθήσ-οιο, τυφθήσ-οίλο;	} <i>verberer</i> 3.
D.	τυφθησ-οίμεθον, τυφθήσ-οισθον, οἴσθην;	
P.	τυφθησ-οίμεθα, τυφθήσ-οισθε, οἴλο.	

Indefinitum secundum.

S.	τυπ-εἶην, τυπ-εἶης, τυπ-εἶη;	} <i>verberatus</i> vel <i>fuerim</i>
D.	τυπ-εἶήλον, τυπ-εἶήλην;	
P.	τυπ-εἶημεν, τυπ-εἶήλε, τυπ-εἶησαν.	

Futurum secundum.

S.	τυπησ-οίμην, τυπήσ-οιο, τυπήσ-οίλο;	} <i>verberer</i> 3.
D.	τυπησ-οίμεθον, τυπήσ-οισθον, οἴσθην;	
P.	τυπησ-οίμεθα, τυπήσ-οισθε, τυπήσ-οίλο.	

1 Voss. addit. *fuerim* vel *fuissem*.2 *Mox ere verberatus*, Vrsin.3 *Vel verberandus sim*, Id.

Modus subjunctivus.

Ἐὰν *si*.

Praesens et imperfectum.

τύπλι-ωμαι, τύπλι-η, τύπλι-ηται ;	} verberer vel verberarer.
τυπλι-ώμεθον, τύπλι-ησθον, τύπλι-ησθον ;	
τυπλι-ώμεθα, τύπλι-ησθε, τύπλι-ησθαι.	

Perfectum et plusquam perfectum.

τέλυ-μμένος ὦ, ἦς, ἦ ;	} verberatus <i>sim</i> vel <i>essem</i> ¹ .
τέλυ-μμένω ἦτον, ἦτον ;	
τέλυ-μμένοι ὤμεν, ἦτε, ὤσι.	

Indefinitum primum.

τυφθ-ῶ, τυφθ-ῆς, τυφθ-ῆ ;	} verberatus <i>sim</i> vel <i>fuerim</i> , <i>ero vel fuero</i> ² .
τυφθ-ἦτον, τυφθ-ἦτον ;	
τυφθ-ῶμεν, τυφθ-ἦτε, τυφθ-ῶσι.	

Indefinitum secundum.

τυπ-ῶ, τυπ-ῆς, τυπ-ῆ ;	} verberatus <i>sim</i> vel <i>fuerim</i> , <i>ero vel fuero</i> ² .
τυπ-ἦτον, τυπ-ἦτον ;	
τυπ-ῶμεν, τυπ-ἦτε, τυπ-ῶσι.	

Modus infinitivus.

praes. et imperf. τύπλι-εσθαι *verberari*.
 perf. et plusquam perf. τέλυ-φθαι *verberatum esse vel fuisse*.
 paulò post futurum, τέλυψ-εσθαι *mox verberatum iri*³.
 indefinitum primum, τυφ-θῆναι *verberatum esse vel fuisse*.
 futurum primum, τυφθήσ-εσθαι *verberatum iri*⁴.
 indefinitum secundum, τυπ-ῆναι *verberatum esse vel fuisse*.
 futurum secundum, τυπήσ-εσθαι *verberatum iri*⁴.

¹ Voss. addit. *fuerim vel fuisset*.² Ita Voss. Sed. *essem* quoque addit. Vrsin.³ *Mox verberatum fore*, Vrsin.⁴ Sic Voss. *Verberandum esse*, Nouv. Meth.

PARTI-

PARTICIPIA.

Praesens et imperfectum.

M.	ὁ τυπλόμεν-ος, τοῦ τυπλόμεν-ου ;	} qui verberatur.
F.	ἡ τυπλόμεν-η, τῆς τυπλόμεν-ης ;	
N.	τὸ τυπλόμεν-ον, τοῦ τυπλόμεν-ου.	

Perfectum et plusquam perfectum.

M.	ὁ τέλυμμέν-ος, τοῦ τέλυμμέν-ου ;	} verberatus.
F.	ἡ τέλυμμέν-η, τῆς τέλυμμέν-ης ;	
N.	τὸ τέλυμμέν-ον, τοῦ τέλυμμέν-ου.	

Paulò post futurum.

M.	ὁ τέλυψόμεν-ος, τοῦ τέλυψομέν-ου ;	} qui mox verberabitur ² .
F.	ἡ τέλυψομέν-η, τῆς τέλυψομέν-ης ;	
N.	τὸ τέλυψόμεν-ον, τοῦ τέλυψομέν-ου.	

Indefinitum primum.

M.	ὁ τυφθ-εῖς, τοῦ τυφθ-ένλος ;	} verberatus.
F.	ἡ τυφθ-εῖσα, τῆς τυφθ-εῖσης ;	
N.	τὸ τυφθ-έν, τοῦ τυφθ-ένλος.	

Futurum primum.

M.	ὁ τυφθησόμεν-ος, τοῦ τυφθησομέν-ου ;	} verberandus.
F.	ἡ τυφθησομέν-η, τῆς τυφθησομέν-ης ;	
N.	τὸ τυφθησόμεν-ον, τοῦ τυφθησομέν-ου.	

Indefinitum secundum.

M.	ὁ τυπ-εῖς, τοῦ τυπ-ένλος ;	} verberatus.
F.	ἡ τυπ-εῖσα, τῆς τυπ-εῖσης ;	
N.	τὸ τυπ-έν, τοῦ τυπ-ένλος.	

Futurum secundum.

M.	ὁ τυπησόμεν-ος, τοῦ τυπησομέν-ου ;	} verberandus.
F.	ἡ τυπησομέν-η, τῆς τυπησομέν-ης ;	
N.	τὸ τυπησόμεν-ον, τοῦ τυπησομέν-ου.	

¹ Vel verberabatur, Gretser. et alii.

² Qui mox verberatus erit, Visin.

Conjugationes vero unigratonorum passivae per tempora et modos.

		Prima conjugatio.				
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	τύπτ-ομαι	τύπτ-ου,	τύπτ-οίμην,	τύπτ-ωμαι,	τύπτ-εσθαι,	τυπτόμενος.
Imperf.	ἔτυπτ-όμην,	τέλυψ-ο,	τέλυ-μμένος ^{ειν} ,	τέλυ-μμένος ^ω ,	τέλυ-φθαι,	τελυμένος.
Perf.	τέλυ-μμαι,		τέλυψ-ομαι,	τέλυψ-οίμην,	τεφθ-ῶ,	τέλυψ-εσθαι,
Plusq. P.	ἔτελυ-μμην,	τύφθ-ηλι,	τυφθ-είην,	τυφθ-ῶ,	τυφθ-ῆναι,	τυφθ-είς.
Paul. p. f.	τέλυψ-ομαι,	τύπ-ηθι,	τυφθησ-οίμην,	τυπ-ῶ,	τυφθήσ-εσθαι,	τυφθησόμενος.
Indef. I.	ἔτύφθ-ην,		τύπ-ηθι,	τυπ-είην,	τυπ-ῶ,	τυπ-ῆναι,
Fut. I.	τυφθήσ-ομαι,	τυπήσ-ομαι,	τυπ-ήσ-οίμην,	τυπ-ήσ-οίμην,	τυπήσ-εσθαι,	τυπησόμενος.
Indef. 2.	ἔτύπ-ην,		τύπ-ηθι,	τυπ-ήσ-οίμην,	τυπ-ήσ-οίμην,	τυπήσ-εσθαι,
Fut. 2.	τυπήσ-ομαι,					

		Secunda conjugatio.				
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	λέγ-ομαι,	λέγ-ου,	λέγ-οίμην,	λέγ-ωμαι,	λέγ-εσθαι,	λεγόμενος.
Imperf.	ἔλεγ-όμην,	λέλεξ-ο,	λελε-γμένος ^{ειν} ,	λελε-γμένος ^ω ,	λελέ-χθαι,	λελεγόμενος.
Perf.	λέλε-γμαι,		λέλεξ-ομαι,	λελεξ-οίμην,	λελεξ-οίμην,	λελέξ-εσθαι,
Plusq. P.	ἔλελέ-γμην,	λέχθ-ηλι,	λεχθ-είην,	λεχθ-ῶ,	λεχθ-ῆναι,	λεχθ-είς.
Paul. p. f.	λέλέξ-ομαι,	λέγ-ηθι,	λεχθησ-οίμην,	λέγ-ῶ,	λεχθήσ-εσθαι,	λεχθησόμενος.
Indef. I.	ἔλέχθ-ην,		λέγ-ηθι,	λέγ-είην,	λέγ-ῶ,	λέγ-ῆναι,
Fut. I.	λεχθήσ-ομαι,		λέγ-ήσ-οίμην,	λέγ-ήσ-οίμην,	λέγ-ήσ-εσθαι,	λεγόμενος.
Indef. 2.	ἔλέγ-ην,		λέγ-ήσ-οίμην,	λέγ-ήσ-οίμην,	λέγ-ήσ-εσθαι,	λεγόμενος.
Fut. 2.	λέγ-ήσ-ομαι,					

tert. a

		Tertia conjugatio.				
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	πείθ-ομαι	πείθ-ου,	πείθ-οίμην,	πείθ-ωμαι,	πείθ-εσθαι,	πειθόμενος.
Imperf.	ἐπειθ-όμην,	ἐπειθ-σο,	ἐπειθ-οίμην,	ἐπειθ-σμένος ^ω ,	ἐπειθ-εσθαι,	πεισόμενος.
Perf.	πέπεισ-ομαι,					
Plusq. p.	ἐπέπεισ-ομην,	πέπισθ-ημι,	πέπισθ-οίμην,	πέπισθ-ῶ,	πέπισθ-ῆναι.	πεισθείς.
Paul. p. f.	πέπεισ-ομαι,					
Indef. 1.	ἐπείσθ-ην,	πίθ-ημι,	πίθ-οίμην,	πίθ-ῶ,	πίθ-ῆσθαι,	πεισθησόμενος.
Fut. 1.	πείσθῃσ-ομαι,					
Indef. 2.	ἐπίθ-ην,	πίθ-ημι,	πίθ-οίμην,	πίθ-ῶ,	πίθῃσ-εσθαι,	πιθησόμενος.
Fut. 2.	πιθήσ-ομαι,					

		Quarta conjugatio.				
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	φράζ-ομαι,	φράζ-ου,	φράζ-οίμην,	φράζ-ωμαι,	φράζ-εσθαι,	φραζόμενος.
Imperf.	ἐφραζ-όμην,	ἐφραζ-σο,	ἐφραζ-οίμην,	ἐφραζ-σμένος ^ω ,	ἐφραζ-εσθαι,	εφρασόμενος.
Perf.	εφρασ-ομαι,					
Plusq. p.	ἐπεφρά-ομην,	εφράσθ-ημι,	εφράσθ-οίμην,	εφράσθ-ῶ,	εφράσθ-ῆσθαι,	εφρασθείς.
Paul. p. f.	εφρασ-ομαι,					
Indef. 1.	εφράσθ-ην,	φραδ-ημι,	φραδ-οίμην,	φραδ-ῶ,	φραδ-ῆσθαι,	φρασθησόμενος.
Fut. 1.	φρασθήσ-ομαι,					
Indef. 2.	ἐφράδ-ην,	φραδ-ημι,	φραδ-οίμην,	φραδ-ῶ,	φραδ-ῆσθαι,	φραδ-είς.
Fut. 2.	φραδέσ-ομαι,					

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	σπειρόμαι,	σπείρου,	σπείροίμην,	σπείρωμαι,	σπείρ-εσθαι,	σπειρόμεν-ος.
Imperf.	ἔσπειρόμην,	ἔσπαρ-σο,	ἔσπαρ-μένος	ἔσπαρ-μένος	ἔσπαρ-θαι,	ἔσπαρμέν-ος.
Perf.	ἔσπαρ-μαι,		ἔειν,	ἔειν,	ἔσπαρ-θαι,	ἔσπαρσόμεν-ος.
Plusq.	ἔσπαρ-μην,	σπάρθ-ητι	ἔσπαρσ-οίμην,	σπάρθ-ῶ,	σπάρθ-ῆναι,	σπάρθ-εῖς.
Paul. p. f.	ἔσπαρσ-ομαι,	σπάρθ-ητι	σπάρθ-εῖν,	σπάρθ-ῶ,	σπάρθ-ῆσθαι,	σπάρθισόμεν-ος.
Indef. 1.	ἔσπαρθ-ην,		σπάρθισ-οίμην,	σπάρθ-εῖν,	σπάρθ-ῶ,	σπάρθ-ῆναι,
Fut. 1.	σπαρθήσ-ομαι,	σπάρθ-ητι	σπάρθ-εῖν,	σπάρθ-ῶ,	σπάρθ-ῆσθαι,	σπάρθισόμεν-ος.
Indef. 2.	ἔσπαρ-ην,		σπάρθ-οίμην,	σπάρθ-εῖν,	σπάρθ-ῶ,	σπάρθ-ῆσθαι,
Fut. 2.	σπαρήσ-ομαι,					

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	ἰκού-ομαι,	ἰκού-ου,	ἰκού-οίμην,	ἰκού-ωμαι,	ἰκού-εσθαι,	ἰκούμεν-ος.
Imperf.	ἠκού-ομην,	ἠκού-σο,	ἠκού-σμένος	ἠκού-σμένος	ἠκού-σθαι,	ἠκουσμέν-ος.
Perf.	ἠκού-σμαι,		ἠεῖν,	ἠεῖν,	ἠκούσθ-ῶ,	ἠκούσ-εσθαι,
Plusq.	ἠκού-σμην,	ἰκούσθ-ητι	ἠκουσθ-εῖμην,	ἰκούσθ-ῶ,	ἠκούσθ-ῆναι,	ἠκουσθ-εῖς.
Paul. p. f.	ἠκούσ-ομαι,	ἰκούσθ-ητι	ἠκούσθ-εῖν,	ἠκούσθ-ῶ,	ἠκούσθ-ῆσθαι,	ἠκουσθισόμεν-ος.
Indef. 1.	ἠκούσθ-ην,		ἠκουσθισ-οίμην,	ἠκουσθ-εῖν,	ἠκούσθ-ῶ,	ἠκούσθ-ῆσθαι,
Fut. 1.	ἠκουσθήσ-ομαι,	ἠκούσθ-ητι	ἠκούσθ-εῖν,	ἠκούσθ-ῶ,	ἠκούσθ-ῆσθαι,	ἠκουσθισόμεν-ος.
Indef. 2.	ἠκού-ην,		ἠκούσθ-οίμην,	ἠκούσθ-εῖν,	ἠκούσθ-ῶ,	ἠκούσθ-ῆσθαι,
Fut. 2.	ἠκοήσ-ομαι,					

Tempo: uti

Temporum formatio.

+ NOVEM sunt tempora in voce passiva¹, quorum tria ab activa ducuntur; praesens, perfectum, indefinitum secundum,

Praesens.

+ PRAESENS formatur a prima persona singulari praesentis activi, mutando ω in $\omicron\mu\alpha\iota$: ut, $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omega$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\mu\alpha\iota$.

Imperfectum.

+ IMPERFECTUM formatur a prima persona singulari praesentis, mutando $\mu\alpha\iota$ in $\mu\eta\nu$, et praeponendo augmentum: ut, $\tau\acute{\upsilon}\pi\tau\omicron\mu\alpha\iota$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\tau\acute{\omicron}\mu\eta\nu$.

Perfectum.

+ PERFECTUM formatur a prima persona singulari perfecti activi, mutando in conjugatione

Prima $\phi\alpha$ { purum in $\mu\mu\alpha\iota$: ut, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha\iota$.
impurum in $\mu\alpha\iota$: ut, $\tau\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\phi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\mu\alpha\iota$.

Secunda $\chi\alpha$ in $\gamma\mu\alpha\iota$: ut, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha\iota$.

Tertia $\kappa\alpha$ in $\sigma\mu\alpha\iota$: ut, $\pi\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\kappa\alpha$, $\pi\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\sigma\mu\alpha\iota$.

Quarta $\kappa\alpha$ { in $\sigma\mu\alpha\iota$: ut, $\pi\acute{\epsilon}\phi\rho\alpha\kappa\alpha$, $\pi\acute{\epsilon}\phi\rho\alpha\sigma\mu\alpha\iota$.
 $\chi\alpha$ { in $\gamma\mu\alpha\iota$: ut, $\acute{\omega}\rho\upsilon\chi\alpha$, $\acute{\omega}\rho\upsilon\gamma\mu\alpha\iota$.

Quinta $\kappa\alpha$ in $\mu\alpha\iota$: ut, $\acute{\epsilon}\psi\alpha\lambda\kappa\alpha$, $\acute{\epsilon}\psi\alpha\lambda\mu\alpha\iota$.

Sexta $\kappa\alpha$ { in $\sigma\mu\alpha\iota$, si vocalis natura brevis vel anceps
praecedat: ut, $\kappa\acute{\epsilon}\chi\rho\iota\kappa\alpha$, $\kappa\acute{\epsilon}\chi\rho\iota\sigma\mu\alpha\iota$, a $\chi\rho\iota$
ungo.
in $\mu\alpha\iota$, si vocalis longa vel diphthongus
praecedat: ut, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\omicron\upsilon\kappa\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$, a $\lambda\omicron\upsilon$
*lavo*².

Disyllaba primae conjugationis, quae in penultima habent $\tau\rho\epsilon$, mutant ϵ in α in penultima perfecti passivi. ut, $\tau\acute{\epsilon}\tau\rho\epsilon\phi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\rho\alpha\mu\mu\alpha\iota$ a $\tau\rho\acute{\epsilon}\phi\omega$ *verto*. Sic $\tau\rho\acute{\epsilon}\phi\omega$ *nutrio* et $\sigma\rho\acute{\epsilon}\phi\omega$ *verto*.

¹ Vide supra, pag. 47.

² Quae de sexta conjugatione hic dicuntur, spectant etiam ad verba contracta, quae ex illa oriuntur, ut postea ostendetur.

Quaedam

Quaedam secundae conjugationis ex *ευ* abjiciunt *ε*: ut, *πέφευχα, πέφυγμαι, α φεύγω fugio*. Sic *τέτυχα, τέτυγμαι, α τεύχο fabricor*.

Quaedam verba sextae conjugationis formant perfectum in *μαι*, cum penultima perfecti activi sit brevis vel anceps: ut, *ἤροκα, ἤρομαι, ab ἀρόω aro*. Sic *δέω ligo, δάω facio, δύω induo, ιδρύω colloco, κονιάω pulvere inspergo, λύω solvo, ὀνόω vituperō, ὀράω video, πειράω tento, τίω honoro; θεάομαι video, ἰάομαι sano*.

Nonnulla etiam in *σμαι*, cum penultima praeteriti activi sit longa: ut, *ἤκουκα, ἤκουσμαι, ab ἀκούω audio*. Sic *θραύω frango, κελεύω jubeo, κναίω rado, κρούω pulso, λεύω lapido, παίω percutio, πῖαίω impingo, ραίω pressundo, σείω moveo, χῶω aggerem ducō*.

Quaedam *σ* modo assumunt, modo abjiciunt: ut, *κέκλεικα, κέκλεισμαι et κέκλειμαι, α κλείω claudō*. Sic *κολούω amputo, κρούω pulso, πάω possideo*.

In verbis quintae conjugationis in *νω* Attici formant perfectum passivum per *σμαι*: ut, *πέφαγκα, πέφασμαι* pro *πέφασμαι*¹. Sic *μαίνω foedo, μολύνω inquino*.

Cum tertia singularis perfecti desinit in *ται* impurum, tertia pluralis per participium et *εἰσὶ* in modo indicativo, *εἶησαν* in optativo, et in subjunctivo *ᾧσι* effertur: ut, *τέτυπται, τέτυμμένοι εἰσὶ, εἶησαν, et ᾧσι*. Sin desinit in *ται* purum, secundae et tertiae duali *σ* interseritur; et tertia pluralis fit interponendo *ν* ante *ται*: ut, *τέτισθον, τέτισθον, τέτινται, α τέτιται*.

Obs. Iones formant tertiam pluralem a tertia singulari in perfecto et plusquam perfecto, interserendo *α* ante *ται* vel *το*: ut, *ἔψαλται ἔψάλαται, ἔψαλτο ἔψάλατο*. Verum si tenuis praecedat, vertitur in suam aspiratam, et *σ* in *θ*, aliquando in *δ*: ut, *τέτυπται τετύφαται, ἐτέτυπτο ἐτετύφατο; πέπεισται πεπεΐθαται, ἐπέπειστο ἐπεπεΐθατο; ἐσκευάσται ἐσκευάδαται, ἐσκεύαστο ἐσκευάδατο*. Si vocalis longa

¹ Vid. supra, p. 2. not. 8.

vel diphthongus praecedat, plerumque corripitur:
 τεδείλαι τεδέαιαι, ἐτέδειλο ἐτεδέαιλο, ἀ τίδεμαι πονορ.

Plusquam perfectum.

† **PLUSQUAM** perfectum formatur a prima persona singulari perfecti, mutando *μαι* in *μην*, et praefigendo augmentum *ε*, si verbum incipiat a consonante: ut, τέλυμαι ἐτέλυμην.

Personae plusquam perfecti formantur eadem ratione ac personae perfecti, ἦσαν tantum in modo indicativo pro εἰσι adjecto: ut, ἐτέτυπλο, τέλυμμένοι ἦσαν.

Paulo post futurum.

† **PAULO** post futurum formatur a secunda persona singulari perfecti, *οι* inserto ante *αι*: ut, τέλυψαι, τέλυψοι.

Indefinitum primum.

† **INDEFINITVM** primum formatur a tertia persona singulari perfecti, mutando *ται* in *θην*, et tenues in aspiratas; et detrahendo literam geminationis: ut, τέλυται ἐτύφθην.

Variant autem his modis, quae sequuntur:

Assumunt *σ* ante *θην*, { ἐμνήσθην recordatus sum, a μέμνηται.
 ἐρρώσθην convalui, ab ἔρρωται.

Abjicit *σ* ante *θην*, { ἐσώθην servatus sum, a σέσωται.

Mutant *η* in *ε*, { εὐρέθην inventus sum, ab εὐρηται.
 ἠρέθην sublatus sum, ab ἠρηται.
 ἐσχέθην habitus sum, ab ἐσχρηται.

Verba, quae in perfecto verterant *ε* in *α*, hic revertunt *ε*: ut, ἐσλαμμαι, ἐσλέφθην, ἀ σλέφω verito.

Futurum primum.

† **FUTVRVM** primum formatur a prima persona singulari indefiniti primi, mutando *ν* in *σομαι*, et abjiciendo augmentum: ut, ἐτύφθην, τυφθήσομαι.

Indefinitum secundum.

† **INDEFINITVM** secundum formatur a prima persona

singulari indefiniti secundi activi, mutando *ov* in *nv* : ut, *ἐτύπον, ἐτύπην*.

Futurum secundum.

FUTURVM secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi, mutando *v* in *σομαι*, et abjiciendo augmentum : ut, *ἐτύπην, τυπήσομαι*.

RELIQVI modi formantur ab indicativo, et tempora a suis temporibus, ut in voce activa.

Vox media.

VERBVM medium dicitur, quia mediam inflexionem et mediam significationem, partim passivam, partim activam habet.

Activam habet terminationem in perfecto et plusquam perfecto, in reliquis temporibus passivam.

Media autem verba non ita vocantur ratione significationis, quasi ubivis activè vel passivè pro arbitrio accipi possint, ut communia apud Latinos ; sed quòd saltem nonnulla, et in quibusdam temporibus, utramque significationem habent : ut, *ἄγομαι* *duco*, et *ducor*.

Activa significatio tribuenda est, ut aliqui volunt, praeteritis, indefinitis, et futuris ; et activè sunt interpretanda, nisi figurata locutio aliud suadeat, aut per se passionem significant : ut, *μήμενα* *insanivi*, a *μαίνω* ; *σέσηπα* *computrui*, a *σήπω* ; *τέτηνα* *contabui*, a *τήνω* ; et similia ¹.

¹ Ita *Graecus* et alii. Plurima autem hoc genus verba, in nonnullis saltem temporibus, neque activam, neque passivam, significationem propriè sic dictam sortiri ; sed actionem in agentem reflexam denotare, ostendit *Kusterus*. Sic *ἔπειγεις* *alium urgere* significat ; *ἔπειγασθαι* verò *festinare*, hoc est, *urgere se* : *κείθειν* *tondere alium*, *κείρασθαι* *sipsum tondere* : *μισθῶσαι* *locare* ; *μισθῶσασθαι* *conducere*, hoc est, *facere sibi locari*. Haec Latinis verba reciproca vocantur.

Conjugationes verborum gravitonorum vocis mediae per tempora et modos.

Prima conjugatio.						
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	ὕπν-ομαι,	τύπν-ου,	τυπν-οίμην,	τύπν-ωμαι,	τύπν-εσθαι,	τυπνόμενος.
Imperf.	τυπν-οίμην,	τύπν-αι,	τυπν-οίμην,	τύπν-ωμαι,	τύπν-εσθαι,	τυπνόμενος.
Fut. 1.	τύπν-ομαι,					
Indef. 1.	ἔτυπν-άμην,	τέτυπν-ε,	τυπν-αίμην,	τέτυπν-ω,	τέτυπν-έναι,	τετυπν-ώς.
P. f.	τέτυπν-α,					
Plusq. p.	ἔτετυπν-ειν,	τυπν-οῦ,	τέτυπν-οίμι,	τύπν-ωμαι,	τυπν-έσθαι,	τυπνόμενος.
Indef. 2.	ἔτυπν-όμην,					
Fut. 2.	τυπν-οῦμαι,		τυπν-οίμην,		τυπν-εῖσθαι,	τυπνόμενος.

Secunda conjugatio.						
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praef.	λέγ-ομαι,	λέγ-ου,	λεγ-οίμην,	λέγ-ωμαι,	λέγ-εσθαι,	λεγόμενος.
Imperf.	ἐλεγ-όμην,	λέξ-αι,	λεξ-οίμην,	λέξ-ωμαι,	λέξ-εσθαι,	λεξόμενος.
Fut. 1.	λέξ-ομαι,					
Indef. 1.	ἐλεξ-άμην,	λέλογ-ε,	λεξ-αίμην,	λελόγ-ω,	λελογ-έναι,	λελογ-ώς.
Perf.	λέλογ-α,					
Plusq. p.	ἐλελόγ-ειν,	λεγ-οῦ,	λελόγ-οίμι,	λέγ-ωμαι,	λεγ-έσθαι,	λεγόμενος.
Indef. 2.	ἐλεγ-όμην,					

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	πειθ-ομαι,	πειθ-ου,	πειθ-οίμην,	πειθ-ωμαι,	πειθ-εσθαι,	πειθόμενος.
Imperf.	ἔπειθ-όμην,		πεισ-οίμην,		πεισ-εσθαι,	πεισόμενος.
Fut. I.	πεισ-ομαι,	πεισ-αι,	πεισ-αίμην,	πεισ-ωμαι,	πεισ-ασθαι,	πεισάμενος.
Indef. I.	ἔπεισ-άμην,					
Perf.	πέπειθ-α,	πέπειθ-ε,	πέπειθ-οίμι,	πέπειθ-ω,	πέπειθ-έναι,	πέπειθ-ώς.
Plusq. P.	ἔπεπειθ-ένιν,					
Indef. 2.	ἔπιθ-όμην,	πιθ-ού,	πιθ-οίμην,	πιθ-ωμαι,	πιθ-έσθαι,	πιθόμενος.
Fut. 2.	πιθ-ούμαι,		πιθ-οίμην,		πιθ-εῖσθαι,	πιθούμενος.

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	φράζ-ομαι,	φράζ-ου,	φράζ-οίμην,	φράζ-ωμαι,	φράζ-εσθαι,	φραζόμενος.
Imperf.	ἔφραζ-όμην,		φρασ-οίμην,		φράσ-εσθαι,	φρασόμενος.
Fut. I.	φρασ-ομαι,	φράσ-αι,	φρασ-αίμην,	φράσ-ωμαι,	φράσ-ασθαι,	φρασάμενος.
Indef. I.	ἔφρασ-άμην,					
Perf.	πέφραδ-α,	πέφραδ-ε,	πέφραδ-οίμι,	πέφραδ-ω,	πέφραδ-έναι,	πέφραδ-ώς.
Plusq. P.	ἔπεφραδ-ένιν,					
Indef. 2.	ἔφραδ-όμην,	φραδ-ού,	φραδ-οίμην,	φραδ-ωμαι,	φραδέσθαι,	φραδόμενος.
Fut. 2.	φραδ-ύμαι,		φραδ-οίμην,		φραδ-εῖσθαι,	φραδούμενος.

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	σπείρομαι,	σπείρου,	σπειροίμην,	σπείρωμαι,	σπείρ-εσθαι,	σπειρόμενος.
Imperf.	ἔσπειρόμην,	σπείραι,	σπεροίμην,	σπείρωμαι,	σπερ-εἶσθαι,	σπερούμενος.
Fut. I.	σπεροῦμαι,					
Indef. I.	ἔσπειράμην,	ἔσπορες,	σπειραίμην,	σπείρωμαι,	σπειρ-ασθαι,	σπειράμενος.
Perf.	ἔσπερα,					
Plusq. P.	ἔσπορον,	σπαροῦ,	ἔσπόροισι,	σπάρωμαι,	ἔσπορ-έναι,	ἔσπορ-ώς.
Indef. 2.	ἔσπαρόμην,					
Fut. 2.	σπαροῦμαι,		σπαροίμην,		σπαρ-έσθαι,	σπαρόμενος.
			σπαροίμην,		σπαρ-εἶσθαι,	σπαρούμενος.

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praef.	ἰκούομαι,	ἰκούου,	ἰκουοίμην,	ἰκούωμαι,	ἰκού-εσθαι,	ἰκούμενος.
Imperf.	ἰκούόμην,	ἰκουσ-αι,	ἰκουσ-οίμην,	ἰκουσ-ωμαι,	ἰκούσ-εσθαι,	ἰκουσόμενος.
Fut. I.	ἰκουσ-ομαι,					
Indef. I.	ἰκουσ-άμην,	ἰκου-ε,	ἰκουσ-αίμην,	ἰκού-ω,	ἰκούσ-ασθαι,	ἰκουσάμενος.
Perf.	ἰκου-α,					
Plusq. P.	ἰκού-εν,	ἰκο-οῦ,	ἰκού-οισι,	ἰκού-ωμαι,	ἰκου-έναι,	ἰκου-ώς.
Indef. 2.	ἰκο-όμην,					
Fut. 2.	ἰκο-οῦμαι,		ἰκο-οίμην,		ἰκο-έσθαι,	ἰκούμενος.
			ἰκο-οίμην,		ἰκο-εἶσθαι,	ἰκούμενος.

Temporum formatio.

PRAESENS idem est cum praesenti passivo : ut, τύ-

πλομαι.
IMPERFECTVM idem est cum imperfecto passivo : ut,
έτυπτόμην.

Futurum primum.

FUTURVM primum formatur a prima persona singu-
lari futuri primi activi, vertendo ω in ομαι : ut, τύψω,
τύψομαι.

Sed in quinta conjugatione ω circumflexum vertitur in
ομαι : ut, ψαλῶ, ψαλοῦμαι : ad formam scilicet futuri
secundi in caeteris conjugationibus.

Indefinitum primum.

INDEFINITVM primum formatur a prima persona sin-
gulari indefiniti primi activi, addendo μην : ut, έτυψα,
έτυψάμην.

Indic. Sing. έτυψ-άμην, έτύψω, έτύψ-αιο : Dual. έτυψ-
άμεδον, έτύψ-ασδον, έτυψ-άσδην : Plur. έτυψ-άμεδα,
έτύψ-ασδε, έτύψ-ανίλο.

Imper. Sing. τύψ-αι, τυψ-άσθω : Dual. τύψ-ασδον,
τυψ-άσδων : Plur. τύψ-ασδε, τυψ-άσθωσαν.

Optat. Sing. τυψ-αίμην, τύψ-αιό, τύψ-αιλο : Dual. τυψ-
αίμεδον, τύψ-αισδον, τυψ-αίσδην : Plur. τυψ-αίμεδα,
τύψ-αισδε, τύψ-αινίλο

Subjunctivus, infinitivus, et participium petantur ex
tabula praecedenti.

Perfectum.

PERFECTVM formatur a prima persona singulari per-
fecti activi, assumendo characteristicam indefiniti se-
cundi pro sua : ut, τέτυφα, τέτυπα.

Penultima hujus temporis plerumque est eadem cum
penultima perfecti activi.

Sed in penultima praesentis activi

α } mutatur in { η } ut, { θάλλω germino, τέθηλα.
αι } { η } φαίνω appareo, πέφηνα.
ει } { οι } πείθω suadeo, πέποιδα.

Disyllaba,

Disyllaba, quae habent ε in penultima futuri perfecti activi, mutant ε in ο, in penultima perfecti medi; λέγω, λέξω, λέλογα; et σπείρω, σπερῶ, ἔσπορα.

Verba exeuntia in ω purum abjiciunt tantum κ: λελυκα, λέλυσα, α λύω *solvo*.

Perfecta activa in ηκα abjiciunt ηκ: ut, τετέμηκα, τέμα, α τέμνω.

Plusquam perfectum.

† PLUSQUAM perfectum formatur a prima persona singulari perfecti, mutando α in ειν, et praeponeudo α mentum ε, si verbum incipiat a consonante: ut, τέτυκεν ἔτετύπειν: ut in voce activa.

Indefinitum secundum.

† INDEFINITUM secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi activi, mutando ον in όμ ut, ἔτυπον, ἔτυπόμην.

Imper. Sing. τυπ-ού, τυπ-έσθω: Dual. τύπ-εσθον, τυπ-έσθων: Plur. τύπ-εσθε, τυπ-έσθωσαν¹.

Futurum secundum.

† FUTURUM secundum formatur a prima persona singulari futuri secundi activi, mutando ω circumflexum in οῦμαι: ut, τυπῶ, τυπούμαι.

Indic. Sing. τυπ-οῦμαι, τυπῆ, τυπ-εῖται: Dual. τυπ-ούμεθον, τυπ-εἰσθον, τυπ-εἰσθον: Plur. τυπ-οῦμεθον, τυπ-εἰσθε, τυπ-οῦνται.

Optat. Sing. τυπ-οίμην, τυπ-οῖο, τυπ-οῖτο: Dual. τυπ-οίμεθον, τυπ-οῖσθον, τυπ-οῖσθην: Plur. τυπ-οίμεθον, τυπ-οῖσθε, τυπ-οῖντο.

Infinitivus, et participium, ut in tabula praecedenti.

In quinta conjugatione futurum secundum idem ac primum, si ita fit in voce activa: ut, φαλῶ, φαλούμαι.

Sed tria haec ἔδω edo, πῖω bibo, et φάγω edo, futurum secundum non circumflectunt: ut, ἔδομαι, ἔδεσαι, ἔδεσθαι infinitivo ἔδεσθαι: pro ἔδοῦμαι, ἔδῆ, ἔδειται; ἔδεισθαι. sic reliqua.

¹ Inflectitur hic modus imperativus, ne in accentu peccent tyrones.

² Alioquin discrepant: ut, σπείρω, futuro primo σπερῶ, σπερούμαι secundo σπαρῶ, σπαρούμαι.

Comparatio verbi gravitoni primae conjugationis per similia tempora et modos trium vocum.

Modus indicativus.

	Activa.	Passiva.	Media.
Praef.	τύπλω,	τύπλομαι,	τύπλομαι verberor.
Imp.	ἔτυπλον,	ἔτυπλόμην,	ἔτυπλόμην verberabar.
Fut. 1.	τύψω,	τυφθήσομαι,	τύψομαι verberabo.
Indef. 1.	ἔτυψα,	ἔτυφθην,	ἔτυψάμην verberavi.
Perf.	τέτυφα,	τέτυμμαι,	τέτυπα verberavi.
Plusq. p.	ἔτέλυφειν,	ἔτετύμμην,	ἔτέλυπειν verberaveram.
Pau. p. f.		τετύψομαι,	
Indef. 2.	ἔτυπον,	ἔτύπην,	ἔτυπόμην verberavi.
Fut. 2.	τυπῶ,	τυπήσομαι,	τυποῦμαι verberabo.

Imperativus.

Pr. et Im.	τύπτε,	τύπλου,	τύπλου verberare.
Indef. 1.	τύψον,	τύφθῆτι,	τύψαι verberato tu.
P. et P. p.	τέτυφε,	τέτυφο,	τέτυπε verberaveris ¹ .
Indef. 2.	τύπε,	τύπηδι,	τυποῦ verberato tu.

Optativus.

Pr. et Im.	τύπλοισι,	τυπλοίμην,	τυπλοίμην verberer ² .
Fut. 1.	τύψοισι,	τυφθισοίμην,	τυψοίμην verberem ³ .
Indef. 1.	τύψαιμι,	τυφθείην,	τυψαίμην verberaverim.
P. et P. p.	τετύφοισι,	τετυμμένος εἶην,	τετύποισι verberaverim ⁴ .
Pau. p. f.		τετύψοίμην,	
Indef. 2.	τύποισι,	τυπέην,	τυποίμην verberaverim.
Fut. 2.	τυποῖμι,	τυπήσοίμην,	τυποίμην verberem ³ .

¹ Ita Grotius. Fac verberaveris, Vrsin. verberaturus sim, Vrsin.

² Vel verberarer. ³ Vel

⁴ Vel verberaviffem.

Subjun-

Subjunctivus.

	Activa.	Passiva.	Media.
Pr. et Im.	τύπλω,	τύπλωμαι,	τύπλωμαι <i>verberer</i> ¹ .
Indef. 1.	τύψω,	τυφθῶ,	τύψωμαι <i>verberaverim</i> ² .
P. et P. p.	τετύφω,	τελυμμένος ᾧ,	τελύπω <i>verberaverim</i> ³ .
Indef. 2.	τύπω,	τυπῶ,	τύπωμαι <i>verberaverim</i> ⁴ .

Infinitivus.

Pr. et Im.	τύπλειν,	τύπλεισθαι,	τύπλεισθαι <i>verberari</i> .
Fut. 1.	τύψειν,	τυφθήσεται,	τύψεισθαι <i>verberaturum</i> .
Indef. 1.	τύψαι,	τυφθῆναι,	τύψασθαι <i>verberavisse</i> .
P. et P. p.	τελυφέναι,	τελύφθαι,	τελυπέναι <i>verberavisse</i> .
Pau. p. f.		τελύψεισθαι,	
Indef. 2.	τυπεῖν,	τυπήναι,	τυπέσθαι <i>verberavisse</i> .
Fut. 2.	τυπεῖν,	τυπήσεται,	τυπεῖσθαι <i>verberaturum</i> .

Participium.

Pr. et Im.	τύπλων,	τυπλόμενος,	τυπλόμενος <i>verberatus</i> .
Fut. 1.	τύψων,	τυφθισόμενος,	τυψόμενος <i>verberaturus</i> .
Indef. 1.	τύψας,	τυφθείς,	τυψάμενος <i>qui verberavit</i> .
P. et P. p.	τετυφώς,	τελυμμένος,	τελυπώς <i>qui verberavit</i> ⁵ .
Pau. p. f.		τελυψόμενος,	
Indef. 2.	τυπῶν,	τυπεῖς,	τυπόμενος <i>qui verberavit</i> .
Fut. 2.	τυπῶν,	τυπησόμενος,	τυπούμενος <i>verberaturus</i> .

Verbum deponens.

SVNT etiam verba quaedam gravitona, quae adferè significant, sed in passiva et media voce tantum inflectuntur: ut, δέχομαι *cipio*.

¹ Vel *verberarer*.² Vel *verberavero*.³ Vel *verberavisset*.⁴ Vel *verberavero*.⁵ Vel *verberaverat*.

Conjugatio verbi deponentis per tempora et modos.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praesens.	δέχ-ομαι,	δέχ-ου,	δέχ-οίμην,	δέχ-ωμαι,	δέχ-εσθαι,	δέχόμενος.
Imperfect.	ἔδεχ-όμην,					
Fut. i. med.	δέξ-ομαι,	δέξ-αι,	δέξ-οίμην,	δέξ-ωμαι,	δέξ-εσθαι,	δέξόμενος.
Ind. i. med.	ἔδεξ-άμην,		δέξ-αίμην,		δέξ-ασθαι,	δέξάμενος.
Perf. pas.	δέδε-σμαι,	δέδε-ξο,	δέδε-σμένοι εἶνν,	δέδε-σμαι,	δέδε-χθαι,	δέδεσμένοι.
Pl. per. pas.	ἔδεδε-σμεν,					
P. p. futur.	δέδεξ-ομαι,		δέδεξ-οίμην,		δέδεξ-εσθαι,	δέδεξόμενος.
Ind. i. pas.	ἔδέχθ-ην,	δέχθ-ητι,	δέχθ-εἶνν,	δέχθ-ῶ,	δέχθ-ῆναι,	δέχθ-είς.
Fut. i. pas.	δέχθήτ-ομαι,		δέχθῆσ-οίμην,		δέχθῆσ-εσθαι,	δέχθῆσόμενος.

VERBA quaelibet gravitona ratione temporum praecipuorum sic conjugentur.

Activum Praes.	τύπω,	Perfect.	τέτυφα.
Passivum,	τύπλομαι,	Indef. 2.	ἐτύπην.
Medium,	τύπλομαι,	Perfect.	τέτυπα.
Deponens,	δέχομαι,	Perfect.	δέδεσμαι. ³

¹ Horum aliquot inter anomala postea occurrent. Catalogum autem satis amplum seorsum dedit Ursinus, ut nuper etiam Alex. Gabr. de Voigtyn Hulewicz.

² Perpauca habent indefinitum secundum medium: ut, πρέδομαι sciscitor, ἐπυθόμην.

³ Ex tribus his temporibus reliqua omnia, utpote cognata, facillè deduci possunt.

VERBA CONTRACTA¹.

VERBA contracta oriuntur e verbis sextae conjugationis in *άω, έω, όω*; unde tres habent conjugationes.

Characteristicae in conjugatione

	Praef.	Futur.	Perfect.
Prim.	<i>άω, τιμάω</i>	<i>ήσω, τιμήσω</i>	<i>ηκα, τέλιμηκα, honoro.</i>
Secun.	<i>έω, φιλέω</i>	<i>ήσω, φιλήσω</i>	<i>ηκα, πεφίληκα, amo².</i>
Tert.	<i>όω, χρυσόω</i>	<i>ώσω, χρυσώσω</i>	<i>ωκα, κεχρύσωκα, deauro.</i>

FIT autem contractio tantum in praesenti et imperfecto; idque per omnes modos et participia, ad hunc modum³.

In prima conjugatione.

Si *ο* vel *ω*, *οι* vel *ου*, sequitur *α*, fit contractio in *ω*.
In caeteris fit contractio in *α*.

In secunda conjugatione.

Duplex *εε* contrahitur in *ει*, sed *εο* in *ου*.
In caeteris contractio fit tollendo *ε*.

In tertia conjugatione.

Si *ε* vel *ο* vel *ου* sequitur *ο*, fit contractio in *ου*.
Si *η* vel *ω* sequitur *ο*, fit contractio in *ω*.
In caeteris fit contractio in *οι*: nisi in infinitivo activo, qui contrahitur in *ουν*; ut, *χρυσόειν, χρυσοουν*⁴.

RELIQUA tempora sequuntur naturam gravitonorum, unde proveniunt.

¹ Vt e quinta declinatione substantivorum simplicium fiunt nomina contracta: sic e verbis gravitonis sextae conjugationis fiunt verba contracta quae et *circumflexa* vocantur; quod duabus syllabis, quarum prior acuebitur, in unam contractis, accentum habent circumflexam: ut, *τιμάω, τιμήω*.

² Verbis *βοάω clamo*, et *ποιέω facio*, quae priores hic adducunt editiones, desunt indefinitum et futurum secundum, et perfectum medium.

³ Forma contracta usitatio est, quam non contracta.

⁴ Quod de vocalibus *α, η, ω*, post contractionem in eas factam subscripto supra pag. 41. dictum fuit, hic locum habere observetur.

Paradigma conjugationum verborum contrahentium in voce αειω.

Modus indicativus.

	Sing.	Dual.	Plural.
Pr.	1. τιμ-άω ᾧ,	άε ᾗ	άε ᾗ
	2. φιλ-έω ᾧ,	έε εἶ	έε εἶ
	3. χρυσ-όω ᾧ,	όε οῦ	όε οῦ
Im.	1. ἐτίμ-αον ᾧ,	άε ᾗ	άε ᾗ
	2. ἐφίλ-εον οὐν,	έε εἶ	έε εἶ
	3. ἐχρυσ-όον οὐν,	όε οὐ	όε οὐ

Imperativus.

Pr.	τίμ-αε α,	άε ᾗ	άε ᾗ
	φίλ-ει ει,	έε εἶ	έε εἶ
	χρυσ-οε ου,	όε οῦ	όε οῦ

Optativus.

Pr.	1. τιμ-άοιμι ᾧμι,	άοι ᾧ	άοι ᾧ
	2. φιλ-έοιμι οἶμι,	έοι οἶ	έοι οἶ
	3. χρυσ-όοιμι οἶμι,	όοι οἶ	όοι οἶ

Subjunctivus.

	Sing.		Dual.		Plural.
Praef.	1. τιμ-άω ᾶ,	ἀη ᾶ,	ἀη ᾶ	ἀη ᾶ	ἀη ᾶ
et	2. φιλ-έω ᾶ,	ἐη ᾦ,	ἐη ᾦ	ἐη ᾦ	ἐη ᾦ
Imperf.	3. χρυσ-όω ᾶ,	οῆς οῖς,	οῆς οῖς,	οῆς οῖς	οῆς οῖς
			τον,	μεν,	τε,
			των,	των	των
			ων	ων	ων

Infinitivus.

Praef. et Imperfect. 1. τιμ-άειν ᾶν. 2. φιλ-έειν εἶν. 3. χρυσ-όειν οὔν.

Participium.

Gen.

Praef. et Imperf. { 1. τιμ-άων ᾶν, ἀδύσα ᾶσα, άον ᾶν. άοντος ᾶντος, άούσης ᾶσης, άόντος ᾶντος.
 2. φιλ-έων ᾶν, έύσα οὔσα, έον οὔν. έοντος οὔντος, έούσης ούσης, έόντος οὔντος.
 3. χρυσ-όων ᾶν, όουσα οὔσα, όον οὔν. όόντος οὔντος, όούσης ούσης, όόντος οὔντος.

Participium perfectum primae conjugationis, eliso κ; ut, γελαῶς pro γελακῶς, a γάω nascor; ita inflectitur:

Sing. N. γελ-αῶς γελ-ᾶς, γελ-αῖα γελ-ᾶσα, γελ-αῶς γελ-ᾶς.

G. γελ-αῶτος γελ-ᾶτος, γελ-αῖας γελ-ᾶσης, γελ-αῶτος γελ-ᾶτος.

Sic μεμαῶς pro μεμακῶς, a μάω cupio.

Conjugationes verborum contrahentium per tempora et modos in voce activa.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Partic.
Praef.	τιμ-άω ὦ,	τίμ-αε α,	τιμ-άοιμι ῶμι,	τιμ-άω ῶ,	τιμ-άειν ᾶν,	τιμ-άων ῶν.
Imp.	ἐτίμ-αον ὶων,	τίμ-ησον,	τιμήσ-οιμι,	τιμήσ-ω,	τιμήσ-ειν,	τιμήσ-ων.
Fut. I.	τίμ-ήσω,		τιμήσ-αιμι,	τιμήσ-ω,	τιμήσ-αι,	τιμήσ-αις.
Ind. I.	ἐτίμ-ήσα,	τετίμ-ηκε,	τετιμήκ-οιμι,	τετιμήκ-ω,	τετιμήκ-έναι,	τετιμήκ-ώς.
Perf.	τετίμ-ηκα,		τίμ-ε,	τίμ-οιμι,	τίμ-ω,	τίμ-έν,
Pl. p.	ἐτετιμ-ήκειν,	τίμ-ε,	τιμ-οῖμι,	τιμ-ω,	τιμ-έν,	τιμ-ών.
Ind. 2.	ἔτιμ-ον,		τιμ-οῖμι,			τιμ-έν,
Fut. 2.	τίμ-ῶ,					

Secunda conjugatio.

Praef.	φιλ-έω ὦ,	φίλ-εε ει,	φιλ-έοιμι οῖμι,	φιλ-έω ῶ,	φιλ-έειν εῖν,	φιλ-έων ῶν.
Imp.	ἐφίλ-εον ουν,	φίλ-ησον,	φιλήσ-οιμι,	φιλήσ-ω,	φιλήσ-ειν,	φιλήσ-ων.
Fut. I.	φίλ-ήσω,		φιλήσ-αιμι,	φιλήσ-ω,	φιλήσ-αι,	φιλήσ-αις.
Ind. I.	ἐφίλ-ησα,	πεφίλ-ηκε,	πεφιλήκ-οιμι,	πιφιλήκ-ω,	πεφιλήκ-έναι,	πεφιλήκ-ώς.
Perf.	πεφίλ-ηκα,		φίλ-ε,	φίλ-οιμι,	φίλ-ω,	φίλ-έν,
Pl. p.	ἐπεφίλ-ήκειν,	φίλ-ε,	φιλ-οῖμι,		φιλ-έν,	φιλ-ών.
Ind. 2.	ἔφιλ-ον,		φιλ-οῖμι,			φιλ-έν,
Fut. 2.	φίλ-ῶ,					

Tertia conjugatio.						
	Indic.	Imper.	Optat.	Subjum.	Infn.	Partic.
Praef.	χρυσ-όω ὦ,	χρυσ-οε ου,	χρυσ-όοιμι οἶμι,	χρυσ-όω ὦ,	χρυσ-όειν οὔν,	χρυσ-όων ᾶν.
Imp.	ἐχρυσ-οον ουν,	χρυσ-ωσον,	χρυσώσ-οιμι,	χρυσώσ-ω,	χρυσώσ-ειν,	χρυσώσ-ων.
Fut. I.	χρυσ-ώσω,		χρυσώσ-αιμι,		χρυσώσ-αι,	χρυσώσ-αι,
Ind. I.	ἐχρυσ-ωσα,	ἐχρυσ-ωκε,	ἐχρυσώκ-οιμι,	ἐχρυσώκ-ω,	ἐχρυσώκ-έναι,	ἐχρυσώκ-ώς.
Perf.	ἐχρυσ-ωκα,					
Pl. p.	ἐμεχρυσ-ώκειν,					

Temporum formatio.

FORMATIO temporum per omnes voces eadem est, quae gravitonorum.

SED in prima conjugatione, quae habent ε vel ι, item λ vel ρ purum, ante άω, formant futurum in άσω, perfectum in ακα: ut, έάω *sino*, έάσα, έιακα; κοπιάω *laboro*: γελάω *rideo*, έλάω *agito*, χαλάω *laxo*; γηράω *senesco*, έράω *amo*, κεράω *misceo*, όράω *video*, φεράω *macero*, φωράω *deprehendo*.

His adde: θλάω *tundo*, κλάω *frango*, φλάω *contero*; δράω *facio*: item μάω *cupio*, νάω *fluo*, πάω *possideo*, σπάω *vello*: et alia nonnulla.

Quaedam habent α et η in penultima futuri et perfecti: ut, αλοάω *trituro*, άνιάω *contristo*, ιλάω *propitius sum*, κηριάω *suspendo*, μηκιάω *mugio*, πελάω *propinquo*, πεινάω *esurio*, περάω *transseo*, πειράω *tento*; cum paucis aliis: άράομαι *imprecor*, μειράομαι *sortior*.

Obs. I. Dores in hac conjugatione contrahunt άεις in ἤς, άει in ἦ, et άειν in ἦν: ut, θεάεις όής, όράει όή, όράειν όήν. Et Attici in his tribus: διψάω *διψήσ*, διψήν, διψήν; έώ έής, έών, έών.

Obs. 2. Aeoles in infinitivo vertunt $\tilde{\alpha}\nu$ in $\alpha\tilde{\iota}\varsigma$: ut, γελαῖς, pro γελαῖν, *ridere*.

Obs. 3. Poëtae post contractionem in ω praeponunt σ : ut, καρηκομῶντες, καρηκομόωντες, a καρηκομάω caput comatum habeo. Et α nonnunquam geminant : ut, τιμάαθαι pro τιμάσθαι.

In secunda conjugatione quaedam formant futurum in $\acute{\epsilon}\sigma\omega$, et perfectum in $\epsilon\kappa\alpha$, per ϵ : ut, αἰσχέω *dedecoro*, ἀλέω *molo*, ἀρκέω *sufficio*, ἐμέω *vomito*, ζέω *ferveo*, νεικέω *rixor*, ξέω *rado*, τελέω *perficio*, τρέω *tremo*.

Nonnulla habent ἦσω et ἔσω, ηκα et εκκα : ut, αἰνέω *laudo*, κηδέω *curam gero*, κορέω *satio*, κοτέω *irascor*, ποθέω *desidero*, πονέω *laboro*, στερέω *privo*, φορέω *gesto*; αἰδέομαι *veneror*, ἀχδέομαι *gravor*.

Disyllaba quaedam formant futurum in $\acute{\epsilon}\upsilon\sigma\omega$, perfectum in $\epsilon\upsilon\kappa\alpha$: ut, δέω *curro*, νέω *nato*, πνέω *spiro*, πλέω *navigo*, ῥέω *fluo*, χέω *fundo*. Sed δέω *ligo*, δήσω, δέδεκα.

Disyllaba hujus conjugationis admittunt tantum contractionem in $\epsilon\iota$: ut, πλέω, πλέεις πλείς : caeterae terminationes manent incontractae. Leguntur tamen composita quaedam aliter contracta.

In tertia conjugatione quaedam formant futurum e perfectum per σ in penultima : ut, ἀρόω *aro*, ἐννόω *quatio*, ὀμῶ *juro*, ὀνόω *vitupero*. Sed βόω *pasco*, βώσω et βόσω.

Indefinitum secundum.

INDEFINITVM secundum formatur a prima persona imperfecti, vocali ante $\sigma\upsilon$ abjecta : ut, ἐτίμαον, ἔτιμον; ἐφίλεον, ἔφιλον.

Reperitur tantum in verbis primae et secundae conjugationis, quae post contractionem desinunt in ω imperum : ut, τιμάω τιμῶ, φιλέω φιλῶ : caetera carent : ut, βόω βῶ *clamo*, ποιέω ποιῶ *facio*¹.

¹ Idem quoque de futuro secundo, et perfecto medio, intelligi oportet.

Optativus.
Præfens et Imperfectum.

	Sing.		Dual.		Plur.	vlo.
1. τιμ-αίω	αίω	αίω	αίω	αίω	αίω	αίω
2. φιλ-έω	έω	έω	έω	έω	έω	έω
3. χρυσ-όω	όω	όω	όω	όω	όω	όω
	μήν,	μήν,	μήν,	μήν,	μήν,	μήν,
	ήτο,	ήτο,	ήτο,	ήτο,	ήτο,	ήτο,
	ήτο,	ήτο,	ήτο,	ήτο,	ήτο,	ήτο,
	ώτο,	ώτο,	ώτο,	ώτο,	ώτο,	ώτο,
1. τιμ-ήμην	ήμην	ήμην	ήμην	ήμην	ήμην	ήμην
2. πεφιλ-ήμην	ήμην	ήμην	ήμην	ήμην	ήμην	ήμην
3. κεχρυσ-ώμην	ώμην	ώμην	ώμην	ώμην	ώμην	ώμην

Perfectum et Plusq. perfectum.

Præfens et Imperfectum.

	Sing.		Dual.		Plur.	vlai.
1. τιμ-άω	άω	άω	άω	άω	άω	άω
2. φιλ-έω	έω	έω	έω	έω	έω	έω
3. χρυσ-όω	όω	όω	όω	όω	όω	όω
	μαι,	μαι,	μαι,	μαι,	μαι,	μαι,
	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,
	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,
	ώσθον,	ώσθον,	ώσθον,	ώσθον,	ώσθον,	ώσθον,
1. τιμ-άω	άω	άω	άω	άω	άω	άω
2. φιλ-έω	έω	έω	έω	έω	έω	έω
3. χρυσ-όω	όω	όω	όω	όω	όω	όω
	μαι,	μαι,	μαι,	μαι,	μαι,	μαι,
	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,
	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,	ήσθον,
	ώσθον,	ώσθον,	ώσθον,	ώσθον,	ώσθον,	ώσθον,

Perfectum et Plusq. perfectum.

Infinitivus.

Præfens et Imperfectum 1. τιμ-άεσθαι ἄσθαι. 2. φιλ-έεσθαι εἶσθαι. 3. χρυσ-όεσθαι οὖσθαι.

Participium.

Præf. et	1. τιμ-αίω	ώμενος,	τιμ-αίω	όμενον.	1. Vel ut aliqui, ἦ, ἦται,
	2. φιλ-έω	όμενος,	φιλ-έω	όμενον.	ἦσθεν, ἦσθον, ἦσθε.
	3. κεχρυσ-όω	όμενος,	κεχρυσ-όω	όμενον.	

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praes.	τιμ-άομαι ὦμαι,	τιμ-άου ὦ,	τιμ-αοίμην ὦμην,	τιμ-άωμαι ὦμαι,	τιμ-άεσθαι ἄσθαι.
Imp.	ἐτιμ-αόμην ὦμην,	τεῖιμη-σο,	τελείμη-μην,	τεῖιμ-ῶμαι,	τελείμη-σθαι.
Perf.	τελείμη-μαι,				
Pl. p.	ἐτελείμη-μην,	τιμήθ-ηλι,	τελήμης-οίμην,	τιμηθ-ῶ,	τελήμης-εσθαι.
P. p. f.	τελήμης-ομαι,				
Ind. I.	ἐτιμήθ-ην,	τίμηθ-ηδι,	τιμηθ-εῖην,	τιμηθ-ῶ,	τιμηθ-ῆναι.
Fut. I.	τιμηθήσ-ομαι,				
Ind. 2.	ἐτίμη-ν,		τιμησ-οίμην,	τιμη-ῶ,	τιμηθήσ-εσθαι.
Fut. 2.	τιμήσ-ομαι,				

Secunda conjugatio.

Praes.	φιλ-έομαι οὔμαι,	φιλ-έου οὔ,	φιλ-εοίμην οίμην,	φιλ-έωμαι ὦμαι,	φιλ-έεσθαι εῖσθαι.
Imp.	ἐφιλ-εόμην οὔμην,	πεφίλη-σο,	πεφιλῆ-μην,	πεφιλῶ-μαι	πεφιλῆ-σθαι.
Perf.	πεφίλη-μαι,				
Pl. p.	ἐπεφίλη-μην,	φιλῆθ-ητι,	πεφιλῆσ-οίμην,	φιλῆθ-ῶ,	πεφιλῆσ-εσθαι.
P. p. f.	πεφιλῆσ-ομαι,				
Ind. I.	ἐφιλῆθ-ην,	φιλῆθ-ητι,	φιλῆθσ-οίμην,	φιλῆθ-ῶ,	φιλῆθ-ῆναι.
Fut. I.	φιλῆθήσ-ομαι,				
Ind. 2.	ἐφίλη-ν,		φιλῆσ-οίμην,	φιλῆ-ῶ,	φιλῆθήσ-εσθαι.
Fut. 2.	φιλῆσ-ομαι,				

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praef.	χρυσ-όμαι οὔμαι,	χρυσ-όου οὔ,	χρυσ-οοίμην οίμην,	χρυσ-ίωμαι ὤμαι,	χρυσ-όεσθαι οὔσθαι
Imp.	ἐχρυσ-οοίμην οοίμην,	} } } } } }	} } } } } }	} } } } } }	} } } } } }
Pres.	ἢ χρύσω-μαι,				
Pl. p.	ἐκεχρυσώ-μην,	κεχρύσω-σο,	κεχρυσώ-μην,	κεχρυσ-ῶμαι,	κεχρυσῶ-σθαι.
P. p. f.	κεχρυσώσ-ομαι,		κεχρυσασ-οίμην,		κεχρυσώσ-εσθαι.
Ind. i.	ἐχρυσώθ-ην,	χρυσώθ-ητι,	χρυσωθ-είην,	χρυσώθ-ῶ,	χρυσωθ-ήναι,
Fut. i.	χρυσωθήσ-ομαι,		χρυσωθήσ-οίμην,		χρυσωθήσ-εσθαι.

Conjugationes per tempora et mides in voce media.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praef.	τιμ-άομι ὤμαι,	τιμ-άου ὦ,	τιμ-αοίμην ὀίμην,	τιμ-άωμαι ὤμαι,	τιμ-άεσθαι ᾠσθαι.
Imp.	ἐτίμ-αοίμην ὀίμην,	} } } } } }	} } } } } }	} } } } } }	} } } } } }
Fut. i.	τιμήσ-ομαι,				
Ind. i.	ἐτίμησ-άμην,	τίμησ-αι,	τιμήσ-αίμην,	τιμήσ-ωμαι,	τιμήσ-ασθαι.
Perf.	τέτιμ-α,	τέτιμ-ε,	τέτιμ-οίμι,	τέτιμ-ω,	τέτιμ-εναί.
Pl. p.	ἐτέτιμ-εην,		τιμ-οίμην,	τίμ-ωμαι,	τιμ-έσθαι.
Ind. 2.	ἐτίμ-όμην,	τιμ-ού,	ιμ-οίμην,		τιμ-είσθαι.
Fut. 2.	τιμ-ούμαι,				

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.
Praef.	φιληόμεαι ούμαι,	φιληέου ού,	φιληεοίμην οίμην,	φιληέωμαι ὤμαι,	φιληέεσθαι εἶσθαι.
Imp.	ἐφιληέομην ούμην,	φιληήσ-αι,	φιληήσ-οίμην,	φιληήσ-ωμαι,	φιληήσ-εσθαι.
Fut. 1.	φιληήσ-ομαι,	} πέφιλ-ε,	φιληήσ-αίμην,	} πεφίλ-ω,	} πεφιλή-έναι.
Ind. 1.	ἐφιληήσ-άμην,		φιληήσ-οίμην,		
Perf.	πέφιλ-α,	} φιλη-ού,	πεφίλ-οίμι,	} πεφίλ-ω,	} φιλη-έσθαι.
Pl. P.	ἐπεφίλ-ειν,		φιλη-οίμην,		
Ind. 2.	ἐφιλη-ήμην,		φιλη-οίμην,		φιλη-έσθαι.
Fut. 2.	φιλη-ούμαι,		φιλη-οίμην,		φιλη-εἶσθαι.

Tertia conjugatio.

Praef.	χρυσόομαι ούμαι,	χρυσόου ού,	χρυσοοίμην οίμην,	χρυσόωμαι ὤμαι,	χρυσόεσθαι ούσθαι.
Imp.	ἐχρυσόομην ούμην,			χρυσόωμαι,	χρυσόώσ-εσθαι.
Fut. 1.	χρυσόώσ-ομαι,		χρυσώσ-οίμην,		χρυσώσ-ασθαι ¹ .
Ind. 1.	ἐχρυσώσ-άμην,		χρυσώσ-αίμην,		χρυσώσ-ασθαι ¹ .

¹ Participia in passivae et mediae vocis conjugationibus angustum paginarum spatium hic capere requirit; praesens autem, quod solum contrahitur, in paradigmate passivo jam exhibitum est; caeteraque cum sextae gravitonorum conjugationis participiis prorsus conveniunt.

V E R B A in μ .

QUATVOR sunt conjugationes verborum in μ , quae
profluunt e verbis sextae conjugationis in

$\left. \begin{array}{l} \acute{\alpha}\omega, \\ \acute{\epsilon}\omega, \\ \acute{\omicron}\omega, \\ \acute{\upsilon}\omega, \end{array} \right\}$	ut, a	$\left\{ \begin{array}{l} \sigma\acute{\iota}\acute{\alpha}\omega, \acute{\iota}\sigma\tau\eta\mu\iota \textit{ statuo.} \\ \theta\acute{\epsilon}\omega, \tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota \textit{ pono.} \\ \delta\acute{\omicron}\omega, \delta\acute{\iota}\delta\omega\mu\iota \textit{ do.} \\ \zeta\epsilon\upsilon\lambda\nu\acute{\upsilon}\omega, \zeta\epsilon\upsilon\lambda\nu\omega\mu\iota \textit{ jungo.} \end{array} \right.$
---	-------	--

FIVNT autem mutando ω , ultimam vocalem, in μ ;
vertendo penultimam mutabilem in suam longam; et
praeponendo reduplicationem.

REDVPLICATIO est duplex, propria et impropria.

Propria, cum repetitur prima consonans thematis cum
 ι , tenui pro aspirata posita: ut, $\delta\acute{\omicron}\omega \delta\acute{\iota}\delta\omega\mu\iota$, $\theta\acute{\epsilon}\omega \tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$.

Impropria, cum ι tantum praefigitur. Idque fit, cum
verbum incipiat a $\sigma\acute{\iota}$, vel duabus mutis; ut, $\sigma\acute{\iota}\acute{\alpha}\omega \acute{\iota}\sigma\tau\eta\mu\iota$,
 $\pi\tau\acute{\alpha}\omega \acute{\iota}\pi\lambda\eta\mu\iota \textit{ volo}$: vel etiam a vocali; ut, $\acute{\epsilon}\omega, \acute{\iota}\eta\mu\iota \textit{ mitto}$.

Obs. 1. In secunda conjugatione Aeoles mutant η in ϵ ,
geminato μ : ut, $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\mu\mu\iota$ pro $\tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$.

Obs. 2. Boeoti mutant η in $\epsilon\iota$, facta reduplicatione per
 ϵ ; ut, $\pi\epsilon\phi\acute{\iota}\lambda\epsilon\iota\mu\iota \textit{ amo}$, pro $\phi\acute{\iota}\lambda\eta\mu\iota$.

In quarta conjugatione nulla est reduplicatio, sed tan-
tum ω mutatur in μ : $\zeta\epsilon\upsilon\lambda\nu\acute{\upsilon}\omega \zeta\epsilon\upsilon\lambda\nu\omega\mu\iota$.

Quaedam alia sunt etiam sine reduplicatione: ut,
 $\acute{\alpha}\lambda\omega\mu\iota \textit{ capio}$, $\sigma\theta\eta\mu\iota \textit{ extinguo}$, $\phi\eta\mu\iota \textit{ dico}$, etc.

CHARACTERISTICA conjugationis	$\left\{ \begin{array}{l} \textit{ primae} \\ \textit{ secundae} \\ \textit{ tertiae} \\ \textit{ quartae} \end{array} \right\}$	est	$\left\{ \begin{array}{l} \eta \textit{ ex } \alpha \\ \eta \textit{ ex } \epsilon \\ \omega \textit{ ex } \omicron \\ \upsilon \end{array} \right\}$	$\left. \right\} \textit{ ante } \mu$
----------------------------------	--	-----	---	---------------------------------------

PECULIAREM habent inflexionem praesens, imper-
fectum, et indefinitum secundum.

CARENT verba in μ futuro secundo, perfecto medio,
et indefinito secundo passivo.

Verba quartae conjugationis, si disyllaba sunt, ha-
bent indefinitum secundum; si trisyllaba, non ultra
imperfectum flectuntur. Carent etiam modo optativo
et subjunctivo.

Paradigma

Paradigma conjugationum verborum in μι in voca
activa.

Modus indicativus.

	Sing.	Dual.	Plur.
Praesens	1. ἴσθ-ημι ης ησι,	ατον ατον,	χιμεν ατε ασι.
	2. τίθ-ημι ης ησι,	ετον ετον,	εμεν ετε εισι.
	3. δίδ-ωμι ως ωσι,	οτον οτον,	ομεν οτε ουσι.
	4. ζεύθ-υμι υς υσι,	υτον υτον,	υμεν υτε υσι.
Imperf.	1. ἴσθ-ην ης η	ατον ατην,	χιμεν ατε ασαν.
	2. ἐτίθ-ην ης η	ετον ετην,	εμεν ετε εσαν.
	3. ἐδίδ-ων ως ω	οτον ότην,	ομεν οτε οσαν.
	4. ἐζεύθ-υν υς υ	υτον ύτην,	υμεν υτε υσαν.
Ind. 2.	1. ἔσθ-ην ης η	ητον ήτην,	ημεν ητε ησαν.
	2. ἔθ-ην ης η	ετον έτην,	εμεν ετε εσαν.
	3. ἔθ-ων ως ω	οτον ότην,	ομεν οτε οσαν.

Imperativus.

Ind. 2. Pr. et Im.	1. ἴσθ-αθι άτω.	ατον άτων,	ατε άτωσαν.
	2. τίθ-ετι έτω,	ετον έτων,	ετε έτωσαν.
	3. δίδ-οθι ότω,	οτον ότων,	οτε ότωσαν.
	4. ζεύθ-υθι ύτω,	υτον ύτων,	υτε ύτωσαν.
Ind. 2.	1. σθ-ήθι ήτω.	ήτον ήτων,	ήτε ήτωσαν.
	2. θ-ές έτω,	ετον έτων,	έτε έτωσαν.
	3. θ-ός ότω,	οτον ότων,	ότε ότωσαν.

Optativus.

P. et I.	1. ἴσθ-αίν ης αίη,	αίνλον αιήην, αίημεν αίηλε αίησαν et αίη
	2. τίθ-είν εις ειη,	είηλον ειήην, ειημεν ειηλε ειησαν et ειη
	3. δίδ-οίν οίης οίη,	οίηλον οιήην, οίημεν οίηλε οίησαν et οίη
Ind. 2.	1. σθ-αίν ης αίη,	αίνλον αιήην, αίημεν αίηλε αίησαν et αίη
	2. θ-είν εις ειη,	είηλον ειήην, ειημεν ειηλε ειησαν et ειη
	3. θ-οίν οίης οίη,	οίηλον οιήην, οίημεν οίηλε οίησαν et οίη

Subjunctivus

Subjunctivus.

	Sing.	Dual.	Plur.
Praesens et Imperf.	1. ισι-ῶ ᾶς ᾶ	ᾶτον ᾶτον	ῶμεν ᾶτε ῶσι.
	2. τιθ-ῶ ῆς ῆ	ῆτον ῆτον	ῶμεν ῆτε ῶσι.
	3. διδ-ῶ ῶς ῶ	ῶτον ῶτον	ῶμεν ῶτε ῶσι.
Indef. 2.	1. σι-ῶ ῆς ῆ	ῆτον ῆτον	ῶμεν ῆτε ῶσι.
	2. θ-ῶ ῆς ῆ	ῆτον ῆτον	ῶμεν ῆτε ῶσι.
	3. δ-ῶ ῶς ῶ	ῶτον ῶτον	ῶμεν ῶτε ῶσι.

Infinitivus.

Pr. et Imp. 1. ισι-άναι. 2. τιθ-έναι. 3. διδ-όναι. 4. ζευγν-ῦναι.
 Indef. 2. 1. σι-ῆναι. 2. θ-εῖναι¹. 3. δ-οῦναι.

Participia.

	Nom.	Gen.
Praesens et Imperf.	1. ισι-ᾶς ᾶσα ἄν,	ἄντος ᾶσης ἄντος.
	2. τιθ-εῖς εἶσα ἐν,	ἐντος εἶσης ἐντος.
	3. διδ-οῦς οὔσα ὄν,	όντος ούσης ὄντος.
	4. ζευγν-ῦς ῦσα ὕν,	ῦντος ῦσης ῦντος ² .
Indef. 2.	1. σι-ᾶς ᾶσα ἄν,	ἄντος ᾶσης ἄντος.
	2. θ-εῖς εἶσα ἐν,	ἐντος εἶσης ἐντος.
	3. δ-οῦς οὔσα ὄν,	όντος ούσης ὄντος.

¹ θεῖναι et δοῦναι irregularia sunt, pro θέναι et δόναι.

² Verbis quartae conjugationis, ut jam dictum fuit, deest indefinitum secundum; praeterquam disyllabis, quibus idem est ac imperfectum: ut, ἀλύμι audio, ἔκλυον; δῶμι subeo, ἔδυν. Proinde polysyllaba non a gravitationis in νόω, sed a primitivis remotis, tempora sua capiunt: sicuti ζεύγνυμι in futuro primo habet ζεύξω a ζεύγω, unde fit ζευγνύω; et δείκνυμι δείξω a δείκω ostendo, unde δεικνύω. Rationem autem verborum hujusmodi themata investigandi prolixè ostendit Vossius.

Conjuga-

Conjugationes verborum in μι per tempora et modos in voce αἰτινα.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Partic.
Praef.	ἰσθ-ημι,	ἰσθ-αθι,	ἰσθ-αίνν,	ἰσθ-ῶ,	ἰσθ-έναι,	ἰσθ-άς.
Imp.	ἰσθ-ην,	ἰσθ-ῆθι,	ἰσθ-αίνν,	ἰσθ-ῶ,	ἰσθ-ῆναι,	ἰσθ-άς.
Ind. 2.	ἔσθ-ην,		ἰσθ-οίμι,		ἰσθ-εῖν,	ἰσθ-ων.
Fut. 1.	σθήσ-ω,	σθήσ-ον,	σθήσ-αίμι,	σθήσ-ω,	σθήσ-αι,	σθήσ-ας.
Ind. 1.	ἔσθισ-α,		ἔσθήκ-οίμι,	ἔσθήκ-ω,	ἔσθήκ-έναι,	ἔσθήκ-ώς.
Perf.	ἔσθηκ-α,					
Pl. p.	ἔσθηκ-εῖν,					

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Partic.
Praef.	τιθ-ημι,	τιθ-επι,	τιθ-είνν,	τιθ-ῶ,	τιθ-έναι,	τιθ-εῖς.
Imp.	ἐτίθ-ην,		θ-είνν,	θ-ῶ,	θ-εῖναι,	θ-εῖς.
Ind. 2.	ἔθ-ην,	θ-ές,	θ-οίμι,		θ-εῖν,	θ-ων.
Fut. 1.	θήσ-ω,					
Ind. 1.	ἔθικ-α,		τέθεικ-οίμι,	τέθεικ-ω,	τέθεικ-έναι,	τέθεικ-ώς.
Perf.	τέθεικ-α,					
Pl. p.	ἔτεθεικ-εῖν,					

¹ Pro ἔσθηκα legitur etiam ἔσθηκα.

² ἔθικα et ἔθικα non servant characteristicam futuri, nec ultra indicativum leguntur. Vid. supra, p. 54.

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praef.	διδ-ωμι,	} διδ-ωθι,	} διδ-οίην,	} διδ-ῶ,	} διδ-όναι,	} διδ-ούς.
Imp.	ἰδιδ-ων,					
Ind. 2.	ἰδ-ων,	} δ-ός,	} δοίην,	} ἰ-ῶ,	} δ-οῦναι,	} δ-ούς.
Fut. 1.	δώσ-ω,					
Ind. 1.	ἰδων-α,	} δέδων-ε,	} δέδων-οίμι,	} δέδων-ω,	} δέδων-έναι,	} δέδων-ώς.
Perf.	ἰδέδων-α,					
Pl. p.	ἰδέδων-ειν,					

Quarta conjugatio.

Praef.	ζεύν-υμι,	} ζεύν-υθι,
Imp.	ἰζεύν-υν,	

Formatio temporum.

De praesenti jam supra dictum est.

Imperfectum.

IMPERFECTVM formatur a praesenti, mutando *μι* in *ν*; et praeponendo augmentum, nisi verbum incipiat ab *ι*: ut, τίθημι ἐτίθην, ἴσθημι ἴσθην.

Numerus singularis et tertia pluralis contrahuntur etiam, quasi ex contractis ἰσλάω, τίδέω, δίδωω: ut, ἰσλῶν, ας, α; ὠν: ἐτίθουν, εις, ει; ουν: ἐδίδουν, ους, ου; ουν.

Similiter secunda singularis imperativi: ut, ἴσθα, τίθει, δίδου.

Indef.

* Vid. not. 2. paginae 92.

Indefinitum secundum.

INDEFINITIVM secundum formatur ab imperfecto, abjiciendo reduplicationem, ut ἐτίθην ἔθην.

Ante consonam vero reduplicatio impropria, vertitur in ε: ut, ἴσθην ἔσθην.

Si verbum careat reduplicatione, idem est imperfectum et indefinitum secundum: ut, σβῆμι, ἔσβην.

Penultima indefiniti secundi longa est in duali et plurali; corripitur verò in his tribus, ἔθην, ἔδων, et ἦν ab ἴημι mitto.

Indefinitum secundum imperativi in secunda conjugatione definit in ες: ut, θὲς πρότερι; σχέες πρό σχέρι, ἀσχῆμι habeo: sic in tertia δὲς pro δοῖρι.

CAETERA tempora a themate suo gravitono regulariter formantur: ut, ἴσθμι, σβῆσω, ἔσθνα, ἀσβῶ, etc.

Paradigma conjugationum verborum in μι in voce passiva.

Modus indicativus.

	Sing.	Dual.	Plur.
Praesens.	1. ἴσθ-αμαι ασαι αται,	ἀμεθον ασθον ασθον,	ἀμεθα ασθε αυται.
	2. τίθ-εμαι εσαι εται,	ἔμεθον εσθον εσθον,	ἔμεθα εσθε ενται.
	3. δίδ-ομαι οσαι οται,	όμεθον οσθον οσθον,	όμεθα οσθε ονται.
	4. ζεύψ-υμαι υσαι υται,	ύμεθον υσθον υσθον,	ύμεθα υσθε υνται.
Imperf.	1. ἴσθ-άμην ασσ ατο,	ἀμεθον ασθον άσθην,	ἀμεθα ασθε αυτο.
	2. ἐτίθ-έμην εσο ετο,	ἔμεθον εσθον έσθην,	ἔμεθα εσθε εντο.
	3. ἐδιδ-έμην οσο οτο,	όμεθον οσθον όσθην,	όμεθα οσθε οντο.

Imperativus.

Praf. et Imperf.	Sing.	1. ἰσῆ-ασο	Imperativus.	ἄσθων,	Dual.	ἄσθων ἄσθων,	Plur.	ἄσθι ἄσθισαν.
		2. τιθ-εσω		ἔσθων,		ἔσθων ἔσθων,		ἔσθι ἔσθισαν.
		3. διδ-οσο		ὀσθων,		ὀσθων ὀσθων,		ὀσθι ὀσθισαν.
		4. ζευῆν-υσο		ύσθων,		ύσθων ύσθων,		ύσθι ύσθισαν.

Praf. et Imperf.	Sing.	1. ἰσῆ-αίμην αἶο	Optativus.	αἶμειον αἶσθων αἶσθην,	Dual.	αἶμειον αἶσθων αἶσθων,	Plur.	αἶμειον αἶσθι αἶσθισαν.
		2. τιθ-είμην εἶο		εἶμειον εἶσθων εἶσθην,		εἶμειον εἶσθων εἶσθων,		εἶμειον εἶσθι εἶσθισαν.
		3. διδ-οίμην οἶο		οἶμειον οἶσθων οἶσθην,		οἶμειον οἶσθων οἶσθων,		οἶμειον οἶσθι οἶσθισαν.

Praf. et Imperf.	Sing.	1. ἰσῆ-ῶμαι ᾶ	Subjunctivus.	ῶμειον ᾶσθων ᾶσθων,	Dual.	ῶμειον ᾶσθων ᾶσθων,	Plur.	ῶμειον ᾶσθι ῶσθισαν.
		2. τιθ-ῶμαι ῆ		ῶμειον ῆσθων ῆσθων,		ῶμειον ῆσθων ῆσθων,		ῶμειον ῆσθι ῆσθισαν.
		3. διδ-ῶμαι ῶ		ῶμειον ῶσθων ῶσθων,		ῶμειον ῶσθων ῶσθων,		ῶμειον ῶσθι ῶσθισαν.

Praf. et Imperf. 1. ἰσῆ-ασθαι. 2. τιθ-εσθαι. 3. διδ-οσθαι. 4. ζευῆν-υσθαι.

Participium.
Gen:

Praf. et Imperf.	Nom.	1. ἰσῆ-άμεν-ος ἠ ον,	Gen:	ἰσῆ-άμεν-ου ἠς ου.
		2. τιθ-έμεν-ος ἠ ον,		τιθ-έμεν-ου ἠς ου.
		3. διδ-όμεν-ος ἠ ον,		διδ-όμεν-ου ἠς ου.
		4. ζευῆν-ύμεν-ος ἠ ον,		ζευῆν-ύμεν-ου ἠς ου.

Conju-

Conjugationes verborum in μι per tempora et modos in voce πασσα.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praef.	ἴσθ-αμαι,	ἴσθ-ασω,	ἴσθ-αίμην,	ἴσθ-ῶμαι,	ἴσθ-ασθαι,	ἴσθ-άμεν-ος,
Imp.	ἴσθ-άμην,	ἴσθ-ασω,	ἴσθ-αίμην,	ἴσθ-ῶμαι,	ἴσθ-άσθαι,	ἴσθαμέν-ος.
Perf.	ἴσθ-αμαι,	ἴσθ-ασω,	ἴσθ-αίμην,	ἴσθ-ῶμαι,	ἴσθ-άσθαι,	ἴσθασόμεν-ος.
Pl. p.	ἴσθ-άμην,	ἴσθ-ασω,	ἴσθ-αίμην,	ἴσθ-ῶμαι,	ἴσθ-άσθαι,	ἴσθασόμεν-ος.
P. p. f.	ἴσθ-άσθ-ομαι,	ἴσθ-ασω,	ἴσθασ-οίμην,	ἴσθασ-οίμην,	ἴσθασ-εσθαι,	ἴσθασόμεν-ος.
Ind. I.	ἴσθ-άθ-ην,	ἴσθ-άθ-ητι,	ἴσθασ-εῖν,	ἴσθασ-ῶ,	ἴσθασ-ῆναι,	ἴσθασ-εῖς.
Fut. I.	ἴσθ-άθ-ησ-ομαι,	ἴσθ-άθ-ησ-ομαι,	ἴσθασ-οίμην,	ἴσθασ-οίμην,	ἴσθασ-ήσ-εσθαι,	ἴσθασόμεν-ος.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praef.	τίθ-εμαι,	τίθ-εσο,	τίθ-είμην,	τίθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τίθ-έμεν-ος,
Imp.	τίθ-έμην,	τίθ-εσο,	τίθ-είμην,	τίθ-ῶμαι,	τίθ-εῖσθαι,	τίθειμέν-ος.
Perf.	τίθ-εμαι,	τίθ-εσο,	τίθ-είμην,	τίθ-ῶμαι,	τίθ-εῖσθαι,	τίθεισόμεν-ος.
Pl. p.	τίθ-έμην,	τίθ-εσο,	τίθ-είμην,	τίθ-ῶμαι,	τίθ-εῖσθαι,	τίθεισόμεν-ος.
P. p. f.	τίθεισ-ομαι,	τίθ-εσο,	τίθεισ-οίμην,	τίθεισ-οίμην,	τίθεισ-εσθαι,	τίθεισόμεν-ος.
Ind. I.	τίθ-ην,	τίθ-ητι,	τίθ-εῖν,	τίθ-ῶ,	τίθ-ῆναι,	τίθ-εῖς.
Fut. I.	τίθ-ήσ-ομαι,	τίθ-ήσ-ομαι,	τίθεισ-οίμην,	τίθεισ-οίμην,	τίθεισ-ήσ-εσθαι,	τίθεισόμεν-ος.

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Partic.
Praef.	ἰδ-ομαι,	ἰδ-οσο,	ἰδ-οίμην,	ἰδ-ῶμαι,	ἰδ-οσθαι,	ἰδόμενος.
Imper.	ἰδιδ-ύμην,					
Perf.	ἔδ-ομαι,	ἔδ-οσο,	ἔδ-οίμην,	ἔδ-ῶμαι,	ἔδ-όσθαι,	ἔδομένος.
Pl. per	ἔδ-όμην,					
P. p. i	ἔδ-όσ-ομαι,	δόθ-ητι,	δέδοσ-οίμην,	δέδοσ-ῶμαι,	δέδοσ-εσθαι,	δέδοσόμενος.
Ind. i.	ἔδ-όθ-ην,					
Hut. i.	δέδοθ-ομαι,					

Quarta conjugatio.

Praef.	ζεύγν-υμαι,	ζεύγν-υσο,	ζεύγν-ύμην,	ζεύγν-ῶμαι,	ζεύγν-υσθαι,	ζευγνύμενος.
Imper.	ζεύγν-ύμην,					

Formatio temporum.

PRÆSENS formatur a præfenti activo, mutando μι in μαι, et penultimam longam in suam brevem: ut, ἴσθημι ἴσταμαι; τίθημι τίθεμαι; δίδωμι δίδομαι. Excipe ἀνημαι, ab ἀνημι φο; εἰσημαι quaero; ὄνημαι et ὄναμαι juvor, ab ὄνημι. Item ἀνάχημαι tristitia afficio, ἀλάλημαι vagor, ἀλαλύλημαι insanio, ἀποκλάμαι interficio.

Reliqua tempora formantur more gravitonorum.

Perfectum semper habet penultimam brevem, præter τέθειμαι Boeoticum, quod tamen corripitur in indefinito primo ἴτέθην.

Perf.

Paradigma conjugationum verborum in μι in voce media.

Modus indicativus.

Indef. 2.	Sing.	1. ἐστ-αμην	απο,	ἀμεσον	ασθον	ἀσθην,	ἀμεθια	ασθι	αἴνο.
		2. ἐθ-έμην	ετο,	έμεσον	εσθον	έσθην,	έμεθια	εσθι	εντο.
		3. ἐδ-όμην	οτο,	όμεσον	οσθον	όσθην,	όμεθια	οσθι	οντο.

Imperativus.

Indef. 2.	Sing.	1. ἐστ-άσο	ἀσθω,	ἀσθον	ἀσθων,	ἀσθι	ἀσθωσαν.
		2. ἐθ-έσο	έσθω,	έσθον	έσθων,	έσθι	έσθωσαν.
		3. ἐδ-όσο	όσθω,	όσθον	όσθων,	όσθι	όσθωσαν.

Optativus.

Indef. 2.	Sing.	1. ἐστ-αίμην	αἴτο,	αίμεσον	αἴσθον	αἴσθην,	αίμεθια	αἴσθι	αἴντο.
		2. ἐθ-είμην	εἴτο,	είμεσον	είσθον	είσθην,	είμθια	είσθι	εἴντο.
		3. ἐδ-οίμην	οἴτο,	οίμεσον	οἴσθον	οἴσθην,	οίμεθια	οἴσθι	οἴντο.

Subjunctivus.

Indef. 2.	Sing.	1. ἐστ-ᾶμαι	ᾶται,	ᾶμεσον	ᾶσθον	ᾶσθων,	ᾶμεθια	ᾶσθι	ᾶνται.
		2. ἐθ-ἦμαι	ἦται,	ἦμεσον	ἦσθον	ἦσθων,	ἦμεθια	ἦσθι	ἦνται.
		3. ἐδ-ὴμαι	ὴται,	ὴμεσον	ὴσθον	ὴσθων,	ὴμεθια	ὴσθι	ὴνται.

Infinitivus.

Infinitivus.	Participium.		Gen.
Indef. 2. { 1. σι-άσθαι. 2. θ-έσθαι. 3. δ-όσθαι.	η ον,	σιαμέν-ου	ης ου.
	η ον,	θεμέν-ου	ης ου.
	η ον.	δομέν-ου	ης ου.

Conjugationes verberum in μι per tempora et modos in voce media.

Prima conjugatio.		Secunda conjugatio.	
Indef. 2. { 1. σι-άμεν-ος 2. θε-έμεν-ος 3. δο-όμεν-ος	η ον,	η ον,	η ον.
Indef. 2. { 1. σι-άμεν-ος 2. θε-έμεν-ος 3. δο-όμεν-ος	η ον,	η ον,	η ον.
Indef. 2. { 1. σι-άμεν-ος 2. θε-έμεν-ος 3. δο-όμεν-ος	η ον,	η ον,	η ον.

Prima conjugatio.

Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Partic.
Praef. σι-αμαι,	} σι-α-σο,	} σι-αίμεν,	} σι-ῶμαι,	} σι-ασθαι,	} σι-άμεν-ος.
Imper. σι-άμεν,					
Ind. 2. ἐσι-άμεν	} σι-ῆσαι	} σιησ-οίμεν,	} σιησ-ῶμαι,	} σιησ-εσθαι.	} σιησόμεν-ος.
Fut. 1. σιησ-ομαι,					
Ind. 1. ἐσιησ-άμεν,					

Secunda conjugatio.

Indef. 2. { 1. σι-άμεν-ος 2. θε-έμεν-ος 3. δο-όμεν-ος	η ον,	η ον,	η ον.
Indef. 2. { 1. σι-άμεν-ος 2. θε-έμεν-ος 3. δο-όμεν-ος	η ον,	η ον,	η ον.
Indef. 2. { 1. σι-άμεν-ος 2. θε-έμεν-ος 3. δο-όμεν-ος	η ον,	η ον,	η ον.
Indef. 2. { 1. σι-άμεν-ος 2. θε-έμεν-ος 3. δο-όμεν-ος	η ον,	η ον,	η ον.

H 2

Tertia

Tertia conjugatio.						
	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Partic.
Praes.	ἰδ-ομαι,	} ἰδ-οσο,	} ἰδ-οίμην,	} ἰδ-ῶμαι,	} ἰδ-οσθαι,	} διδόμενος.
Imper.	ἰδιδ-όμενν,					
Ind. 2.	ἕδ-όμενν.	} ἦ-όσο,	} ἦ-οίμην,	} ἦ-ῶμαι,	} ἦ-όσθαι,	} δόμενος.
Fut. 1.	δώσ-ομαι,					
Ind. 1.	ἔδωκ-άμην,					
						δωσόμενος.

Formatio temporum.

INDEFINITIVM secundum formatum ab imperfecto, ut in voce activa: ut ἐτιδέμην, ἔδέμην.¹

Ἐθνηκάμην et ἔδωκάμην ultra indicativum vix reperiuntur.²

Vix aliud verbum tertiae conjugationis, praeterquam δίδωμι, reperitur in voce media.

Verba quartae conjugationis media voce omnino carent.

¹ Cum vocis hujusce tempora praesens et imperfectum ex paradigmate passivo, quocum forma conveniunt, petere liceat; hic iterum inflectere minùs necessarium videbatur.

² Idem quoque de ἔδωκα et ἔδωκα, in voce activa, jam supra observatum fuit, pagin. 92.

ANOMALA quaedam in μι cum suis dialectis.

I. Ἐπί sum.²

Modus indicativus.

<p>Praef. C. ἐπί, ἐπί D. ἐπί A. ἐπί P. ἐπί I.</p>		<p>Singul. ἐστὶ : ἐστὶ D. ἐστὶ I.</p>		<p>Dual. ἐστὸν, ἐστὸν : ἐστὸν P. ἐστὸν I.</p>		<p>Plural. ἐστὲ, ἐστὲ, ἐστὲ, ἐστὲ I. ἐστὲ A. ἐστὲ D. ἐστὲ I.</p>	
<p>Imper. C. ἴμην, ἴμην A. ἴμην P. ἴμην I.</p>		<p>ἴμην, ἴμην : ἴμην P. ἴμην F. ἴμην P.</p>		<p>ἴμην, ἴμην : ἴμην P. ἴμην F. ἴμην P.</p>		<p>ἴμην, ἴμην : ἴμην P. ἴμην F. ἴμην P.</p>	
<p>Imper. C. ἴμην, ἴμην A. ἴμην P. ἴμην I.</p>		<p>ἴμην, ἴμην : ἴμην P. ἴμην F. ἴμην P.</p>		<p>ἴμην, ἴμην : ἴμην P. ἴμην F. ἴμην P.</p>		<p>ἴμην, ἴμην : ἴμην P. ἴμην F. ἴμην P.</p>	

Haec anomala in μι ob usum frequentiore seorum hic apposita videntur; plura verò mox occurrunt in Catalogo anomalorum, pag. 116. Literae majusculae dialectos indicant, de quibus in Tabella dialectorum postea agitur, quum operae fit consulere.

Hoc verbum, ut auxiliaris vice fungitur, supra exhibitum fuit, pag. 57.

Singular.		Dual.		Plural.	
Fut. I. C. ἔσομαι,	ἔσῃ,	ἔσεται :	όμεθα, εσθον :	όμεθα, εσδε, ονται.	ἔσομαι.
ἔσομαι P.	ἔσῃ P.	ἔσσεσθαι } P.			
ἔσομαι D.	ἔσει A. D.	ἔσται } D.			
ἔσευμαι } D.	ἔσει I.	ἔσεται D.			
ἔσευμαι } D.	ἔσει P.	ἔσσεσθαι P.			
Imperativus.					
Praef. } C. ἔσθι ἔσω,	ἔστω :	ἔστων, ἔστων :	ἔσθε, ἔσθωσαν.		
Imper. } C. ἔσθι	ἔστω D.		ἔστων A.		
	ἔστω				
	ἔστω				
Optativus.					
Praef. } C. εἴην,	εἴη :	εἴητον, εἴητων :	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.		
Imper. } C. εἴμι,	εἴοι P.		εἴμεν, εἴτε, εἴεν A.		
Fut. I. C. ἐσοίμην,	ἔσ-οίτο :	οἴμεθον, οἴσθον, οἴσθων :	οἴμεθα, οἴσδε, οἴντο.		
Subjunctivus.					
Praef. } C. ᾧ,	ᾗ :	ᾗτον, ᾗτων :	ᾗτε, ᾗσι.		
Imp. } C. εἶω,	εἴη P.	εἴηλον, εἴηλον :	εἴωμεν, εἴητε, εἴωσι P.		
	εἴω	εἴη	εἴωμεν, εἴητε, εἴωσι I.		
	ἦσθα Ae.	ἦσι } I.			
		ἦσι			
		ἦσι			
Infinitivus					

Infinitivus.		Participia.	
Pr. C. εἶναι.	Fut. I. C. ἔσσεσθαι Pr. C. ὄν,	ῥσα,	όν.
Im. } C. εἶναι.	ἔων,	ἔον I.	
	ἔες,	ἔισα,	ἔν Ae.
		εὔσα	
		ἔοισα	} D.
		ἔασσα	

2. Ἔμι, ab ἔω poëticè εἰω, eo.
Modus indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praef. C. εἶμι,	ἔις εἶ,	ἔτον, ἔτον :	ἔμεν, ἔτε,
	ἔισθα Ae.		ἔισι.
Imp. C. εἶν,	ἔεες,	ἔτον, ἔτην :	ἔμεν, ἔτε,
	ἔες,		ἔισαν P.
Ind. 2. C. ἔον,	ἔες,	ἔετον, ἔετην :	ἔμεν, ἔτε,
			ἔισαν P.

In. I. C. εἶτα: 3 plur. εἶσαν, A. ἦσαν, P. ἦσαν | Plusq. C. ἔκειν, etc. A. ἦκειν, ἦκεις, ἦκει, etc.

Praef. } C. Imp. }	Singul. ἴδι εἶ, ἴτω :	Imperativus.	Dual. ἴτων, ἴτων :	Plural. ἴτε, ἴτωσαν.
Ind. 2. C. ἴομαι, ἴοις, etc.	Optativus.	Ind. 2. C. ἴω, ἴης, etc.	Subjunctivus.	
Pr. } C. ἴναι, εἶναι, et ἴέναι in compositis Imp. } ἴμεν } I. ἴμεναι } A. D. ἴμεναι }	Infinitivus.	Participia.		
Fut. I. C. εἴσομαι, εἴσῃ, εἴσεται, etc.	Modus indicativus.	Ind. I. C. εἴσομαι, εἴσω, εἴσῃ, εἴσατο, etc.		
Perf. C. εἶα, εἶας, εἶε :	Modus indicativus.	Ind. I. C. εἴσομαι, εἴσω, εἴσατο, etc.		
Pl. p. C. ἴειν, ἴεις, ἴει :	Modus indicativus.	Ind. I. C. εἴσομαι, εἴσω, εἴσατο, etc.		
	Modus indicativus.	Ind. I. C. εἴσομαι, εἴσω, εἴσατο, etc.		
	Modus indicativus.	Ind. I. C. εἴσομαι, εἴσω, εἴσατο, etc.		

		Optativus.	
		Singul.	Dual.
Pr.	} C. $\dot{\iota}\epsilon\dot{\iota}\nu\upsilon$, Imp. $\epsilon\dot{\iota}\mu\iota$,	$\dot{\iota}\epsilon\dot{\iota}\nu$:	$\dot{\iota}\epsilon\dot{\iota}\nu\tau\omicron\nu$, $\dot{\iota}\epsilon\dot{\iota}\nu\tau\eta\nu$:
		$\epsilon\omicron\iota$, etc. F.	$\dot{\iota}\epsilon\dot{\iota}\nu\mu\epsilon\nu$, $\dot{\iota}\epsilon\dot{\iota}\nu\sigma\alpha\nu$.
Ind. 2.	C. $\epsilon\dot{\iota}\nu\upsilon$,	$\epsilon\dot{\iota}\nu$:	$\epsilon\dot{\iota}\nu\tau\omicron\nu$, $\epsilon\dot{\iota}\nu\tau\eta\nu$:
Fut. I.	C. $\eta\sigma\alpha\mu\iota$, οἷς,	$\epsilon\omicron\iota$, etc.	οἷς, etc.
Praef. C.	$\dot{\iota}\omega$,	$\dot{\iota}\omega$, etc.	οἷς, etc.
Ind. 2.	C. $\tau\omega$, $\epsilon\omega$, $\epsilon\dot{\iota}\omega$,	$\tau\omega$, $\eta\tau\omega$, $\eta\tau\omega$, etc. I. $\epsilon\dot{\iota}\eta$ etc. P.	$\tau\omega\mu\epsilon\nu$, $\eta\tau\omega\mu\epsilon\nu$, $\eta\tau\omega\mu\epsilon\nu$, etc.
Praef. } C. Imp. }	$\dot{\iota}\epsilon\nu\alpha\iota$ $\dot{\iota}\epsilon\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ D. $\dot{\iota}\epsilon\mu\epsilon\nu$ I.		Ind. 2. C. $\dot{\epsilon}\dot{\iota}\nu\alpha\iota$. $\dot{\epsilon}\dot{\mu}\epsilon\nu\alpha\iota$ D. $\dot{\epsilon}\mu\epsilon\nu$ I.
Praef. C.	$\dot{\iota}\epsilon\dot{\iota}\varsigma$,		Ind. 2. C. $\dot{\epsilon}\dot{\iota}\varsigma$, Partic. $\dot{\epsilon}\dot{\iota}\sigma\alpha$, $\dot{\epsilon}\dot{\iota}\nu$.

Ἰνμαι, mittor, per omnia tempora et modos ad normam τίθεμαι formatur.

Vox media.

Modus indicativus.

Ind. 2. C. ἔμην,	Singul. ἔσο, ἔτο,	Dual. μέθον, ἔσθον, ἔσθην :	Plural. ἔσθε, ἔντο.
	ἔο I. ἔου A.		

Fut. I. C. ἴσομαι, ἴση, ἴσεται, etc. | Ind. I. C. ἴμην, ἴω, ἴκαλο, etc.

Imperativus.

Ind. 2. C. ἔσο,	ἔσθω :	ἔσθον, ἔσθων :
ἔο I. ἔου A.		ἔσθε, ἔσθασαν.

Optativus.

Ind. 2. C. ἔμην, ἔιο, ἔιτο, etc.

Infinitivus.

Indefinit. 2. C. ἔσθαι
Futur. I. C. ἴσασθαι

Subjunctivus.

Ind. 2. C. ὦμαι, ἦ, ἦται, etc.

Participia.

Ind. 2. C. ἔμενος, ἐμένη, ἔμενον.
Fut. I. C. ἴσόμενος, ἴσομένη, ἴσομενον.

Sic ἴνμι concupisco; sed in voce pass. legitur tantum ἴεμαι, et ἴεμην.

4. Ἰνμαι

4. Ἡμεῖς, ab ἔω, *sedeo*.

Modus indicativus.

Singular.		Dual.		Plural.	
Praef. C. ἡμῶν,	ἦσαι,	ἡμεθον, ἦσθον,	ἦσθε,	ἡμεθα,	ἦσθε,
Imper. C. ἡμῶν,	ἦστο,	ἡμεθον, ἦσθον,	ἦσθε,	ἡμεθα,	ἦσθε,
	ἦστο P.				
Imperat. C. ἦσο,					

Infinit. C. ἦσθαι. | Particip. C. ἕμενος.

COMPOSITUM κάθημαι *sedeo*, quod usitatus.

Modus indicativus.

Praef. C. κάθ-ημαι, ἦσαι,	ἦσθον, ἦσθον,	ἦμεθα, ἦσθε,	ἦσθαι,
κάθημαι I.			
κάθη A.			

Imperativus.

Praef. } C. Imp. }	Singul.	κάθ-ησο, ἡσθω :	Imperatīvus.	Dual.	ἡσθον, ἑσθων :	Plural.	ἡσθε, ἡσθωσαν.
	κάθῃνο } I. κάθεο } κάθου A.						

Infinitivus, C. κἀθησθαι. | Participium, C. κἀθήμενος.

5. Ἡννυμι ab ἔω induo : Ἐμῆαι indutus sum.

5. Modus indicativus.

Ind. I. C. ἔισα,	ἔισας,	ἔισε :	ἔισαμεν, ἔισατε, ἔισαν.
ἔσσα	ἔσσας,	ἔσσε P.	

Infinitivus, C. ἔισαι, P. ἔσσαι, quod etiam est collocare.

Vox passiva.

Modus indicativus.

Perf. C. ἔμῆαι,	ἔισαι,	ἔιται :	ἔμῆδα, ἔισθε, ἔινται :
ἔσσαι,	ἔισται P.		ἔιαται I.

Plusq.

Plurq. C. <u>ἔιμην,</u>		Singular.		Dual.		Plural.	
	<u>ἔισο,</u>	<u>ἔιτο :</u>	<u>ἔιμεθον, ἔισθον, ἔισθην :</u>	<u>ἔιμεθα,</u>	<u>ἔισθε, ἔιντο.</u>		
	<u>ἔσσο,</u>	<u>ἔιστο } P.</u>	<u>ἔιστο }</u>				<u>ἔιατο I.</u>

Particip. perf. C. ἔιμένος.

Indefinit. I. med. C. ἔισάμην, P. ἔισάμην et ἔισάμην. | Particip. ἔισάμενος P.

6. ἴσημι, ab ἰσᾶω, *scio.*

Modus indicativus.

Praef. C. <u>ἴσημι,</u>	<u>ἴσησι :</u>	<u>ἴσαλον, ἴσαλον :</u>	<u>ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασι.</u>
<u>ἴσαι,</u>	<u>ἴσαι D.</u>	<u>ἴδμεν D. Ac.</u>	<u>ἴσῃσι D.</u>
Imp. C. <u>ἴσην,</u>	<u>ἴση :</u>	<u>ἴσμεν,</u>	<u>ἴσθε P.</u>
		<u>ἴσαλον, ἴσῃην :</u>	<u>ἴσατε, ἴσαταν.</u>
			<u>ἴσαν P.</u>
Imperativus.			
Praef. } C. <u>ἴσαδι,</u> <u>ἰσάτω :</u>	<u>ἴσαλον, ἰσῃων :</u>	<u>ἴσατε, ἰσῃωσαν.</u>	
Imp. }	<u>ἴσδι,</u> <u>ἰσῃω, etc. P.</u>	<u>ἴσων A.</u>	

Infinitivus

Praef. Imp. C.	ισάμενας	} D.	Praef. C.	ίσασα, ἴσασα, ἴσαν.
	ἴσμεν			
	ἴσμεν I.			
	ἴσμεν P.			

Vox media.

ἴσασμαι vel ἴσταμαι, sed usitatus compositum ἐπίσταμαι, scio.

Modus indicativus.

Singul.

Dual.

Plural.

Praef. C. ἐπίστανται, αἱται :

ἄμεσον, ασσον, ασσον : ἄμεδα, ασδε, ανται.

ἡ A.
ηαι I.

Imp. C. ἐπίσταν, ασσ, ατο :

ἄμεσον, ασσον, ασσον : ἄμεδα, ασδε, αντο.

ἠπιστάμεν A. αο I.
ω A.

Imperativus.

Praef. Imp. C. ἐπίπταν, ασσ :

ασσον, ασσον : ασδε, ασσων.

αο I.
ω A.

Infinitivus.

Infinitivus. Participium.
 Praef. Imp. C. ἐπίσασθαι. Praef. C. ἐπιστάμενος, η, ον.

7. Κεῖμαι, a κέω inusitato, jaceo.

7. Modus indicativus.

Singul.

Dual.

Plural.

Praef. C. κείμαι, κείσαι, κείται

κείσασθαι

κείμεσθον, κείσασθον, κείσασθον :

κείμεθα, κείσθε, κείσθαι.

κείσασθαι. I.

κείσασθαι

κείσασθαι } P.

Imp. C. ἐκέλευν, ἐκέιτο, ἐκέιτο :

ἐκέλευσθον, ἐκέισθον, ἐκέισθον :

ἐκέλευμεθα, ἐκέισθε, ἐκέιπτο :

ἐκέειπτο I.

ἐκέειπτο

ἐκέειπτο } P.

Fut. I. C. κείσομαι, η, εται :

κείσομαι } D. κείσεαι I.

κείσεύμαι

κείσομεθον, εσθον, εσθον :

κείσομεθα, εσθε, ονται.

Imp. C. κείσο, κείσθω, etc. | Opt. C. κείμην, οιο, οίτο, etc. | Subj. C. κείμαι, η, ηται, etc.

8. Φημί, a φάω, dico.

Modus indicativus.

Sing.

Praef. C. φημί, φησι, φησί D.
 φημι, φας, ησι A.
 ημι, ης, ητι D.

Dual.

φατόν, φατόν :

Plural.

φαμέν, φατέ, φασί.
 φαντι D.

Imp. C. ἔφην, ἔφης, ἔφη :

ἔφησθα Ac.
 φῆν, φῆς, φῆ I.
 ην, ης, η A.

ἔφαλον, ἐφάτην :

ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.
 ἔφαν, ἔφασαν } B

Ind. 2. C. ἔφην, ἔφης, ἔφη :

ἔφητον, ἐφότην :

ἔφημεν, ἔφητε, ἔφισαν.

Dialecti ut in imperfecto.

Fut. I. C. φήσω, φήσεις, φήσει :

φασῶ, φασεις, φασει D

φήσειον, φήσελον :

φήσομεν, φήσετε, φήσουσι :

Imperativus.

Praef. Imp. C. φάθι, φάτω :

φάτον, φάτων :

φάτε, φάτωσαν :

Optativus.

Optativus.

Singul.

Praef. } C. φαίνω, φαίνω, φαίνω:
Imp

Dual.

φαίητον, φαίητων:

Plural.

φαίημεν, φαίητε, φαίησαν.
φαίημεν, φαίητε, φαίησαν A.

Subjunctivus.

φῆτον, φῆτων:

φῶμεν, φῆτε, φῶσι.

Infinitivus.

Praef. Imp. C. φάναι.

Praef. Imp. C. φᾶς, φᾶσα, φάν.

Participia.

In voce passiva manent perfecta indicativi πέφαται, et imperativi πεφάσθω, impersonaliter accepta.

Vox media.

Modus indicativus.

Imp. vel } C. ἐφ-άμην, ασο, ατο:
Indef. 2. }

άμεδον, ασδον, άσδην:

άμεδα, ασδε, αυτο.

Imper.

Praef. } C. φάσο, I. φάο.
Imper.

Infin.

Praef. } C. φάσσαι.
Imper.

Particip.

Praef. } φάμ-ενος, ένη, ενον.
Imper.

VERBA IMPERSONALIA.¹

Ἀνήκει et προσήκει *conuenit*, ἀνήκε et προσήκε *conueni. el at.*

Ἀρέσκει *placet*, ἤρεσκε *placebat*, ἀρέσει *placebit*, ἤρεσε *placuit*.

Δεῖ *oportet*, ἔδει *oportebat*, δεήσει *oportebit*, ἔδενσε *oportuit*.

Infinit. δεῖν *oportere*. Particip. δεόν *quod oportet*.

Δοκεῖ *videtur*, ἐδόκει *videbatur*, δόξει *videbitur*, ἔδοξε *uisum est*.

Μέλει *curae est*, ἔμελε *curae erat*, μελήσει *curae erit*, ἐμέλησε *curae fuit*.

Χρῆ *oportet*, ἔχρη et χρῆν *oportebat*, χρήσει *oportebit*.
Infinit. χρῆναι *oportere*.

Compositum ἀπόχρη *sufficit*, ἀπέχρη *sufficiebat*, ἀποχρήσει *sufficiet*, ἀπέχρησε *suffecit*. Infinit. ἀπόχρην *sufficere*.

PASSIVA impersonalia sunt, ἐνδέχεται *accidit*; εἴμαρται, et πέπρωται, *in fatis est*.

VERBA DEFECTIVA et ANOMALA.

DEFECTIVA dicuntur, quae aut ultra imperfectum non formantur; aut si qua tempora habeant praeterea, mutuuntur a verbis aliis, quorum praesens non est in usu, et tunc ANOMALA vocantur.

Desinunt autem pleraque in,

ἄδω, ἔδω, ὑδω: ut, ἀμυνάθω *auxilior*, τελέθω *sum*, φθινύθω *corrumpo*.

αῖω et εῖω, facta ex ἄω et ἔω: ut, κεδάιω, a κεδάω *dissergo*; τελείω, a τελέω *perficio*. Et desiderativa in εῖω ex futuro: ut, γαμησεῖω *nupturio*, a γαμέω ἢ σω *nubo*; πολεμησεῖω *bellare gestio*, a πολεμέω ἢ σω *vellum gero*.

ἄνω: ut, λαμβάνω *capio*, μανθάνω *disco*.

εῖνω hyperdisyllaba: ut, φαείνω *splendeo*.

ἦω; ut, δῆω, *inuenio*.

υῖω: ut, ἀγύω *eo*.

¹ De Verbalibus vide infra sub finem Verborum, pag. 130.

ύω hyperdisyllaba, quae faciunt verba in μι : ut, κεραννύω *miscuo*, ρηγνύω *frango*, σβεννύω *extinguo*.

ω post duas consonantes, quarum altera est liquida : ut, δακνω *mordeo*.

ζω post ε, vel liquidam : ut, σέζω *colo*, στίλβω *splendo*, δω, si praecedat λ vel ν : ut, μέλδω *liquefacio*, σπένδω *libo*, λω purum : ut, πέλω et πέλομαι *sum*.

ξω et σω, futuro migrante in praesens : ut, ἄξω *duco*, ab ἄγω ; ἴξω *venio*, ab ἴκω ; δύσω et δύσομαι *subeo*, a δύω ; ὄρσω *concito*, et ὄρσομαι *concitor*, ab ὄρω ; et alia.

σγω, σδω, σκω, σσω, et χδω : ut, μίσγω *miscuo*, βιάσδω *gradior*, φάσκω *dico*, ἀηδέσσω *insuetus sum*, ἔχδω *odio prosequor*.

Sic quae, consonante injecta, ε mutant in ι : ut, μένω *maneo*, τέκω *τικτω pario*, ἐνέπω ἐνίσπω *καρτο*.

NONNULLA sunt unius temporis : ut, κυρέω et κύρω *sum*.

Catalogus anomalorum¹.

A.

- Miror* ἄγασμαι, fut. I. ἀγάσομαι, ind. I. ἠγασάμην; ind. I. pass. ἠγάσθην ab ἀγάζω.
- Frango* ἄγνυμι, fut. I. ἄξω, ind. I. ἔαξα, unde καλέαξα, perf. ἤχα, A. ἔαχα, ind. 2. ἔαγον; perf. med. ἔαγα, unde κατέαγα.
- Ago* ἄγω, fut. I. ἄξω, perf. ἤχα, A. ἀγήεχα, ind. 2. ἠγον, A. ἠγαγον.
- Cano* ἄδω, pro ἀείδω P. fut. I. med. ἄσομαι, ind. I. αἰ. ἤσα.
- Satio* ἄδω, fut. I. ἄσω, ind. I. inf. ἄσαι.
- Placeo* ἄδω, ind. 2. ἔαδον pro ἤδον, fut. 2. ἀδῶ; perf. med. ἔαδα pro ἤδα.
- Capio* αἰρέω, fut. I. αἰρήσω, ind. 2. εἶλον, fut. 2. ἐλῶ; ind. 2. med. εἰλόμην, fut. 2. ἐλοῦμαι ab ἔλω.
- Sentio* αἰσθάνομαι, fut. I. med. αἰσθήσομαι, ind. 2. ἤσθόμην; perf. pass. ἤσθην ab αἰσθέομαι.

¹ In hoc *Anomalorum* catalogo nonnulla ultra imperfectum rectè formata, puerorum gratia, quia saepius occurrunt, ex prioribus editionibus retinentur.

- Arceo* Ἀλέξω, fut. I. ἀλεξήσω, ind. I. ἀλέξισα ab ἀλεξέω, unde ἀλεξείν; sed ind. I. inf. ἀλέξαι et ἀλέξασθαι.
- Vagor* Ἀλημι et ἀλάλημι, inf. ἀλῆναι, part. ἀλεῖς; prael. pass. ἀλάλημαι et ἄλημαι, perf. ἤλημαι et ἀλήλημαι, ab ἀλάω.
- Capio* Ἀλίσκω, fut. I. ἀλώσω, perf. ἤλωκα, et ἐάλωκα, ab ἀλόω; ind. 2. ἤλων et ἐάλων, impr. ἄλωθι, opt. ἀλοίην, subj. ἄλω, inf. ἀλῶναι, part. ἀλοῦς ab ἄλωμι.
- Consumo* Ἀναλίσκω, fut. I. ἀναλώσω, perf. ἀνήλωκα et ἠνάλωκα; perf. pass. ἀνήλωμαι.
- Pecco* Ἀμαρτάνω, fut. I. ἀμαρτήσω, ind. I. ἡμάρτησα, perf. ἡμάρτηκα, ind. 2. ἡμαρτον, ἡμῶροτον P. ab ἀμαρτέω.
- Abortior* Ἀμβλίσκω, fut. I. ἀμβλώσω ab ἀμβλόω.
- Induo* Ἀμφιέννυμι, fut. I. ἀμφιέσω, ind. I. ἡμφίεσα; perf. pass. ἡμφίεσμαι.
- Lego* Ἀναγινώσκω, imperf. ἀνεγίνωσκον, perf. ἀνέγνωκα, ind. 2. ἀνέγνων; fut. I. med. ἀναγνώσσεμαι ab ἀναγνόω et ἀνάγνωμι.
- Renuo* Ἀναίνομαι, perf. ἀνήνημαι et ἠνήνημαι, ind. I. med. ἠνηνάμην ab ἀναινέω.
- Admoneo* Ἀναμιμνήσκω, fut. I. ἀναμιμνήσω; ind. I. pass. ἀνεμνήσθην.
- Aperio* Ἀνοίγω, fut. I. ἀνοίξω, ind. I. ἀνέωξα, A. ἠνοιξα; perf. med. ἀνέωγα; perf. pass. ἀνέωγμαι, ind. I. ἀνέωχθην.
- Privo* Ἀπαυράω, ind. I. ἀπηῦρα pro ἀπηύρησα, ind. 2. ἀπηῦρον.
- Odio sum* Ἀπεχθάνομαι, fut. I. ἀπεχθήσεμαι, ind. 2. ἀπηχθόμην; perf. pass. ἀπήχθημαι ab ἀπεχθέομαι.
- Perdo* Ἀπόλλυμι. Vid. Ὀλλυμι.
- Placeo* Ἀρέσκω, fut. I. ἀρέσω, ind. I. ἤρεσα, perf. ἤρεκα; perf. pass. ἤρεσμαι ab ἀρέω.

- Augeo* Αὐξάνω et αὐξέω, fut. 1. αὐξήσω. ind. 1. αὐξήσομαι et αὐξήσῃ; perf. pass. αὐξήσθην ab αὐξέω.
- Doleo* Ἀχθόμαι, fut. 1. ἀχθήσομαι et ἀχθέσομαι; ind. 1. pass. ἀχθήσθην ab ἀχθέομαι.
- B.
- Vado* Βαίνω, perf. act. βέβηκα, 1. βέβαα; fut. 1. med. βήσομαι; ind. 2. ἔβην. imp. βῆθι, part. βᾶς a βῆμι.
- Mitto* Βάλλω, fut. 1. βαλήσω et βλήσω, perf. βέβηκα, ind. 2. ἔβαλον, fut. 2. βαλώ a βαλέω.
- Vivo* Βιόω, fut. 1. βιώσω, ind. 2. ἐβίω, part. βιούς a βίωμι.
- Germino* Βλαστάνω, fut. 1. βλαστήσω, ind. 2. ἔβλαστον.
- Pasco* Βόσκω, fut. 1. βόσω, βώσω, et βοσκήσω, ind. 1. ἐβόσκησα a βοσκέω.
- Volo* Βούλομαι, βούλει A. pro βούλη, fut. 1. βουλήσομαι, perf. βέβουλα; perf. pass. βεβούλημαι, ind. 1. ἐβουλήθην a βουλέομαι.
- Edo* Βρώσκω et βιβρώσκω, fut. 1. βρώσω, ind. 1. ἔβρωσα, perf. βέβρωκα, ind. 2. ἔβρων a βρώμι.
- Γ.
- Duco* } Γαμέω, fut. 1. γαμήσω, ind. 1. ἐγάμησα et ἔγημα,
uxorem } perf. γεγάμηκα; ind. 1. med. ἐγημάμην.
- Gignor* Γείνομαι, fut. 1. γενούμαι, ind. 1. ἐγενήσθην γεννῆ.
- Laetor* Γηδέω et γήδα, fut. 1. γηθήσω; perf. med. γήγηδα, part. γηγηδάς.
- Senesco* Γηρασκω, fut. 1. γηράσω, ind. 1. ἔγηρα; ind. 2. med. inf. γηράναι, part. γηράς a γήρημι.
- Sum,* } Γίνομαι et γίγνομαι, fut. 1. γενήσομαι, ind. 1.
Fi, } ἐγενήσθην, perf. γέγονα et γέγαα a γάω, ind. 2.
Nascor } ἐγενόμεν, fut. 2. γενούμαι; perf. pass. γεγέννημαι, ind. 1. ἐγενήθην.
- Cognosco* Γινώσκω et γιγνώσκω, fut. 1. med. γνώσομαι; ind. 1. act. ἔγνωσα, perf. ἔγνωκα, ind. 2. ἔγνω a γνώω et γνώμι; perf. pass. ἔγνωσμαι; perf. med. γέγνωα pro γέγνωα, part. γεγνωάς.

- Vigilo* Γρηγορέω. Vid. Ἐγρηγορέω.
Δ.
- Divido* Δάζομαι, fut. I. δάσομαι; perf. pass. δέδασμαι.
Δαίξω, fut. I. δαίξω, ind. I. ἔδαιξα; perf. pass. δεδαιγμαι.
Δαίω, fut. I. δαίω et δαῖω, ind. I. ἔδαισα; perf. pass. δέδαισμαι; fut. I. med. δαίσομαι, ind. I. ἔδαισάμην.
- Disco* Δαίω, fut. I. δαήσω, ind. I. ἔδάνσα, perf. δεδάνηκα, ind. 2. ἔδαον; perf. pass. δεδάημαι, ind. 2. ἔδάνην; perf. med. δέδαα a δαέω.
- Uro* Δαίω, perf. med. δέδηκα, *combustus sum*.
- Mordeo* Δάννω, fut. I. δήξω, ind. I. ἔδηξα, perf. δέδηχα, ind. 2. ἔδακον; perf. pass. δέδηγμαι, ind. I. ἔδήχθην a δήνω.
- Dormio* Δαρδάνω, fut. I. med. δαρδήσομαι; perf. act. δεδάρθηκα a δαρδέω, ind. 2. ἔδαρθον et ἔδραθον.
- Timeo* Δείδω, fut. I. δείσω, perf. δέδεικα; perf. med. δέδοικα pro δέδοικα euphoniae causa, I. δέδια, praes. imper. δέδιθι a δέδιμι.
- Ostendo* Δεικνύω et δείκνυμι, fut. I. δείξω, perf. δέδειχα; perf. pass. δέδειγμαι a δείκω.
- Struo* Δέμω, perf. δέμηκα, pro δεδέμηκα.
- Rogo* Δέομαι, fut. I. δεήσομαι; perf. pass. δεδέημαι, ind. I. ἔδεήθην a δεέομαι.
- Video* Δέρκω, ind. 2. ἔδρακον; perf. med. δέδορκα.
- Ligo* Δέω, fut. I. δέσω et δήσω, ind. I. ἔδησα, perf. δέδηκα; perf. pass. δέδεμαι et δέδημαι.
- Doceo* Διδάσκω, fut. I. διδάξω et διδασκήσω, ind. I. ἔδίδαξα.
- Fugio* Διδράσκω, fut. I. διδράσω, ind. 2. ἔδρην, D. ἔδραν, part. δρᾶς a δρῆμι.
- Existimo* Δοκέω, fut. I. δοκήσω et δόξω, ind. I. ἔδοκησα et ἔδοξα, perf. δεδόκηκα; perf. pass. δέδογμαι a δόκω.
- Possum* Δύναμαι, δύνασαι et δύνη, imp. ἔδυνάμην, A. ἠδυνάμην,

νάμην, ind. 1. ἐδυνησάμην; perf. pass. δεδυνήμαι, ind. 1. ἐδυνήθην, A. ἠδυνήθην, item ἐδυνάσθην et ἠδυνάσθην.

Subeo Δύνω et δύω, fut. 1. δύσω, perf. δέδυκα, ind. 2. ἔδυν α δymi.

E.

Sino Ἐάω, fut. 1. ἐάσω, ind. 1. εἶασα, perf. εἶακα et ἔακα.

Excito Ἐγείρω, fut. 1. ἐγερῶ, ind. 1. ἤγειρα, perf. ἤγειρα; perf. pass. ἐγήγερμαι pro ἤγερμαι.

Vigilo Ἐγρηγορέω, fut. 1. ἐγρηγορήσω, ind. 1. ἐγρηγόρησα, perf. ἐγρήγορημα pro ἐγρηγόρηκα; perf. pass. ἐγρηγόρημαι; perf. med. ἐγρήγορα, P. ἐγρήγορα: ubique neglecto augmento.

Infundo Ἐγχέω. Vid. Χέω.

Edo Ἐδῶ vel ἐσθίω, unde imp. ἤσθιον, perf. ἤκα, A. ἔδηκα et ἐδήδοκα; perf. pass. ἐδήδεσμαι; perf. med. ἤδα et ἔσθηδα, fut. 2. ἔδομαι pro ἐδοῦμαι.

Volo Ἐθέλω. Vid. Θέλω.

Consuesco Ἐθῶ, perf. med. εἶωθα pro εἶθα.

Scio } Εἰδέω et εἶδω, fut. 1. εἶσω et εἰδήσω, perf. εἶδηκα,
Video } plusq. εἰδήκειν, εἶδειν, A. ἤδειν, part. εἰδηκώς, εἶδώς, ind. 2. εἶδον, imper. ἰδὲ, opt. ἴδοιμι, subj. ἴδω, inf. ἰδεῖν, part. ἰδών; fut. 1. med. εἶσομαι, ind. 1. εἰσάμην, perf. οἶδα, οἶδασθα et οἶσθα.

Similis sum } Ἐικῶ, fut. 1. εἶξω, ind. 1. εἶξα et εἶξα, ind. 2. εἶκον; perf. med. οἶκα et ἔοικα, plusq. ἐοίκειν et ἐώκειν, part. εἰκώς.

Abigo Ἐλαύνω ab ἐλάω, fut. 1. ἐλάσω, ind. 1. ἤλασα, perf. ἤλακα, A. ἐλήλακα; perf. pass. ἤλαμαι, A. ἐλήλαμαι et ἤλασμαι, ind. 1. ἠλάθην et ἠλάσθην, part. ἐλαθεῖς.

Spero Ἐλπομαι, fut. 1. ἔλψομαι, perf. ἔολπα, plusq. perf. ἐόλπειν et ἐώλπειν. Ἐλπῶ sperare facio.

Dico Ἐπῶ, ind. 1. εἶπα, ind. 2. εἶπον, imper. εἶπε, opt. εἶποιμι, subj. εἶπω, inf. εἶπεῖν, part. εἰπών. Ἐἶσα

Εἶρω et ἐρέω, fut. 1. ἐρῶ et ἐρήσω, perf. εἶρηκα; perf. pass. εἶρημαι, paulo post fut. εἰρήσομαι.

Operor Ἔργάζομαι, fut. 1. ἐργάσομαι, ind. 1. εἰργασάμην; perf. pass. εἰργασμαι, ind. 1. εἰργάσθην.

Facio Ἔρδω. Vid. Ρέζω.

Interrogo Ἐρομαι, fut. 1. ἐρήσομαι, ind. 1. εἰρησάμην, ἠράμην, ind. 2. ἠρόμην, εἰρόμην.

Pereo Ἐρρώ, fut. 1. ἐρρήσω, perf. ἔρρηκα.

Venio Ἐρχομαι, fut. 1. ἐλεύσομαι, ind. 2. aet. ἤλυθον pro ἤλυθον, imper. ἐλθε, perf. med. ἤλυθα, A. ἐλήλυθα, plusq. perf. ἐληλύθειν ab ἐλεύθω.

Dormio Εὔδω, fut. 1. εὐδήσω, ind. 1. εὐδήσα.

Invenio Εὐρίσκω, fut. 1. εὐρήσω, ind. 1. εὐρησα, perf. εὐρηκα, ind. 2. εὐρον, imper. εὐρέ; perf. pass. εὐρημαι, ind. 1. εὐρήθην; ind. 1. med. εὐρησάμην et εὐράμην, part. εὐράμενος, ind. 2. εὐράμην ab εὐρέω.

Habeo Ἔχω, imp. εἶχον, fut. 1. ἔξω et σχήσω, perf. ἔσχηκα, ind. 2. ἔσχον, imper. σχές, opt. σχοῖμι, σχοῖν A. subj. σχῶ, inf. σχεῖν, part. σχῶν; perf. pass. ἔσχημαι, ind. 1. ἐσχέθην; fut. 1. med. ἔξομαι et σχήσομαι, ind. 2. ἐσχόμην, imper. σχοῦ, opt. σχοίμην, inf. σχέσθαι, part. σχόμενος a σχέω.

Z.

Vivo Ζάω, ζῆς, ζῆ, imp. ζῆ et ζῆθι, opt. ζαῖν, et ζών a ζῶμι, inf. ζῆν, part. ζῶν, imp. ἔζην, fut. 1. ζήσω, ind. 1. ἔζησα a ζῆμι.

Cingo Ζωννύω et ζώννυμι, fut. 1. ζώσω, perf. ἔζωκα; perf. pass. ἔζωσμαι, ind. 1. ἐζώσθην a ζόω.

H.

Pubesco Ἡβάσκω, fut. 1. ἠβήσω, ind. 1. ἠβησα, perf. ἠβηκα ab ἠβάω.

Lactor Ἡδομαι, ἠδω rarius, fut. 1. ἠσομαι, ind. 1. ἠσάμην; perf. pass. ἠσμαι, ind. 1. ἠσθην.

Volo

Θ.

Volo Θέλω et ἐθέλω, fut. I. θελήσω et ἐθελήσω, ind. I. ἐθέλησα et ἠθέλησα, a θελέω et ἐθελέω.

Acuo Θηγάνω, fut. I. θήξω, ind. I. ἔθηξα, perf. τέθηχα a θήγω.

Attingo Θιγγάνω, fut. I. θίξω, perf. τέθιχα, ind. I. ἔθιγον a θίγω.

Morior Θνήσκω, fut. I. θνήξω et τεθνήξω, perf. τέθνηκα B. τέθνεκα et τέθνεα, part. τεθνηκῶς et τεθνεῖως, ind. 2. ἔθανον, fut. 2. θανῶ; fut. I. med. θνήξομαι et τεθνήξομαι, perf. med. τεθνήκα, inf. τεθνάσαι, part. τεθναῶς et τεθνεύς, fut. 2. θανοῦμαι.

I.

Constituo Ἰδρύνω, fut. I. ἰδρύσω, ind. I. ἰδρυσα, perf. ἰδρυκα; perf. pass. ἰδρυμαι, inf. ἰδρῦσθαι, ind. I. ἰδρύθην ab ἰδρύω.

Sido Ἰζάνω, fut. I. ἰζήσω, ind. I. ἰζησα et ἴσα, a ἰζέω.

Peruenio Ἰκνέομαι, fut. I. ἰξομαι, ind. 2. ἰκόμην; perf. pass. ἰγμαι ab ἰκομαι.

Placo Ἰλάσκομαι, fut. I. ἰλάσομαι et ἰλάξομαι, ind. I. ἰλασάμην; perf. pass. ἰλασμαι, ind. I. ἰλάσθην ab ἰλάομαι.

Volo Ἰπταμαι, fut. I. πτήσομαι, ind. 2. ἐπτάμην et ἐπτόμην, subj. πτώμαι, inf. πτάσθαι et πτέσθαι, part. πτάμενος et πτόμενος; perf. pass. πέπταμαι.

Ἰπτημι, fut. I. πτήσω, ind. 2. ἔπτην rarius.

K.

Purgo Καθαίρω, fut. I. καθαρῶ, ind. I. ἐκάθηρα.

Sedeo Καθέζομαι, fut. 2. καθεδούμαι; ind. I. παρὰ ἐκαθέσθην.

Statuo Καθιστάω, fut. I. κατασίησω, perf. καβέστα a καθίστημι.

Uro Καίω, fut. I. καύσω, ind. I. ἔκαυσα, et ἐκαύω

velut a κάω, perf. κέκαυκα, ind. 2. ἔκαον ;
 perf. pass. κέκαυμαι, ind. 1. ἐκαύθην, fut. 1.
 καυθήσομαι, ind. 2. ἐκάην, part. καείς.

Καλέω, fut. 1. καλέσω, perf. κέκληκα pro κενάληκα.

Κάμνω, fut. 1. καμῶ, perf. κέκμηκα pro κενά-
 μηκα, ind. 2. ἔκαμον.

Κέλομαι. P. κέκλωμαι, fut. 1. κελήσομαι, ind. 1.
 ἐκελησάμην a κελέομαι.

Κεραυνύω et κεράννυμι, fut. 1. κεράσω et κράσω,
 perf. κενέρακα et κέρρακα ; perf. pass. κενέ-
 ρασμαι et κέρραμαι, ind. 1. ἐκράθην, fut. 1.
 κραθήσομαι a κεράω.

Κιχάνω, fut. 1. κιχήσω a κιχέω.

Κλάζω, fut. 1. κλάξω et κεκλάξω, ind. 1. ἔκ-
 λαγξα, perf. κέκλαγχα, ind. 2. ἔκλαγον ; perf.
 med. κέκληγα, part. κεκληγώς a κλάγγω.

Κλαίω, A. κλάω, fut. 1. κλαύσω, ind. 1. ἔκλαυ-
 σα, perf. κέκλαυκα ; perf. pass. κέκλαυμαι ;
 fut. 1. med. κλαύσομαι a κλαύω.

Κορεννύω et κορέννυμι, fut. 1. κορέσω et κορήσω,
 ind. 1. ἐκόρεσα, perf. κενόρηκα ; perf. med.
 κέκορα a κορέω.

Κράζω, fut. 1. κράξω, ind. 1. ἔκραξα, A. ἐκέ-
 κραξα, ind. 2. ἔκραγον, fut. 2. κραγῶ ; perf.
 med. κέκραγα.

Κραιαίνω, ind. 1. ἐκρήνηκα, imper. κρήνηνον ; perf.
 pass. κενκράαμαι, ind. 1. ἐκραάνθην.

Κρέμαμαι, fut. 1. κρεμάσομαι.

Κρεμαννύω et κρεμάννυμι, fut. 1. κρεμάσω a κρεμάω.

Κτείνω, fut. 1. κτενῶ, ind. 1. ἔκτεινα, perf. ἔκ-
 τακα, ind. 2. ἔκτην a κτήμι.

Κυλίνδω, fut. 1. κυλίσω a κυλίω, et κυλινδήσω a
 κυλινδέω.

Κύρω, fut. 1. κύρω, ind. 1. ἔκυρσα, optat. Ae.
 κύρσεια, infin. κύρσαι, part. κύρσας ; praes.
 med. κύρομαι.

Sortior

Λ.

- Sortior* Λαγχάνω, perf. εἴληχα A. pro λέληχα, ind. 1. ἔλαχον a λήχω; perf. med. λέλογχα.
- Capio* Λαμβάνω, fut. 1. λήψομαι, perf. λέληφα, εἴληφα, ind. 2. ἔλαβον; perf. pass. λέλημαι A. εἴλημαι, a λήβω.
- Lateo* Λανθάνω, fut. 1. λήσω et λήσομαι, ind. 2. ἔλαθον; perf. pass. λέλησμαι, ind. 1. ἐλήσθην; perf. med. λέληθα, ind. 2. ἐλαθόμην a λήθω.

Μ.

- Insanio* Μάινομαι, fut. 1. μανοῦμαι, ind. 1. ἐμηνάμην; perf. μέμνηνα; ind. 2. pass. ἐμάνην.
- Disco* Μανθάνω, perf. μεμάθηκα, ind. 2. ἔμαθον; perf. pass. μεμάθημαι; fut. 1. med. μαθήσομαι, ind. 2. ἐμαθόμην.
- Regno* Μάχομαι, fut. 1. μαχέσομαι et μαχήσομαι, ind. 1. ἐμαχεσάμην et ἐμαχησάμην, fut. 2. μαχοῦμαι; perf. pass. μεμάχημαι a μαχέομαι.
- Divido* Μείρομαι, perf. med. μέμορα, P. ἔμμορα; perf. pass. εἴμαρμαι, vel εἴμαρμαι.
- Cunctor* Μέλλω, fut. 1. μελλήσω, ind. 1. ἐμέλλησα; perf. med. μελλέω.
- Curo* Μέλω et μέλομαι, fut. 1. μελήσω, perf. μεμέληκα, ind. 2. ἔμελον; perf. pass. μεμέλημαι; perf. med. μέμηλα a μέλει vel μελέω.
- Maneo* Μένω, P. μίμνω, fut. 1. μενῶ, ind. 1. ἐμεινον; perf. μεμένηκα a μενέω; perf. med. μέμονα.
- Misceo* Μιγνύω et μίγνυμι, fut. 1. μίξω, ind. 1. ἐμίχθη; perf. μέμιχα; perf. pass. μέμιγμαι, ind. 1. ἐμίχθην, ind. 2. ἐμίγην a μίγω.
- In memoriam revoco* } Μιμνήσκω, fut. 1. μνήσω, ind. 1. ἐμνησα; perf. pass. μέμνημαι, ind. 1. ἐμνήσθην; fut. 1. μνήσομαι, ind. 1. ἐμνησάμην a μνάω.
- Abstergo* Μοργνύω et μόργνυμι. Vid. Ὁμόργνυμι.

N.

Νέμω, fut. I. νεμῶ, ind. I. ἐνείμα, perf. νενέ-
μικα velut a νεμέω.

Νήθω, fut. I. νήσω a νέω.

O.

Ὄζω, fut. I. ὄσω, ὄξέσω et ὄζήσω, perf. ὄζηκα ;
perf. med. ὄδωδα et ὄδοδα, P. ὄδα, ab ὄξέω.

Ὄιγω. Vid. supra Ἀνοίγω.

Ὄιδαίνω, fut. I. οἰδήσω, perf. ὄδηκα ab οἰδέω
tumeo.

Ὄικτείρω, fut. I. οἰκτειρήσω, ind. I. ὠκτείρησα
et ὠκτειρα.

Ὄιομαι et ὀίμαι, ὀiei A. pro οἴη, imp. ὠόμην et
ὠμην, fut. I. οἰήσομαι ; perf. pass. ὠήμαι,
ind. I. ὠήθην ab οἰέομαι.

Ὄιχομαι, fut. I. οἰχήσομαι, ind. 2. ὠχόμην ;
perf. pass. ὠχημαι, I. οἴχημαι, ab οἰχέομαι.

Ὄλισθαίνω, fut. I. ὀλισθήσω, perf. ὀλίσθηκα,
ind. 2. ὠλισθον ; perf. med. ὠλισθα ab ὀ-
λισθέω.

Ὄλλύω et ὀλλυμι, fut. I. ὀλέσω. ind. I. ὠλεσα,
perf. ὠλεκα, A. ὀλώλεκα, ind. 2. ὠλεν, fut. 2.
ὀλῶ ; perf. med. ὠλα, A. ὀλωλα, ab ὀλέω, P.
ὀλέσκω.

Ὄμνύω et ὀμνυμι, fut. I. ὀμόσω, ind. I. ὠμοσα,
perf. ὠμοκα, A. ὀμώμοκα ; ind. I. med. ὠμο-
σάμην, fut. 2. ὀμοῦμαι ab ὀμόω.

Ὄμόργνυμι, fut. I. ὀμόρξω, ind. I. ὠμορξα, perf.
ὠμορχα ; fut. I. med. ὠμόρξομαι, ind. I.
ὠμορξάμην.

Ὄνημι et ὀνίνημι, fut. I. ὀνήσω, ind. I. ὠνησα ;
fut. I. med. ὀνήσομαι, ind. I. ὠνησάμην ab ὀνάω.

Ὄπτάνω et ὀπτάνομαι, fut. I. ὀψομαι, ὀφει A.
pro ὀψη, infin. ὀψεσθαι, perf. ὀπωπα pro
ὠπα ; perf. pass. ὠμμαι, ind. I. ὠφθην, fut. I.
ὀφθήσομαι, sensu passivo, ab ὀπλομαι.

Excito

- Excito* ὄρω, fut. I. ὄρῶ, Ae. ὄρσω, ind. I. ὄρσα
perf. med. ὄρα, A. ὄρωρα et ὄρορα.
- Olfacio* ὀσφραίνομαι, fut. I. ὀσφρανοῦμαι et ὀσφρήσομαι
ind. I. ὠσφρησάμην et ὠσφράμην, ab ὀσφράομαι
- Debeo* ὀφείλω et ὄφλω, fut. I. ὀφελήσω et ὄφλησω
ind. 2. ὠφελον, quod adverbii loco ponitur
omnibus personis et numeris.

Π.

- Possideo* Πάομαι, fut. I. πάσομαι, indef. I. ἐπασάμην
perf. pass. πέπαμαι.
- Patior* Πάσχω, fut. I. med. πείσομαι, perf. πέπονθα
ind. 2. aet. ἐπαθον a πήθω.
- Vasfo* Πέρθω, fut. I. πέρσω, ind. I. ἐπερσα, ind.
ἐπαρθον et ἐπραθον.
- Coquo* Πέσσω et πέτλω, fut. I. πέψω, ind. I. ἐπέψα
πέπτω.
- Expando* Πεταννύω et πετάννυμι, fut. I. πετάσω, ind.
ἐπέτασα; perf. πεπέτακα et πέπτακα; perf.
pass. πέπταμαι a πετάω.
- Volo* Πέτομαι, πέταμαι, πετάομαι, et ποτάομαι, ind.
perf. ἐπετόμην; perf. pass. πεπότημαι.
Ἴπταμαι.
- Figo* Πηγνύω et πήγνυμι, fut. I. πήξω, ind. I. ἐπήξα
ind. 2. pass. ἐπάγην; fut. I. med. πήξομαι
ind. I. ἐπήξάμην a πήγω.
- Incendo* Πίμπρημι, fut. I. πρήσω, ind. I. ἐπρησα
πρήθω.
- Bibo* Πίνω, fut. I. πώσω, perf. πέπωκα, ind. 2. ἐπί
imper. πιθι et πῶθι; perf. pass. πέπομαι
πέπωμαι, ind. I. ἐπόθην a ποω.
- Vendo* Πιπράσκω, fut. I. πράσω, perf. πέπρακα; perf.
pass. πιπράσκομαι, perf. πέπραμαι, ind.
ἐπράθην a πράω.
- Cado* Πίπτω, fut. I. πλώσω, perf. πέπτωκα a πτώ
ind. 2. ἐπεσον; fut. 2. med. πεσοῦμαι.
- cutio* Πλήττω, fut. I. πλήξω; ind. 2. pass. ἐπλήθημι

cum ad corpus, ἐπλάγην cum ad animum
refertur; perf. med. πέπληγα.

Πυνθάνομαι, fut. I. πεύσομαι a πεύθομαι,
ind. 2. ἐπυθόμην; perf. pass. πέπυσμαι.

Ρ.

ῤέζω, fut. I. ῤέξω, et ἔρξω ab ἔρδω, ind. I. ἔρ-
ῤέξα; perf. med. ἔοργα pro ἔρρογα.

ῤέω, fut. I. ῤεύσω et ῤύησω, ind. I. ἔρρευσα,
perf. ἔρρύηκα; ind. 2. pass. ἔρρύην a ῤυέω.

ῤέω inuit. ind. I. pass. ἔρρήθην et ἔρρέθην, part.
ῤηδεῖς, fut. I. ῤηθήσομαι.

ῤηγνύω et ῤήγνυμι, fut. I. ῤήξω; perf. med. ἔρ-
ῤῶγα A. pro ἔρρηγα; ind. 2. pass. ἔρράγην a
ῤήσω.

ῤωννύω et ῤώννυμι, fut. I. ῤώσω; perf. pass. ἔρ-
ῤῶμαι, imp. ἔρῤῶσω vale, part. ἔρῤῶμένος.

Σ.

Σβεννύω et σβέννυμι, fut. I. σβέσω et σβήσομαι,
ind. I. ἔσβεσα, perf. ἔσβηκα; ind. 2. pass.
ἔσβην, inf. σβῆναι a σβέω.

Σεύω, ind. I. ἔσευσα et ἔσευα; praes. pass. σεύο-
μαι, perf. ἔσσυμαι, ind. I. ἐσύθην; ind. I.
med. ἐσευάμην.

Σπένδω, fut. I. σπείσω, ind. I. ἔσπεισα; perf.
pass. ἔσπειςμαι, ind. I. ἐσπείσθην; fut. I.
med. σπείσομαι, ind. I. ἐσπείσάμην a σπείδω.

Στορεννύω et στορέννυμι, fut. I. στορέσω, ind. I.
ἔστόρεσα a στορέω.

Στρωννύω et στρώννυμι, fut. I. στρώσω, ind. I.
ἔστρωσα, perf. ἔστρωκα; perf. pass. ἔστρωμαι,
ind. I. ἐστρώθην a στρώω.

Σχέω. Vid. supra Ἐχω.

Τ.

Τανύω et τάζω, fut. I. τανύσω, perf. τέτακα;
perf. pass. τέταμαι.

Τέμνω, fut. I. τεμῶ, et τμήξω a τμήσσω, perf.
τέτμηκα,

		τέτμηκα, ind. 2. ἔταμον; perf. pass. τέτμημαι α τμάω.
<i>Fabrico</i>		Τεύχω, fut. 1. τεύξω, ind. 1. ἔτευξα; perf. pass. τέτυγμαι.
<i>Pario</i>		Τίκτω, fut. 1. τέξω, ind. 2. ἔτεκον; perf. med. τέτοκα α τέκω.
<i>Solvo</i>		Τίνω, fut. 1. τίσω, ind. 1. ἔτισα, perf. τέτα α τίω.
<i>Perforo</i>		Τιτράω et τιτραίνω, fut. 1. τρήσω, ind. 1. ἔτρη σα; perf. pass. τέτρημαι α τράω.
<i>Vulnero</i>		Τιτρώσκω, fut. 1. τρώσω, ind. 1. ἔτρωσα, perf. τέτρωκα α τρώω.
<i>Tolero</i>		Τλάω, fut. 1. τλήσω, perf. τέτληκα, ind. ἔτλην α τλήμι.
<i>Nutrio</i>		Τρέφω, fut. 1. θρέψω, ind. 1. ἔθρεψα; perf. pass. τέθρα μμαι, ind. 2. ἐτράφην.
<i>Curro</i>		Τρέχω, fut. 1. θρέξω, ind. 1. ἔθρεξα, perf. θράμηκα, ind. 2. ἔδραμον; fut. 2. med. θρο μούμαι α δρέμω vel δραμέω.
<i>Comedo</i>		Τρώγω, ind. 2. ἔφαγον; fut. 2. med. φαγο α φάγω.
<i>Sum</i>	}	Τυχάνω, fut. 1. τυχήσω, ind. 1. ἐτύχηκα perf. τετύχηκα, ind. 2. ἔτυχον α τυχα
<i>Consequor</i>		Sed perf. act. τέτευχα, et fut. 1. με τεύξομαι α τεύχω.
		Υ.
<i>Promitto</i>		Υπισχνέομαι, fut. 1. ὑποσχήσομαι, ind. 2. ὑπι χόμην; perf. pass. ὑπέσχημαι, ind. 1. ὑπι χέδην.
<i>Dormito</i>		Υπνώτιω, fut. 1. ὑπνώσω ab ὑπνόω.
<i>Pluo</i>	}	ΰω, fut. 1. ὕσω, ind. 1. ὕσα; praes. pass. ὕσθην ind. 1. ὕσθην, part. perf. ὕσμένος.
<i>Rigo</i>		
		Φ.
<i>Dico</i>		Φάσκω, imp. ἔφασκον, fut. 1. φήσω, ind. ἔφησα α φημί.
<i>Fero</i>		Φέρω, fut. 1. εἰσω ab εἶω, ind. 1. ἤνεγκα, ind.

ἤνευκον ab ἐνέγκω; perf. med. ἐνήνοχα A. pro
ἤνοχα ab ἐνέχω.

Fugio Φεύγω, fut. 1. φεύξω, φεύξομαι, et φευξοῦμαι,
ind. 2. ἔφυγον; perf. med. πέφευγα.

Praevenio Φθάνω, imperf. ἔφθανον, fut. 1. φθάσω, ind. 1.
ἔφθασα, perf. ἔφθακα a φθάω; ind. 2. med.
ἔφθην a φθῆμι, part. φθάς.

Corrumpro Φθείρω, fut. 1. φθερῶ; perf. med. ἔφθονα.

Tabesco Φθίνω, fut. 1. φθίσω, ind. 1. ἔφθισα, perf. ἔφθικα;
perf. pass. ἔφθιμαι a φθίω.

Horreo Φρίσσω vel φρίττω, fut. 1. φρίξω, perf. πέφρικα
pro πέφριχα.

Gigno } Φύω, fut. 1. φύσω, ind. 1. ἔφυσα, perf. πέφυκα,
Nascor } ind. 2. ἔφυν, inf. φῦναι, part. φῦς a φῦμι;
perf. med. πέφυα.

X.

Receso Χάζω et χάζομαι, fut. 1. χάσω, ind. 2. ἔχαδον et
κέκαδον; fut. 1. med. χάσομαι, perf. κέχανδα,
ind. 2. ἐχαδόμην et κεκαδόμην.

Gaudeo Χαίρω, imper. χαῖρε *salve*, fut. 1. χαιρήσω;
ind. 2. pass. ἐχάρην.

Debisco Χάσκω, ind. 2. ἔχανον; fut. 1. med. χανοῦμαι,
perf. κέχηνα a χαίνω.

Fundo Χέω; fut. 1. χεύσω, ind. 1. ἔχευσα, ἔχευα, et
ἔχεα, inf. χέαι, perf. κέχυκα pro κέχευκα,
ind. 2. ἔχεον, fut. 2. χεῶ; perf. pass. κέχυμαι,
ind. 1. ἐχύθην; fut. 1. χυθήσομαι a χύω;
ind. 1. med. ἐχέαμην.

Coloro Χρωννύω et χρώννυμι, fut. 1. χρώσω, ind. 1. ἔχρω-
σα; perf. pass. κέχρωμαι et κέχρωσμαι, ind. 1.
ἐχρώθην.

Obstruo Χωννύω et χώννυμι, fut. 1. χώσω, ind. 1. ἔχωσα;
perf. pass. κέχωσμαι, ind. 1. ἐχώσθην a χῶω
vel χῶω.

Ω.

Pello "Ωθω et ὠθέω *usitatus*, fut. 1. ὠσω et ὠθήσω,
ind. 1. ὠσα et ὠθησα; perf. pass. ὠσμαι et

Κ

ὠθημαι,

ᾠθημαι, ind. I. ᾠσθην; fut. I. med. ᾠσομαι
 et ᾠθήσομαι, ind. I. ᾠσάμην et ᾠθησάμην. Tem-
 poribus auctis ε saepe praefigitur: ut, ἕωσα,
 ἕωσομαι.

Ἔμο ᾠνέομαι, fut. I. ᾠνήσομαι; perf. pass. ᾠνημαι et
 ἕωνημαι, ind. I. ᾠνήθην et ἕωνήθην.

COMPOSITORVM formatio e simplicibus petenda est.

V E R B A L I A.

VERBALIA nomina deducuntur ferè vel,

A prima persona perfecti passivi,

B. in	μα	} ut	{	γράμμα	litera.
	μη			γραμμὴ	linea.
	μος			δεσμός	vinculum.
A. in	μων			νοήμων	intelligens.

A secunda persona perfecti passivi.

S. in	σια	} ut	{	δοκιμασία	probatio.
	σις			ποίησις	poësis.
A. in	σιος			θαυμάσιος	admirabilis.
	σιμος		χρήσιμος	utilis.	

A tertia persona perfecti passivi.

S. in	τηρ	} ut	{	χαρακτήρ	character.
	τηριον			ποτήριον	poculum.
	της			ποιητής	poëta.
	τις			πίστις	fides.
	τρα			ὄρχηστρα	pars theatri.
	τρις			ὄρχηστρίς	saltatrix.
	τρον			δίδακτρον	minerval.
	τυς			ὄρχηστὺς	ars saltandi.
	τωρ			κοσμήτωρ	princeps.
A in	κος			κριτικός	judicialis.
	τεος	γραπίεος	scribendus.		
	τος	ἀκουστός	qui audiri potest.		

Vid. supra pag. 26, not. 1.

A per

A perfecto medio.

S in	ευ	} ut	{	τομεὺς	sector.
η				ἐπιστολή	epistola.
ιον				λόγιον	oraculum.
ος				λόγος	sermo.

ΠΑΥΣΙΛΑ quaedam descendunt ab ipso themate : ut, λευκός *candidus*, a λεύσσω *video*.

Et ab indefinito secundo : ut, φυγή *fuga*, ἀβ ἔφυγον *fugi*.

A D V E R B I V M.

ADVERBIVM est aut primitivum, aut derivativum.

PRIMITIVUM : ut, νῦν *nunc*, τότε *tunc*.

DERIVATIVUM in σι : ut, Ἑλληνισί *Græcè*, Ῥωμισί *Romanè*.

δόν : ut, κυνηδόν *caninè*.

εἰ : ut, πανσυδεῖ *omnino*, πρὸς *pro*.

ην : ut, κρύβδην *secretò*.

ως : a genitivo plurali adjectivorum : ut, ἀληθῶν, ἀληθῶς *verè* ; ἀξέων, ἀξέως *acutè*.

VARIANT etiam adverbia significatione.

Syllabicae adjectiones δε, ζε, σε, notae sunt ad locum : ut, οἶκαδε *domum*, Ἀθήναζε *Athenas*, οὐρανόσε *in caelum*.

θεν et δε de loco : ut, ἀνωθεν *desuper*, οὐρανόθεν *de caelo*.

θι, οι, σι, χού, χῆ, in loco : ut, οὐρανόθι *in caelo*, οἶκος *domi*, Ἀθήνησι *Athenis*, πανταχού et πανταχῆ *ubique*.

Particulae adverbiales ἀρι, ἐρι, δα, ζα, λα, λι, σου et ἴππο in compositione praefixae adaugent significationem : ut, ἀρίδηλος vel ἐρίδηλος *manifestus*, et reliqua.

Porro νε et νη in compositione privant¹, ευ facilitatem vel benignitatem, et δυσ difficultatem vel malignitatem indicant : ut, νέφος *nubes*, νήπιος *infans* ; εύάλωτος *captus facilis*, εύμενής *benevolus* ; δυσάλωτος *difficilis captus*, δυσμενής *malevolus*.

¹ Nonnunquam etiam, sed rarissimè, augent : ut, νήδυμος *valde sulciss.* *νιχτός* *latè fluens*.

Particula α in compositis privat, conjungit, et auget ut, χάρις gratia, ἄχαρις ingratus; πάντες ὅμνηες, ἀπαντες omnes simul; ξύλον lignum, ἄξύλος lignis plenus.

CONIUNCTIO.

CONIUNCTIONES potestate sua sic denominantur:

Adversativae: καίπερ, εἰ καὶ, καὶν εἰ, *etsi*; καίτοι, καίτοι γε, *quanquam*.

Causales: γὰρ, καὶ γὰρ, ἢ γὰρ, γάρτοι, γάρπου, γάρ δῆπου, καὶ, ἐνίμ, etenim; εὐ γὰρ ἀλλὰ etenim; ὅτι, διότι, καθότι, οὐνεκα, quia, quod, quoniam; ἐπεὶ, ἐπειπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδὴπερ, ἐπειτοί, ἐπειδὴ ποητικῶς, quoniam, quare, *quodquidem*; ἵνα, ὡς, ὅπως, ὅφρα ποητικῶς, ὥστε, *ut*.

Conditionales: εἰ, εἰάν, ἂν, ἢν, *si*; εἴγε, εἴπερ, εἰδὴ, εἰδὴπερ, *siquidem*; εἰ μὴ, ὅτι μὴ, μήν; εἰ δὲ μὴ *si non minus*, αἰσχυρῶς; εἰ γοῦν *si saltem*; εἰ δ' ἄρα *si vero*.

Copulativae: καὶ *et*, τε *que*, ἠδὲ ποητικῶς, *atque*; καί μόντοι, καί μὲν καὶ, καίτοι καὶ *atque*, ἀδὲο; ἀλλὰ δὴ καὶ *etiam*.

Connexivae: ἔτι, προσέτι, πρόσγε, μὴν ὕγγε, *praeterea*, *quinetiam*; ἐπὶ τούτοις, πρὸς ταῦτα, ἐπ. ταῦδε, ἀμα ὅν, *porro*, *quiniimo*; καὶ γὰρ αὖ *rursus etiam*.

Discretivae: μὲν *quia*, δὲ *vero*; γε, δὴ, ἀτὰρ, ἀλλὰ, *seu*, *verum*; μόντοι *saltem*; ἀλλὰ μόντοι, οὐ μὴν ἀλλὰ, *verumtamen*; δέγε, δέπου, δέτοι, *porro*, *autem*.

Disjunctivae: ἢ, ἢτοι, ἢπου, αὐτ, *vel*, *sive*; μηδὲ, μηδὲ οὐδὲ, οὔτε, *neque*, *ne*.

Illativae: οὖν, ἄρα, ἄραγε, τοιγάρ, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίγουν, καὶ δὴ, *quare*, *igitur*, *idcirco*, *ergo*; οἴκοῦν *igitur*, οὔκοῦν *non igitur*.

Redditivae adversativis: ὅμως, δῆπου, γε δῆπου, ἔμελλεν, *amen*; ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ δὴ, ἀλλὰ μὲν, ἀλλ' εὖν, *attamen*, *ed tamen*, *at vero*.

Potentiales: ἂν, κε *vel* κεν.

Expletivae, quae interdum nihil per se significant vim tamen et elegantiam orationi adferunt: ἄρα, ἄρα, γε, ἔνν, κε, κεν, νν, γυν, περ, ποι, που, πω, τει.

P R A E P O

PRAEPOSITIO.

PRAEPOSITIONES sunt octodecim.

Monosyllabae sex :

ἐς, Atticè ἐς, <i>ad, in.</i>	} <i>ex.</i>	πρὸ <i>ante.</i>
ἔντε ante consonantem,		πρὸς <i>ad, a, coram.</i>
ἔντε ante vocalem,		σύν, Atticè ξύν, <i>cum.</i>
ἐν, poëticè ἐν, <i>in.</i>		

Disyllabae duodecim :

κατὰ <i>de, circa.</i>	κατὰ <i>contra, de, secundum.</i>
μέτα <i>per.</i>	μέτα <i>cum, post.</i>
παρὰ <i>pro, contra.</i>	παρὰ <i>a, apud, contra.</i>
περὶ <i>a, propter.</i>	περὶ <i>de, circa.</i>
ὑπὲρ <i>per, cum, propter.</i>	ὑπὲρ <i>super, pro, supra.</i>
ὑπὸ <i>ad, ob, in, super.</i>	ὑπὸ <i>sub, propter.</i>

III. DE SYNTAXI.

SYNTAXIS dividitur in concordantiam et regimen.

Concordantia nominativi et verbi.

I. VERBUM personale finitum concordat cum nominativo numero et persona : ut, Πολλάκι τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ καλοκαίριον εἶπε : *Saepe etiam stultus opportuna locutus est.*

Obs. 1. Neutra pluralia gaudent verbo singulari, aliquando etiam masculina et foeminina : ut, Τῷ ἀφροδίτῃ ὑποτάσσεται πάντα : *Pecuniae obediunt omnia.* Ἐξεφύετο αἱ τρίχες : *Crines nascebantur.* Aristot.

Obs. 2. Ἄμφω et δύο, quamvis dualia, saepe junguntur verbo plurali : ut, Ἄμφω ἐξέπνευσαν ἀθλιὸν εἶον. *Ambo efflaverunt miseram animam.* Eurip. ²

¹ De variis praepositionum significationibus, pro diverso earum regimine et compositione, pluribus infra agetur, pag 142.

² Item substantivo plurali : ut, Ἐξ ἀμφοῖν ψευδῶν, *ex utris ve falsis.* Aristot. h. δύο καιρὸς τοῦ λέγειν : *Duo loquendi tempora conveniunt.* Hier.

Concordantia substantivi et adjectivi 1.

I. ADJECTIVUM cum substantivo casu, genere, et numero consentit: ut, Χρησὶς ἀνὴρ ἐστὶ κοινὸν ἀγαθόν: *Vir bonus est commune bonum.*

Obs. 1. Adjectiva saepe permutant suum substantivum in genitivum: ut, Φαῦλοι ἄνθρωποι, vel, φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων; *imprii homines.*

Obs. 2. Saepe usurpantur substantiva pro adjectivis: ut, Μάγος τέχνη, *ars magica.* Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον: *Graecam linguam didici.*

Concordantia antecedentis et relativi.

RELATIVUM cum antecedente concordat genere, numero, et persona: ut, Χάριν οἶδα τῆς τιμῆς, ἣ με τιμᾶτε: *Gratias ago pro honore, quo me honoratis.* Χαί.

Obs. Atticè relativum et antecedens eodem casu ponuntur: ut, Χρῶμαι βιβλίους, οἷς ἔχω: *Utor libris, quos habeo.*

Regimen nominum.

Substantiva.

I. CUM duo substantiva diversae significationis concurrunt, posterius in genitivo ponitur: ut, Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ: *Filius Dei.*

Obs. 1. Ponitur genitivus saepe per eclipsin in nominibus propriis: ut, Νηλεὺς ὁ Κόδρου, vel, Νηλεὺς τοῦ Κόδρου, subaudi υἱὸς; *Neleus Codri filius.* Εἰς ἄδου, *ad inferos;* subaudi οἶκον. Item per defectum vocis ἐνεκα: ut, Μανάρης τῆς πίστεως, *beatus propter fidem.*

Obs. 2. Genitivus per se positus est abominantis: ut, Τῆς ἀναιδεΐας! *O impudentiam!*

Adjectiva.

I. ADJECTIVA neutralia non rarò fiunt adverbia: ut, Ὀξὺ *celeriter,* καλὰ *fulchrè,* τὰ πρῶτα *primùm,* τὰ ἀρχαῖα *olim,* μέτρια *mediocriter,* ἀλυπώτατα *laetissimè.*

Sub Adjectivo continentur articulus, pronomen, et participium. Articulus autem praepositivo vid. a, pag. 140.

II. INTER-

II. INTERDUM etiam foeminina singularia : ut, Ἰδί
privatim, δημοσίᾳ publicè.

Genitivus post adjectivum.

I. ADJECTIVA, quae desiderium, notitiam, ignoran-
tiam, copiam, inopiam, dignitatem, differentiam, accu-
sationem, damnationem, et absolutionem significant ;
atque alia quaedam, genitivum adiciunt : ut, Δύσερις
τῆς δόξης, gloriae perditè cupidus. Ἀπειρος τῶν πράξεων,
rerum imperitus.

II. NOMINA partitiva, infinita, interrogativa, et nu-
meralia ; item comparativa, et superlativa, genitivo gau-
dent : ut, Ἐκαστον τῶν ζώων, unumquodque animalium.

Obs. 1. Comparativa, cum exponuntur per quàm, ge-
nitivum exigunt : ut, Τῆς πολυπραγμοσύνης οὐδὲν κενώ. ερον
ἄλλο : Nihil vanius curiositate.

Obs. 2. Nomina etiam, quae superlativorum naturam
induunt, gaudent genitivo : ut, Ἐξοχος πάντων, praecipuus
omnium : Δίᾳ θεάων, Diva dearum.

Dativus post adjectivum.

I. ADJECTIVA, quibus commodum, incommodum,
similitudo, dissimilitudo, contrarietas significatur ; cum
aliis quibusdam, dativum postulant : ut, Φίλος σοί, amicus
tibi ; ἐναντίος τῷ νόμῳ, adversus legem.

II. Huc referuntur adjectiva ex σύν et ὁμοῦ composita :
ut, Σύντροφος, unà nutritus ; ὁμόγλωττος, eadem lingua utens.

Obs. Quaedam, quae similitudinem significant, etiam
genitivo gaudent : ut, Ὁμοιος ἀνθρώπου : Similis homini.

Accusativus post adjectivum.

I. ADJECTIVA, subaudito κατὰ, accusativum regunt :
ut, Παρίδα Ῥωμαῖος, Romanus patria. Οὐδείς ἀνθρώπων
αὐτὸ, ἀπαντα σοφός : Nemo hominum in omnibus sapiens est.

Constructio pronominum.

I. GENITIVVS pronominis primitivi ponitur, cum persona significatur, ut, Εἰκὼν σου, *imago tui*. Herod.

II. CVM possessio vel relatio significatur locum habet pronomem possessivum: ut, Πατὴρ ἐμὸς, *pater meus*.

Obs. 1. Genitivus autem primitivi loco possessivi ponitur: ut, Πατὴρ μου, pro πατὴρ ἐμὸς.

Obs. 2. Pronomina interdum construuntur loco adverbiorum: ut, Ταῦτά τοι, ταῦτ' ἄρα, *proinde*; ταύτη, *sic*; ταύτη τοι, *itaque*.

Regimen verborum.

Nominativus post verbum.

I. VERBA substantiva τυγχάνω, εἶμι, ὑπάρχω, γίγνομαι; et illa poëtica πέλω, πέλομαι, τελέθω, κύρω, *sum*; utriusque nominativum expetunt: ut, Κακῶν ἐπικάλυμμα ἔστι ὁ πλοῦτος: *Malorum opercula sunt divitiae*.

Obs. 1. Verbo τυγχάνω eleganter postponitur participium ὄν, cum alio nominativo: ut, Σωκράτης τυγχάνει ὄν σοφός: *Socrates est sapiens*.

Obs. 2. Sin participium sequatur, omittitur ὄν: ut Σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν. *Socrates ambulat*.

II. VERBA vocandi passiva, et quae gestum vel statum rei significant, utrinque nominativum adsciscunt: ut, Δημοσθένης προσαγορεύεται ῥήτωρ: *Demosthenes dicitur orator*.

Obs. Mutatur nominativus post verbum in genitivum: ut, Κροῖσός ἐστι τῶν πλουσίων, i. e. πλούσιος: *Croesus est dives*.

Genitivus post verbum.

I. VERBA incipiendi, desinendi, appetendi, abstinendi, aberrandi, amandi, admirandi, consequendi, contemnendi, differendi, excellendi, imperandi, parcendi, participandi, recordandi, fruendi, egendi, emendi, vendendi,

endi, genitivo gaudent : ut, Τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμεθα : *A dolore vitam auspicamur.*

Obs. Verba implendi, separandi, privandi, aestimandi, accusandi, damnandi, absolvendi, exigunt accusativum cum genitivo : ut, Καρπῶν πληθουσιν ἀκῶας : *Fruibus implent areas.* Phocyl.

II. VERBA sensus gaudent genitivo, praeter illa, quae ad visum pertinent : ut, Ἦκουσε τῆς βοῆς : *Audivit clamorem.* Plut.

Obs. Atticè verò omnia verba sensus accusativum regunt.

III. QUIBUSLIBET verbis additur genitivus substantivi cum participio absolute sumptus : ut, Θεοῦ δίδοντος, μηδὲν ἰσχύει φθόνος : *Deo favente, nihil valet invidia.* Nazian.

Dativus post verbum.

I. OMNIA verba acquiritive posita regunt dativum ejus rei, cui acquiritur aliquid, vel tribuitur : ut, Φιλίππῳ ζῆ, οὐ τῇ πατρίδι : *Philippo vivit, non patriae.* Demosth.

II. VERBA sequendi, certandi, precandi, utendi, gaudendi, juvandi, dandi, reprehendendi, exprobrandi, conveniendi, colloquendi, dativum exigunt : ut, Ἐπομι τοῖς παλαιοῖς : *Veteres sequor.*

III. QUODVIS etiam verbum admittit dativum, significantem causam, instrumentum, aut modum actionis : ut, Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κρᾶθήσεις : *Argenteis pugna telis, ac omnia vinces.*

Accusativus post verbum.

I. VERBA transitiva, et eorum significationem habentia, exigunt accusativum : ut, Νεκρὸν ἰαλεῖν, καὶ γέροντα νοθεῖν, τ' αὐτό ἐστι : *Mortuum curare, et senem erudire, idem est.*

II. VERBA rogandi, docendi, celandi, vestiendi, testandi, et alia quaedam, duplicem regunt accusativum :
ut,

ut, *Χρὴ αἰτεῖν τοὺς θεοὺς ἀγαθὰ* : *Oportet bona petere diis.* Aesch.

Obs. Haec variam habent constructionem : Ἐπιλείπει μοι, vel με, τόδε : *Hoc mihi deest.* Ἄρχει τῆς πόλεως, vel τῇ πόλει : *Praeest civitati.* Λοιδόρω σοι, vel σε : *Convicior tibi.* Προσκυνῶ τῷ Θεῷ, vel τὸν Θεόν : *Ador Deum.* Cum multis aliis hujusmodi.

Verba passiva.

I. PASSIVA exigunt genitivum agentis cum praepositione ὑπὸ, ἀπὸ, παρὰ, et πρὸς : ut, Ὁ νοῦς ὑπο οἴνου διαφθείρεται : *Mens a vino corrumpitur.* Isocr.

Obs. 1. Praepositio autem interdum reticetur : ut, Φίλων νικῶνται φίλοι, pro ἀπὸ φίλων : *Amici ab amicis fiuntur.* Soph.

Obs. 2. Genitivus etiam nonnunquam in dativum vertitur : ut, Πρωσίηται μοι : *Factum est a me.*

II. PASSIVA per synecdochen accusativo junguntur : ut, Πλήττομαι τὴν κεφαλὴν : *Percutior caput.*

III. PASSIVA regunt accusativum activorum suorum : ut, Μωρῷ οὐ πιστεύεται τὴν ἀρχήν ; quia dicimus, Μωρῷ πιστεύομεν τὴν ἀρχήν : *Stulto imperium non committimus.*

Obs. Plurima activa passivè saepe significant, et passivam habent constructionem : ut, Ἀπαλλάττω ὑπὸ σοῦ : *Liberor a te.* Sic, Τελῶ censeor, ἀναλαμβάνω recreor, ἀνασπῶ reflector, ῥίπτω jactor, συνάπτω conjungor, ἀσκῶ exerceor, κρύπτω occultor.

Verba infinita.

I. PRO gerundiis et supinis usurpant Graeci infinitivum cum articulo, vel sine articulo : ut, Καίρος τοῦ θεοῦ, *opportunitas auxiliandi* ; ἐν τῷ σπουδάζειν, *in studendo* ; πρὸς τὸ παρακαλεῖν, *ad orandum.* Λέγειν ἀγαθός, *dicens peritus* ; ποιεῖν εἰσχρόν, *factu inhonestum.*

II. CUM significatur necessitas, utuntur Graeci adjectivis positionis, quae regunt plerumque dativum vel accusativum : ut, Ἰτίον μοι : *Eundum est mihi.*

Obs. Saepe tamen casus verborum suorum regunt: ut, *Μνημογευθέν Θεοῦ: De Deo cogitandum.*

De tempore.

I. NOMINA, quae partem temporis significant, adiunguntur verbis frequentius in genitivo: ut, *Ἡλθε νυκτός: Venit nocte.*

II. CONTINUATIO autem temporis in dativo vel accusativo ponitur: ut, *Ἐβασίλευσε ὀκτώκαιδέκα ἔτεσι: Regnavit octodecim annos. Herodian.* *Ἐυδω ὅλην νύκτα: Dormio totam noctem. Plat.*

De loco.

I. SPATIVM loci adjicitur verbis in accusativo: ut, *Ἀπέχει τριῶν ἡμερῶν ὁδόν: Distat iter trium dierum. Xenoph.*

Obs. GRAECI saepissimè in locis designandis utuntur proprio nomine loci cum praepositione: ut, *Ἐξ Ἀθηνῶν, ex Athenis; εἰς Βρεταννίαν, ad Britanniam.*

DE Adverbiis ad locum, de loco, et in loco significantibus, vide supra, pag. 131.

Verba impersonalia.

VERBA impersonalia diversos casus exigunt.

I. Genitivum, *ἐστὶ ὄφειλον* est: ut, *Οὐχ ὑμῶν ἐστὶ: Non vestrum est.*

II. Dativum, *ἐστὶ, ἐνεστὶ, ἔξεστὶ, χωρεῖ, ἐγχωρεῖ, ὑπάρχει, licet*, cum aliis quibusdam: ut, *Ἐνεστὶ σοὶ πρίασθαι: Licet tibi emere. Lucian.*

III. Dativum personae cum genitivo rei, *δεῖ, δεῖται, δεῖ, προσδεῖ, ἐλλείπει, χρὴ, ὄφειλον* est, et alia quaedam: ut, *Χρὴ σοὶ φίλων: Opus est tibi amicis. Eurip.*

Regimen participiorum.

I. PARTICIPIA regunt casus suorum verborum: ut, *Ὀλιγοῦσάν τῆς παιδείας, contemnens disciplinam.*

Obs. 1.

Obs. 1. Participia ponuntur loco nominum: ut, Τὸ εἶδός εἰδώς, pro εἰδήμων, *arcuum peritus*.

Obs. 2. Nonnunquam participia loco verbi infiniti ponuntur, plerumque verò in verbis perseverandi et desistendi: ut, Ἀγαπῶν με διαλέλει: *Persevera me amare*.
Ὁυ παύσομαι γράφων: *Non cessabo scribere*. Μέμνημαι ἰδῶν: *Memini vidisse*.

De articulo praepositivo.

I. ARTICVLVS praepositivus usurpatur in
Exponendo: ut, ὁ Κύριος Ἰησοῦς, *Dominus ille Jesus*.
Demonstrando: ut, Ὁ ποιητὴς, *summus poeta*, pro *Homero*.

Distinguendo: ut, Κύων ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς: *Canis ille caelestis, non terrestris*, scil. *Diogenes*.

II. ARTICVLVS, si praepositur infinitivo, pro nomine sumitur in omni casu; ut, Τὸ φρονεῖν *sapientia*, τοῦ φρονεῖν *sapientiae*, ἐν τῷ φρονεῖν *in sapientia*.

III. ITEM adverbium cum articulo fit adiectivum: ut, Τὰ ἔξω *externa*, οἱ πέλας *vicini*, τῷ πλησίον *vicino*.

IV. ARTICVLVS pluralis cum ἀμφί, μέλας, περί, κατά, πρὸς, et aliis, sequente nomine proprio, idem significat, quòd nomen iussum, vel comitatum: ut, Οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα, *Plato vel Platonici*; οἱ μετ' Ἀχιλλέως, *socii Achilles*.

V. SEQUENTE verò appellativo, officium denotat, vel relationem: ut, Οἱ περὶ ἱερά, *sacerdotes*; οἱ καὶ ἀφορᾶς, *causidici*; οἱ πρὸς αἱμάτιος, *consanguinei*.

VI. ARTICVLVS neutrius generis cum genitivo substantivi significat possessionem: ut, Τὰ μητρὸς, *facultatis matris*; τὰ Πλάτωνος, *opera Platonis*; τὸ τοῦ Θεόγνιδος, *carmen Theognidis*.

VII. ARTICVLVS cum conjunctionibus μὲν et δὲ habet locum in divisionibus: ut, Οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ κακοὶ; *boni, illi mali*.

Obs. Item adverbialiter sumptus: ut, Τῆ μὲν, τῆ δὲ *partim quidem, partim verò*.

VIII. ARTI

VIII. ARTICVLVS neutrius generis praeponitur quiscunque vocibus τεχνικῶς; id est, pro seipsis accedentis: ut, Τὸ ἄνθρωπος, haec vox ἄνθρωπε; τὸ γυνή haec vox γυνή.

Obs. Ponitur articulus praepositivus pro subiectivo: Τὸ ῥᾶσιν ἀπάντων: Quod factu facillimum.

Regimen adverbiorum.

I. ADVERBIA loci, temporis, ordinis, causae, comparationis, indignationis, copulandi, separandi, numerandi, genitivum post se recipiunt: ut, Ἄλλοθι πάτ,ης ἔλατο: Seorsum a patria periit. Hom.

II. Ἄμα, ὁμοῦ, et alia quaedam, dativum postulant: ut, Ἄμα τοῖς ἄλλοις, simul cum aliis.

III. Μὰ et ἢ jurandi accusativo gaudent: ut, Μὰ Δία, non per Jovem; ἢ Δία, ita per Jovem.

IV. ὦ acutitonus gaudet nominativo, genitivo, accusativo, et vocativo; et est admirantis, dolentis, vel exclamantis.

V. Ω circumflexum est vocantis, et cum vocativo construitur.

Obs. Aliquando solus genitivus ponitur, omisso adverbio: ut, Τῆς τύχης, pro ὦ τῆς τύχης! O fortunam!

VI. OPTANDI particulae, αἶθε, εἶθε, et ὦς, praepo-
nantur imperfecto ὄφειλον sive ὄφειλον, et indefinito se-
cundo ὄφελον sive ὄφελον, sequente infinitivo: ut, Ἠλυθες
ἐκ πολέμου, ὦς ὄφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι: Venisti ex pugna,
utinam ibi periisses.

VII. Ἔως, pro quamdiu, omnibus modis jungitur, praeterquam imperativo.

VIII. Ὅταν et ὁπόταν, quando, subiectivo, interdum optativo, rariùs indicativo junguntur.

Obs. I. Duo negativa plerumque vehementiùs negant: ut, Οὐ μὴ πῖω: Nequaquam bibam. Luc. xxii, 18.

Obs. 2.

Obs. 2. Οὕτω ante consonantes, οὕτως et οὕτωςιν ante vocales, locum habent.

Regimen conjunctionum.

I. CONIUNCTIONES copulativae et disjunctivae similes casus, modos, et tempora, ni sensus aliud postulat, connectunt.

II. Ἄν, εἰάν σι, ἐπειδὴν quoniam, ἵνα ut, καὶν et si, ὅπως ut, cum similibus, subjunctivo gaudent; ut, Θεὸς θέλη: Si Deus velit. Demosth.

Ἄν vim habens potentialem, omnibus modis jungitur, praeter imperativum: ut, Εἴπερ ἂν εἴρω, si viderem.

Ἄν indefinite sumpta iisdem modis inservit: ut, Τὸν ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι: Hos ego legam. Hom.

III. Εἰ, εἴγε, εἴπερ σι, εἴποτε siquando, εἴπως si quomodo, indicativo, interdum optativo, rariùs subjunctivo junguntur: ut, Εἰ ἐξεσθί, si licet.

IV. Ἐπεὶ quum, quoniam, indicativo gaudet; interdum et infinitivo: ut, Ἐπεὶ εἴρω, quum videret. Xen.

V. Ὅτι, διότι quod, καθότι quatenus, indicativo, optativo et subjunctivo rariùs: ut, Εἶπεν, ὅτι βούλειαι: Dixit, quod velit. Xen.

VI. Ὡς quòd, indicativo, interdum optativo et subjunctivo, infinitivo rariùs: ut, Λέγουσιν, ὡς δίκαιον. Dicunt, quòd justum sit. Eurip.

Ὡς ut, iisdem modis, sed indicativo rariùs: ut, Ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες, ut intelligant auditores. Lucian.

VII. Ὡστε ut, adeò ut, omnibus modis jungitur: ut, Ὡστε πρὸς Πέρσην ἀπεσπάλκατε, ut ad Persam miserit. Demosth.

Regimen praepositionum.

Monosyllabae.

I. Εἰς, Atticè ες, ad et in, jungitur accusativo: ut, Ἦλθεν εἰς θέσποιναν: Venit ad heram. Εἰς ὕδαρ γράφω. In aquam scribo.

Composita utrumque etiam denotat : ut, εἰσπλέω
 πύργο, εἰσάλλομαι *insilio*.

2. ἘΚ, vel ἐξ, *ex* genitivo gaudet : ut, Ἐξ ἀπραξίας
 ἀμαρτία : *Ex otio negotia*.

Composita auget : ut, ἐκπίνω *ebibo*. Idem quoque si-
 gnificat, quod ἔξω *extra* : ut, ἐκβάλλω *ejicio*.

3. ἘΝ *in* soli dativo jungitur : ut, Ἐν οἴκῳ, *in domo*.
 sed per eclipsin genitivo : ut, Ἐν ἄδου, *subaudi οἴκῳ ; in*
Plutonis.

Composita *in* significat : ut, ἐμβάλλω *injicio*.

4. ΠΡΟ' ante soli genitivo jungitur : ut, Πρὸ θυρῶν,
foribus.

Composita *prae* significat : ut, προβάλλω *praefero*.

5. ΠΡΟ'Σ cum genitivo *a* significat ; ut, Πρὸς Θεοῦ,
Deo : item *officium* ; ut, Ὁυ πρὸς φιλοσόφου, *non est philo-*
sophi : et *coram* ; ut, Πρὸς ἐπισκόπου, *coram episcopo*. Ju-
 randi quoque nota est : ut, Πρὸς Χαρίτων, *per Gratias*.

Cum accusativo *ad* denotat ; ut, Πρὸς γυμνάσιον, *ad*
scholam : item *contra* ; ut, Πρὸς Ῥωμαίους, *contra Romanos*.

Composita valet *ad* ; ut, προσκαλῶ *advoco*.

6. ΣΥ'Ν, Atticè ξύν, *cum* semper dativo jungitur : ut,
 Σύν Θεῷ, *cum Deo*.

Composita conjungit : ut, συμβάλλω *conjicio*.

Dyfsyllabae.

1. ἈΜΦΙ' cum genitivo significat *de* : ut, Ἀμφὶ ἀστέρων,
de astris.

Cum dativo poëticè *pro* : ut, Ἀμφὶ Ὀδυσσῆϊ, *pro Ulyssè*.

Cum accusativo *circa* : ut, Ἀμφὶ τὸ λυκαυγές, *circa dilu-*
vium.

Composita *circum* denotat : ut, ἀμφιβάλλω *circumjicio*.

2. ἈΝΑ' per cum solo accus. legitur ; ut, Ἀνὰ στρατὸν,
per exercitum : sed poëticè cum dat. *in* vel *cum* denotat.

Composita *re* significat : ut, ἀνατρέχω *recurro*.

3. ΑΝΤΙ'

3. ἌΝΤΙ cum genitivo significat *pro* : ut, Ἀντὶ ἀγαθῶν ἀποδιδόναι κακὰ, mala pro bonis reddere : item *contra* : ut, Ἀντὶ ἀνὶ ἀνδρὸς ἔτω : Vir contra virum eat. Hom.

Composita valet *contra* : ut, ἀντιστρέφω *inverto*.

4. ἈΠΟ cum genitivo *a* vel *ab* significat : ut, Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, a capite ; ἀπὸ ἀρχῆς, ab initio : item *propter* : ut, Ἀπὸ τοῦ ὄχλου, propter turbam. Luc. xix, 3.

Composita *auget* ; ut, ἀπολείνω *extendo* : denotat etiam *contrarium* ; ut, εὐχομαι *precor*, ἀπεύχομαι *imprecor* : item *exemplum* ; ut, ἀπογράφω *describo*.

5. ΔΙΑ cum genitivo *per* significat : ut, Διὰ βίου, *per vitam* : et *cum* ; ut, Διὰ μαχαίρων, *cum gladiis* : item *potestatem* ; ut, Δι' ἐαυτῶν, *suis viribus*.

Accusativo juncta valet *propter* : ut, Διὰ φόβον, *propter timorem*.

Composita *di* vel *dis* significat : ut, διαπλᾶν *dividere*.

6. ἘΠΙ cum genitivo *in* denotat : ut, Βοῦς ἐπὶ γλώττης, *bos in lingua* : etiam *super* ; ut, Ἐφ' ἵππου, *super equum*.

Cum dativo valet *ob*, *propter* : ut, Ἐπὶ τῷ κέρδει, *ob lucrum* : item *in* ; ut, Ἐπὶ τῷ βασιλεῖ, *in regis potestate* : et *super* ; ut, Ἐπὶ τῷ θεμελίῳ, *super fundamentum* : etiam *post* ; ut, Ἐπὶ τούτοις, *post haec*.

Cum accusativo *ad* significat : ut, Ἐπὶ τοὺς διδασκάλους, *ad praeceptores* : item *propter* ; ut, Ἐπὶ τοῦτο, *propter hoc* : et *contra* ; ut, Ἐπ' ἐμὲ, *adversus me*.

Composita *in* vel *super* denotat ; ut, ἐπιγράφω *inscribo* : item *sero* ; ut, ἐπιμνησθεύομαι, *post factum consulo*.

7. ΚΑΤΑ cum genitivo significat *contra* : ut, Κατὰ Χριστιανῶν, *contra Christianos* : etiam *de* ; ut, Κατὰ σπουδαίων, *de studiosis* : in jurando *per* ; ut, Κατὰ θεῶν, *per deos* : item *prae* ; ut, Κατὰ χειρῶν, *prae manibus* : et *in loco* ; ut, Κατὰ πέτρων, *de petris*.

Accusativo juncta *secundum* denotat : ut, Κατὰ τύπον, *ad exemplar* : item *pro* ; ut, Κατὰ δύναμιν, *pro viribus*.

Composita valet *deorsum* : ut, καταβαίνο *deorsum*.

8. ΜΕΤΑ

8. ΜΕΤΑ' cum genitivo significat *cum* : ut, Μετὰ φίλων, *cum amicis*.

Cum dativo pœtice *inter* : ut, Μετὰ πρώτοιςιν, *inter primos*.

Accusativo juncta *post* : ut, Μετὰ τὸν πόλεμον συμμαχία, *post bellum auxilium*.

Composita *mutationem* denotat : ut, μεταφέρω *transfero*.

9. ΠΑΡΑ' cum genitivo *a* significat : ut, Παρὰ Κυρίου,

Domino : item *excellenciam* ; ut, Παρὰ πάντων τυγχάνει :

Omnes excellit : etiam *contrarium* ; ut, Παρὰ λόγου, *contrarationem*.

Dativo juncta valet *apud* ; ut, Παρὰ τῷ Κυρίῳ ἔλεος : *Apud*

Dominum est misericordia : etiam *prope, iuxta* ; ut, Παρὰ

κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε : *Juxta malum bonum apposuit*.

Cum accusativo denotat *ad* : ut, Παρὰ σε, *ad te* : item

in ; ut, Παρὰ τὰ μαθηματικά, *in studiis mathematicis* : et

praeter ; ut, Παρὰ πόεων, *praeter decorum*.

Composita *augmentum* aut *diminutionem* significat

ut, παράσημος ῥήτωρ, *illustris aut ignobilis orator* : etiam

comparationem ; ut, παραβάλλω *confero* : item *contrarium* ;

ut, παράνομος *iniquus* : et *prope* ; ut, παρακολουθῶ *pro-*

ximè sequor.

10. ΠΕΡΙ' cum genitivo valet *de* : ut, Περὶ ψυχῆς,

de anima : et *prae* ; ut, Περὶ ἀπάντων, *prae omnibus*.

Cum dativo *ex* significat : ut, Ὁν περὶ κῆρι φίλῳ, *quem*

ex animo amo. Hom.

Accusativo valet *circa* : ut, Περὶ μεσημβρίαν, *cir-*

ca meridiem : et *in* ; ut, Περὶ τὰ φοβερά ἢ ἀνδρεία : *For-*

titudo in terribilibus versatur.

Composita *circum* denotat : ut, περιπαλέω *obambulo* :

etiam *excellenciam* ; ut, περικαλλῆς *admodum venustus*, πε-

ρίνομαι *praesto*.

11. ὑΠΕΡ' cum genitivo significat *pro* : ut, Ὑπὲρ

ἡμῶν, *pro nobis* : item *de* ; ut, Ὑπὲρ οὐρανόθεν, *de umbra*

asini :

asini : et *supra* ; ut, Ὑπὲρ κήπων ὄρος κεῖται : *Supra hortos mons est.*

Cum accusativo valet *supra* : ut, Ὑπὲρ ἀνθρώπου φρονεῖ : *Supra hominem sapit* : item *praeter* ; ut, Ὑπὲρ μοῖραν, *praeter fatum.*

Composita *defensionem* indicat : ut, ὑπερασπίζω *defendo* : etiam *augmentum* ; ut, ὑπερμαίνομαι *nimis insanio.*

12. ὙΠΟ cum genitivo significat *sub* : ut, Ὑπὸ κόλπου, *sub sinu* : et *propter* ; ut, ὑπὸ αἰδοῦς, *propter pudorem.*

Cum dativo etiam *sub* : ut, Ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκος : *Sub pelle leonina simia.*

Cum accusativo *subter* : ut, Ὑπὸ γῆν, *subter terram.*

Composita *sub* denotat ; ut, ὑπογράφω *subscribo* : item *diminutionem* ; ut, ὑποδείδω *subvereor* : etiam *improbitalatem materiae* ; ut, ὑπόχρυσος *aurum adulterinum.*

Obs. 1. Praepositiones aliquando suis casibus postponuntur, tonusque retrahitur : ut, Εἰρήνης περὶ, *de pace.*

Obs. 2. Praepositiones, translato accentu, vicem sustinent verborum : ut, ἐνὶ pro ἐνεσθί, *licet* ; ἐπι pro ἐπεσθί, *inest, adest* ; περὶ pro περιεσθί, *superest* : sic ἀνα surge, pro ἀνάστηθι.

Obs. 3. Praepositiones inter se compositae migrant in adverbia : ut, παρὲς *extra*, etc.

Obs. 4. Poëtae saepe praepositiones per tmefin dissolvunt : ut, Κατὰ γαῖα κάλυψε, pro κατεκάλυψε : *Terra obtegit*¹. Hom.

Figurata constructio.

FIGURAE constructionis Graecis cum Latinis sunt communes, ideoque ex Latina grammatica peti possunt.

Usitatissima autem est Enallage, qua partes orationis earumque attributa inter se permutantur².

¹ Tmesis est vocis compositae dissectio : ut, *Unus enim quisque.*

² De Enallage verò operae pretium erit videre, quae scripsit Clarkius ad *M. a.* p. 566. et alibi.

De accentibus.

Regulae generales.

I. Si ultima syllaba sit brevis, acutus erit in antepenultima : ut, ἀνθρώπος.

II. Si ultima sit longa, acutus erit in penultima : ut, ἀθρώπου.

Obs. 1. Voces tamen non paucae sunt, quae acutum habent in penultima, cum ultima sit brevis. Cujusmodi sunt,

Participia praeteriti passivi ; ut, τελευτήμενος : item neutra activa, quae retinent eum a masculinis : ut, τιμάων, τιμάον.

Substantiva quaedam in os et diminutiva in ιλος, ιον, et ισκος : ut, παρθένος virgo, ναυτίλος nauta, παιδίον puerulus, νεανίσκος adolescentulus.

Adjectiva quaedam in os, et verbalia in eos : ut, ὀλίγος parvus, γραπτός scribendus.

Obs. 2. Nomina ex substantivo et perfecto medio verbi composita, si activè capiuntur, acutum habent in penultima ; ut, μητροκτόνος matricida : si passivè, in antepenultima ; ut, μητρόκτονος a matre occisus.

III. SYLLABA natura longa ante finalem brevem, vel positione longam, si tonum habeat, circumflectitur : ut, σῶμα, εἶμι ; ἀύλαξ fulcrus.

Obs. In vocibus autem, quarum ultima positione longa est, penultima natura longa interdum acuitur : ut, λαίλαψ turbo.

IV. MONOSYLLABA non contracta acuuntur : ut, ὄς, χθών terra.

Obs. Verba autem monosyllaba producta circumflexum postulant : ut, ἦν, θῶ, εἶς.

Etiam nomina quaedam : ut, πᾶς, ναῦς, εἶς, ποῦς, πῦρ, et alia.

Item adverbia: ut, αὖ, γῦν, μῶν, ᾧ: similiter etiam conjunctio οὖν.

V. IN contractione, ex acuto et gravi fit circumflexus: ut, ποιέεις, ποιείς. Ex gravi autem et acuto fit acutus: ut, ποιέέτω ποιείτω, ἐσίαῶς ἐσίῶς.

VI. DIPHTHONGI αι et οι in fine dictionis ratione accentuum pro brevibus habentur: ut, τύπλομαι, ἄνθρωποι.

Obs. Excipitur tamen adverbium οἶκοι domi, nam οἶκοι est nomen plurale ab οἶκος domus.

Regulae speciales.

I. IN tribus prioribus declinationibus nominum simplicium si acutus sit in ultima syllaba, in genitivo et dativo per omnes numeros in circumflexum mutatur: ut, Θεός, Θεοῦ, Θεῶ; Θεῶν, Θεῶν, Θεοῖς.

Si acutus sit in penultima, ubique manet: ut, λόγος, λόγου, λόγῳ, etc.

Si circumflexus sit in penultima, mutatur in acutum, quoties ultima sit longa: ut, οἶκος, οἴκου, οἴκῳ, etc.

Acutus in antepenultima transfertur in penultimam, cum ultima sit longa: ut, ἄνθρωπος, ἀνθρώπου, ἀνθρώπῳ, ἀνθρώπων, etc.

Obs. Genitivus pluralis primae et secundae declinationis circumflectitur in ultima; nisi in adje. ivis, pronomibus, et participiis foemininis, a masculinis non acutitonis in os tertiae declinationis simplicium profectis, quorum accentus in sede sua remanet: ut, ἅγιος, ἁγία, ἅγιον; ἡμέτερος, ἡμέτερα, ἡμέτερον; τέλυμμενος, τέλυμμένη, τέλυμμένον; gen. plur. ἁγίων, ἡμετέρων, τέλυμμένων, omnium generum. In acutitonis autem regulam sequitur generalem: ut, ἀνδρῶς, ἀνδρῶν, ἀνδρῶν; ἀνδρῶν.

II. IN quarta declinatione simplicium manet acutus in ante enultima per omnes casus et numeros, licet ultima sit longa: ut, ἀνώγειν, ἀνώγειν, etc.

III. IV

III. IN quinta declinatione simplicium acutus in ultima recti manet in penultima obliquorum; ut, *μονὰς, μονάδος, μονάδι*: si in penultima fit longa natura, circumflectitur, quoties ultima fit brevis aut anceps; ut, *σῶληρ, σῶληρος, σῶληρι*, etc.

Acutus in penultima recti manet in antepenultima obliquorum, cum ultima fit brevis; circumflexus verò mutatur in acutum: ut, *μάριρ, μάριρος; βῆμα, βήματος*.

Acutus in antepenultima recti promovetur in syllabam proximam, quoties ultima fit brevis aut anceps; ut, *ἐπίγραμμα, ἐπιγράμμαλος*: sed cum ultima fit longa, occupabit penultimam; ut, *ἐπιγραμμάτων*.

IV. MONOSYLLABA quintae declinationis in genitivo et dativo singulari, et dativo plurali, acuuntur in ultima: ut, *χείρ, χειρός, χειρὶ, χερσί*¹.

In genitivo et dativo duali, et genitivo plurali, circumflectuntur in ultima; ut, *χειροῖν, χειρῶν*.

In accusativo singulari, et in nominativo, accusativo, vocativo duali ac plurali, circumflectitur penultima, si longa sit natura: ut, *χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας*.

Obs. 1. Participia monosyllaba hic excipi debent, quae accentum retinent in penultima casuum dissyllaborum: ut, *θεῖς, θεῖνος, θεῖνι, θεῖσι; ὄν ὄντος, ὄντι, ὄνσι*. Sic et *πᾶσι a πᾶς*.

Obs. 2. Item genitivi plurales *παίδων, Τρώων, πάντων, ὠτων aurium, φῶτων luminum*, et alia hujusmodi monosyllaba circumflexa, quae retinent tonum in priore.

V. ACCENTVS nominum contractorum et pronominum ex eorum inflexione supra tradita edisci possunt. Sed dativus pluralis *ὑμῖν*, mutato accentu, scribitur interdum *ὑμῖν*, ultima correpta.

VI. IN accentibus verborum modus indicativus circumflectit ultimam futuri primi quintae, et futuri se-

¹ Attamen per contractionem facta saepius penultimam circumflectunt: ut, *τὸ κῆρ, κῆρος, κῆρι, cor, a κέαρ*: sed ἡ κῆρ, κηρός, κηρι, mors.

cundi omnium conjugationum, in voce activa: penultimam verò utriusque in media; ut, σπερῶ, τυπῶ; σπερούμαι, τυπούμαι: item penultimam tertiae pluralis in praesenti verborum in μι; ut, τίθημι, τιθεῖσι: sed ἄημι *spiro*, αἶσι.

Imperativus circumflectit ultimam indefiniti secundi medii; ut, τυπῶ: sed in γένου, τράπου, et ἐνέγκου, grammatici acuunt penultimam. Acuitur autem ultima indefiniti secundi activi in sequentibus: εἰπέ, ἔλθε, εὗρε; interdum ἰδέ, et λάβε.

Subjunctivus circumflectit ultimam in omnibus indefinitis passivis, et in praesenti et indefinito secundo activo verborum in μι: ut, τυφθῶ, τυπῶ; τιθῶ, θῶ. Penultimam verò in perfecto passivo, et in praesenti et perfecto verborum in μι: ut, τετιμῶμαι, τιθῶμαι, τεθῶμαι.

Infinitivus circumflectit ultimam indefiniti et futuri secundi activi: ut, τυπεῖν. Penultimam acuit indefiniti secundi medii: ut, τυπέσθαι. Accentum exigit in penultima indefiniti primi activi, et perfecti passivi; ut, τύψαι, τετύφθαι, τιμῆσαι, τετιμῆσθαι: quod de temporibus in ναι desinentibus pariter dici potest; ut, τετυφέαι, ἐσθάναι, τυφθῆναι, σθῆναι¹.

VII. PRAEPOSITIONES omnes tono affectae acuuntur in ultima, nisi casui postponantur, ut supra ostensum fuit, pag. 133.

Voces accentu destitutae.

ACCENTU seorsum posita carent, articuli praepositivi ὃ, ἡ; οἱ, αἱ: adverbia εἰ, οὐ, οὐκ vel οὐχ, ὡς: praepositiones εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, ἐν. His particulae quaedam expletivae, ut vocantur, adjici possunt, de quibus supra dictum fuit, pag. 132.

¹ Omnia ferè, quae de accentibus tam nominum quàm verborum hic dicta sunt, cum alijs eodem spectantibus, exempla in *Etymologia* allata clariùs illustrabunt.

De vocibus encliticis.

I. ENCLITICA vox est, quae accentum acutum, vel suum vel pro suo, in vocis praecedentis syllabam finalem inclinatur; aut suum omnino amittit.

Voces encliticae sunt,

Nomen τῆς indefinitum, per omnes casus; sed τῆς interrogativum acuitur in prima.

Pronomina μου, μοι, με; σου, σοι, σε; οὗ, οἱ, ἔ.

Verba εἶμι et φημι, in omnibus personis indicativi praesentis, excepta secunda singulari.

Adverbia ποτέ, ποδί, πῆ, ποῖ, ποῦ, πῶς, indefinita. Interrogativè enim sumpta non inclinant, duoque prima accentum habent in penultima.

Conjunctiones duae copulativae κε vel κεν et τε: cum particulis expletivis, γε, νυ νυν, περ, πω, ῥα, τοι, et plerumque ἴν.

II. INCLINANT autem, hoc est, transferunt accentum in vocem praecedentem, cum praecedens vox habet,

Acutum in antepenultima: ut, Ἄνθρωπός τις, homo quidam.

Circumflexum in penultima, ultima existente brevi: ut, Σῶμά τι, corpus quoddam.

Acutum in penultima, quae cum ultima pedem facit trochaicum: ut, αἶξέ ποδι, siquando. Hom. Sed εἶμι et φημι post voces hujusmodi non inclinant.

III. AMITTUNT verò, cum vox praecedens habet,

Acutum in penultima, quae cum ultima pedem trochaicum non facit: ut, Λόγος σου, sermo tuus. Disyllabae tamen encliticae hinc retinent accentum: ut, Ἐσώσω τινάς, si servem aliquos. Rom. xi. 14.

Circumflexum in ultima: ut, Ὄρω σε: Video te.

Acutum in ultima¹: ut, Ἀγαθόν τι, bonum aliquod.

¹ Acutus finalis vertitur in gravem, ni periodum claudat, vel enclitica sequatur, ubi formam suam retinet; quod discriminis causa factum conjicere licet. Vid. supra, pag. 3. not. 1.

Obs. 1. Verbum ἔστι retrahit accentum in penultimam, cum orationem vel membrum ejus incipiat: item post particulas καὶ, οὐκ, εἰ; et voces quasdam apostrophum passas, sicut τοῦτ', ἀλλ', et alias: ut, Ἔστι σῶμα ψυχικόν, καὶ ἔστι σῶμα πνευμαλικόν: *Est corpus animale, et est corpus spirituale.* I Cor. xv. 44.

Obs. 2. Reliquae encliticae servant accentum post quamvis distinctionem: ut, τινὲς μὲν, τινὲς δὲ; *alii quidem, alii verò.*

Obs. 3. Pronomina post praepositiones, et ἢ vel, saepius non inclinant.

Voces synencliticae.

I. CUM plures encliticae concurrunt, quarum una accentum suum alteri communicat, synencliticae dicuntur: ut, Καθὼς φασί τινες; *Ut quidam dicunt.*

II. SI prior autem monosyllaba accentum exuerit, sequens disyllaba quandoque non inclinatur, praesertim post pronomina: ut, Ἐχθιστος δὲ μοι ἐσσί: *Invisissimus verò mihi es.* Hom.

Obs. Τὶ inclinans accentum saepe non recipit a sequente enclitica: ut, Οὐ τι μοι, *nihil mihi.* Hom.

III. PLURES synencliticae alternatim saepe acuiuntur, et amittunt accentum: ut, Οὐ γάρ πω τινά φημι: *Non-dum enim ullum puto.* Hom.

Figurae dictionis.

PROTHESIS est, cum litera vel syllaba principio dictionis additur: ut, μικρὸς parvus, pro μικρός; τεταγών, pro ταγών, a τάζω apprehendo.

APHAERESIS est, cum litera vel syllaba principio dictionis aufertur: ut, αἶα pro γαῖα, terra; ὄσῃν pro ἐοσῃν, festum.

EPENTHESIS est, cum medio dictionis litera vel syllaba interseritur: ut, ἔλλαβε, pro ἔλαβε, cepit; ἤγαγον, pro ἤγον, duxi.

SYNCOPE

SYNCOPE est, cum litera vel syllaba e medio dictionis subtrahitur: ut, μόλιθος, pro μόλιθος, *plumbum*; εύρησάμην, pro εύρησάμην, *inveni*.

PARAGOGÉ est, cum fini dictionis litera vel syllaba jungitur: ut, ἐγών, pro ἐγώ, *ego*; ἦσθα, pro ἦς, *eras*.

ΑΠΟΚΟΠÉ est, cum fini dictionis litera vel syllaba debitur: ut, πολλάκι, pro πολλάκις, *saepe*; δῶ, pro δῶμα, *domus*.

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ est unius vel plurium literarum commutatio: ut, πόρρω, pro πόρρω, *procul*; θάλαττα, pro θάλασσα, *mare*.

ΜΕΤΑΠΛΑΣΜΟΣ est mutatio terminationis in eodem casu: ut, ἀλιῖ, pro ἀλιῖ, *robori*.

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ est literarum ordo immutatus: ut, κάρη, pro κράτος, *robur*; ἔρξω, pro ῥέξω, a ῥέξω *facio*; ἔπαρα, pro ἔπαρθον, a πέρθω *vasto*.

ΣΥΝΑΛΟΕΡΗΑ est elisio vocalis ante alteram in diversis dictionibus: ut, τὰμὰ, pro τὰ ἐμὰ, *mea*; τοῦνομα, pro ὄνομα, *nomen*; θοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, *vestimentum*.

IV. DE PROSODIA.

Quid sit pes, quid tempus, quid syllaba, quid scansio, praeterimus, tanquam satis cognita ex prosodia Latina.

Hic tantum meminerint pueri vocales ε et ο breves esse; et ω, cum omnibus diphthongis, longas esse natura: vero et υ ancipites.

SCANSIONI accidunt apud Graecos apostrophus, syneresis¹, diaeresis, et caesura.

APOSTROPHVS est, cum eliduntur α, ε, ι, ο, αι, οι, sequente dictione a vocali vel diphthongo incipiente.

¹ Dicitur etiam *synecphonesis*.

Sed

Sed hoc non raro omittunt Graeci: ut Homerus,

Ὁ γύναι, ἢ μάλα τούτο ἔπος νημερῆες εἶπες:
O mulier, maximè hoc verbum dixisti verum.

Saepe etiam ante consonantes abjiciuntur vocales
 diphthongi; ut,

Παρ' μὲν οἱ ὄρια κείται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρουσαι.

Adsunt ei fructus, quotquot tempestivè ferunt arbores.

Aliquando eliditur prima vocalis sequentis dictionis
 ut, ὦ γὰρ, *o bone*; ὦ βασι, *o rex*; ὦ ἄνθρωπε, *o homo*: pro
 ἀγαθῆ, *o ἀναξ*, ὦ ἄνθρωπε.

SYNAERESIS est duarum syllabarum in unam con-
 tractio: ut Homerus:

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσειο πάντας Ἀχαιούς:

Cum aureo sceptro, et supplicavit omnibus Achivis.

DIAERESIS est, cum ex una syllaba dissecta fiunt duae
 ut, παῖς pro παῖς; εὐφρων, pro εὐφρων, *laetus*.

CAESURA est, cum post pedem absolutum syllaba
 brevis in fine dictionis extenditur; eaque fit a primo
 usque ad quintum pedem. Sic Homerus:

Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἱες Ἀχαιῶν:

Magno autem clamore accurrebant filii Achivorum.

DE ANCIPIVUM VOCALIVM QVANTITATE.

ANCIPIVUM vocalium quantitas decem modis cog-
 noscitur.

Positione,	Derivatione,
Vocali ante vocalem,	Compositione,
Accentu,	Incremento,
Contractione,	Regula,
Dialecto,	Exemplo seu Auctoritate.

Positio.

VOCALIS brevis ante duas consonantes aut duplicem
 in eadem dictione aut diversis, positione longa est:

Πάνταρε, ποῦ τοι τόξον, ἰδὲ πτερόεντες οἰστοί;

Pandare, ubi tibi arcus, et volucres sagittae? Hom.

Brevis autem finalis ante duplicem, vel duas simplices, raris rarò corripitur: ut idem, "Οἷτε Ζάκυνθον ἔχον, qui-
Zacynthum tenebant: ἠδὲ Σκαμάνδρος, et Scamander.

Et tamen aliquando eliditur, nulla positione facta: ut

Ὦρη ἑσπερίη κρώζει πολύφωνος κορώνη.

Hora vespertina crocitat clamosa cornix¹.

Vocalis brevis ante mutam, sequente liquida, communis redditur: ut Phocyl.

Μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι, τὸ γὰρ μέτρον ἔστιν ἄριστον:

Moderata diis praesta, modus enim est optimus.

Item ante πλ, κλ, μν, et nonnunquam ante solam liquidam: ut Hom.

Αὐλοῦς δ' ἔλωρῖα τεῦχε κύνεσσι: *Fecitque ipsos escas canibus.*

Vocalis ante vocalem.

VOCALIS longae, et diphthongi, breves esse possunt arbitrio; si modò subsequens dictio a vocali, aut diphthongo, incipiat: ut idem,

Ἡμετέρω ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἀργεῖ, *nostra in domo Argis.*

Vocalis brevis ante longam vel diphthongum corripitur, nisi producatum licentia poëtica.

Accentus.

ULTIMA brevis est, quando penultima circumflectitur: ut, μούσα.

Cum penultima natura longa accentum acutum habeat, anceps in ultima producitur: ut, ὥρα hora.

Quando masculinum in os purum vel ros habet accentum in antepenultima, foemininum ejus longum est in ultima: ut, ἅγιος, ἅγια; ἀμφοτέρως uterque, ἀμφοτέρω.

Si anceps habet acutum in penultima, ultima brevis erit: ut, φύσις natura.

¹ Sic nonnunquam apud Latinos: ut, Cicero in Aratum: *Delphiacet haud nimis lustratos nitere.*

Om-

Omnis syllaba circumflexa longa est natura : ut, *πῦρ* ignis.

Contractio.

OMNIS syllaba ex contractione facta longa est : ut, *ἑβόαε*, *ἑβόα* clamabat.

Dialectus.

A DORICVM, natum ex η, longum est : ut, *τομά*, pro *τομή*, sectio.

Aeolicum breve est : ut, *νόμφα* pro *νόμφη*.

Ionicum breve est in penultimis perfectorum, et in tertiis personis pluralibus passivis : ut, *γέγαα*, pro *γέγονα*, natus sum ; *τετύφαίαι* pro *τετυμμένοι εἰσί*.

Verum α Ionicè interpositum verbis in άω, longa syllaba antecedente, producitur : ut, *τιμῶαλο* pro *τιμῶλο*, item in tertiis personis pluralibus verborum in μι : ut, *τιδέασι* pro *τιδεῖσι*.

Derivatio.

DERIVATIVA eandem cum primitivis quantitatem plerumque sortiuntur : ut, *νικάω* vinco, *νίκη* victoria, *νικητής* victor, ι producta.

Compositio.

COMPOSITA simplicium quantitatem ferè sequuntur : ut, *ἡ τιμή* honor, ο et *ἡ ἀτιμία* inhonorus, ι longa.

Privativa particula α in compositione ferè corripitur : ut, *ἀτιμία* inhonorus, *ἀκλεής* inglorius.

Particulae etiam ζα, άρι, έρι, θρι, δυ, δυς, in compositione repertae corripuntur : ut, *Κιλλαντεζαδίν*, *Cillanque eximiam*. Hom.

Incrementum.

Incrementum nominum ¹.

A AEOLICVM genitivorum longum est : ut, *Ἄινείας* pro *Ἄινείου*, *Aeneae* ; *Μουσάων*, pro *Μουσῶν*, *Musarum*.

¹ Incrementum nominum hic dicitur ea vocalis, quae ultimae nominativus singularis respondet : ut, α in *Ἄινείας*, et *Μουσάων*.

Quintae declinationis breve est in,

Neutris in α, αρ, ας: ut, σῶμα σώματος, corpus; νέκταρ
nectar; κρέας κρέατος, caro.

Foemininis et masculinis in ας: ut, ἡ Παλλὰς Παλλά-
Pallas; ὁ μέλας μέλανος, niger: nominibus in ψ:

"Ἀραψ" Ἀραβός, Arabs: et plurimis in ξ: ut, κόλαξ
kolax, adulator.

Masculinis et foemininis in αρ et λς: ut, ὁ μάκαρ μά-
makar, beatus; ἡ ἄλς ἄλός, mare. Excipe ψὰρ ψαρὸς, stur-

Genitivus in ἄνος longus est, quod patet ex accentu;

τιτᾶν τιτᾶνος: sed μέλανος a μέλας, et τάλανος a τάλας
talas, incremento brevi.

Genitivus in αος, a nominibus in αυς, brevis est: ut,

ναυς navis, ναὸς. Item dativus pluralis in nominibus,
quae syncopen patiuntur: ut, ἀνδράσι, μητέρασι, πατέρασι.

I BREVE est in,

Neutris: ut, τὸ μέλι μέλιτος, mel.

Foemininis et masculinis gravitonis in ιδος, ιος, et ιτος:

ἡ ἔρις ἔριδος, lis; ὁ ὄφις ὄφιος, serpens; ἡ χάρις χάριτος,
gratia.

Foemininis acutitonis in ίδος: ut, ἡ πατὴρ πατρίδος,
patria.

Longum est in,

Foemininis et masculinis, quae duas habent termina-

ones in recto: ut, ἀκτὴν et ἀκτίς, ἀκτίνος, radius; δελφίν et

δελφίνος, delphinus.

Monosyllabis: ut, ὁ vel ἡ θιν θινός, littus; ἡ ριν ρινός,

fibra; ὁ λῖς λιός, leo; λῖς λιτός lin-

avis; et εὐκνήμιδες bene ocreati,

Sic ὄρνις ὄρνιθος, avis; et εὐκνήμιδες bene ocreati,
Sed Δις Διός, Jupiter, corrigi-

in ιξ et ιψ desinentibus plerumque breve est: ut, ἡ

τριχὸς, capillus; ἡ χέρνιψ χέρνιβος, pollubrum.

I BREVE est in,

Monosyllabis in υς: ut, ὁ μῦς μύος, mus.

Neutris

Neutris in υ : ut, τὸ γόνυ γόνυος, genu.

Penacutis, acutis, et circumflexis in υρ et υς : ut, ὁ μάρτυρ μάρτυρος, testis ; ὁ νέκυς νέκυος, cadaver.

Quae in υν et υς desinunt, producuntur : ut, Φόρκυς Φόρκυος Phorcys.

In ξ et ψ desinentia ferè habent breve incrementum ut, ὄνυξ ὄνυχος, unguis ; χάλυψ χάλυβος, chalybs.

Excipiuntur tamen γρῦψ γρυπὸς, gryps ; γῦψ γυπτὸς vultur.

Quantitas verborum gravitonorum et contractorum.

IMMUTABILIS vocalis eandem quantitatem in praesenti et imperfecto per omnes voces, modos, et participia habebit : ut, κρίνω ἐκρινόν, κρίνομαι ἐκρινόμεν, κρίνων κρινόμενος ; syllaba κρι ubique longa.

Verba in ῥνω producunt penultimam in praesenti et imperfecto : ut, μολύνω ἐμόλυνον, contamino.

Verba in ᾶνω penultimam corripunt : ut, λαμβάνω lateo nisi tormentur a futuro ; ut, αὐξάνω, ab αὐξήσω, augeo.

Verba in ῖω et ῦω quodammodo in penultima sunt communia.

QUANTITAS futurorum et indefinitorum ex verborum formatione satis constat.

Nonnulli tamen observant indefinitum primum in quarta conjugatione penultimas α, ι, vel υ, breves habere, cum sint breves in futuro¹.

Idem volunt in verbis in ᾶω, nisi ρ vel vocalis praecedat α ; tunc enim α erit commune.

PORRO si anceps sit brevis in futuro vel indefinito primo, brevis quoque est in perfecto activo et passivo etiam in indefinito et futuro primo passivo omnium modorum : ut, γελάω γελάσω γεγέλακα, rideo.

Tertia persona pluralis praeteriti in ασι semper longa est : ut ἄμνησκειν, meminimus,

Ὅν ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεσλήκασιν μέλαιναί,

Non bonum : Parcae autem nigrae nobis astant.

¹ Hoc fit in verbis quibusdam desinentibus in ᾶζω, ἰζω, et ὑζω.

PARTICIPIVM foemininum indefiniti primi in $\alpha\sigma\alpha$ gum est.

Quantitas verborum in μ .

PROPRIA reduplicatio verborum in μ , nisi obftet po-
brevis est ; impropria verò communis.

A primae conjugationis ubique corripitur, extra ter-
m personam pluralem praesentis indicativi, modum
junctivum, et participia vocis activae.

¶ quartae conjugationis in indicativo singulari activae
cis producitur.

Sed in duali et plurali ejusdem vocis, excepta tertia
sona plurali, item in tota passiva et media corripitur.

In imperativo singulari corripitur in polysyllabis ; in
yllabis verò producitur : ut, $\text{Καὶδὶ μὲν, Ἀρσυρότοξε}$:
adi me, Apollo.

Regula.

ANCEPS vocalis ante aliam, sive brevem sive lon-
am, non corripitur necessario, ut apud Latinos.

A in superlativo semper corripitur : ut, σιφύτατος .

Nomina in ia penultimam habent communem, sae-
is tamen correptam : ut, σοφία, Μαρία .

Excipe $\alpha\epsilon\rho\gamma\iota\alpha$ desidia, $\alpha\iota\nu\iota\alpha$ veteratio, $\alpha\nu\iota\alpha$ tristitia,
 $\alpha\iota\alpha$ nidus, $\kappa\omicron\nu\iota\alpha$ puvvis, $\omicron\rho\mu\iota\alpha$ linea piscatoria, $\sigma\lambda\iota\alpha$ calcu-
; quae saepius producunt.

I brevis est in,

Diminutivis in $ιον$: ut, κωράσιον puellula .

Comparativis neutris : ut, ἡδίων suavius .

Multis nominibus in $ιος$: ut, $\text{βίος vita, ἄξιος dignus}$.

Adje: ivis possessivis et materialibus in $ινος$: ut, $\text{ἄν-
πινος humanus, λίθινος lapideus}$.

Item in illis ferè, quae tempus significant : ut, $\text{εἰαρι-
vernus, θερινὸς aestivus}$.

¶ in pronomibus producitur : ut, ὕμεις ὑμῶν, ὑμῖν .

In nominibus vero polysyllabis in ὕνη, et ὕτης, υ corripitur: ut, γηθοσύνη *gaudium*, βραδύτης *tarditas*, γλυκύτης *dulcedo*.

Exemplum seu Auctoritas.

ULTIMA ratio cognoscendae quantitatis syllabarum est exemplum seu auctoritas, eademque optima, certissima, et facilissima; quam poetarum lectio multo facilius, quam regularum multitudo suppeditabit.

DE VLTIMIS SYLLABIS.

A FINITA corripuntur: ut, τράπεζα *mensa*; item μαῖα *obstetrix*, μοῖρα *sors*, τέτυρα, τύψασα, ἴνα.

Producuntur autem,

Nomina in αα, εα, et δα: ut, Ἀθηνάα *Minerva*, Σέα *spectaculum*, βασιλίνδα *ludi genus*.

Poly syllaba in αια: ut, σεληναία *luna*.

Nomina in εια: ut, χρεία *usus*, ἐγχεία *hasta*. Excipe, quae manant ab adiectivis in ης: ut, ἀλήθεια *veritas*, ab ἀληθής: item ἡ ἱερεία *sacerdos*, et alia quaedam.

Substantiva in ια, et foeminina ab adiectivis in ος: ut, σοφία *sapientia*, ὁμοία *similis*. Excipe verbalia in τρια; ut, ψαλτρια *tibicina*: item δία *divina*, πότνια *veneranda*, ἴα *sola*; sic et μία *una*.

Nomina in ρα, non praecedente diphthongo: ut, χαρὰ *gaudium*. Excipe γέφυρα *pons*, et alia pauca.

Doricum α in genitivo: ut, τοῦ Ἀινεία, pro Ἀινείου: et ubicunque pro η ponitur.

Vocativus nominum in ας, primae declinationis: ut, ὦ Ἀινεία.

Vocativi poetici: ut, ὦ Πολυδάμα.

Dualia in α: ut, τὰ κριτὰ, τὰ μούσα.

A N finita corripuntur: ut, τράπεζαν, μέλαν, ἔτυψαν.

Producuntur autem,

Masculina in αν; ut, τιτάν. Sic et πάν, nisi in compositis: ut, πρόπαν *totum*.

Etiam

Etiam adverbia; ut, πέραν *ultra*: sed ὅταν, *quando*, breve est.

Item αν primaе declinationis; ut, Ἀινείαν: et secundae, si acutum habet in penultima; ut, Φιλίαν.

AP finita corripuntur: ut, νέκτας, ὄναρ, αὐτὰρ *caeterum*, ἄρα *statim*. Excipe monosyllaba: ut, κάρ, *caput*, ψάρ *sturnus*.

ΑΣ finita producantur: ut, Ἀινείας, τὰς μούσας, Ἀίας, Πύφας.

Corripuntur autem,

Nomina imparisyllabicè inflexa, quae non formant genitivum in αντος: ut, ἡ λαμπὰς, ὁ μέγας, τὸ σέλας *lumen*.

Accusativi plurales quintae simplicium: ut, τιλᾶνας: etiam ἡμέας, ὑμέας, σφέας.

Item secunda persona singularis indefiniti primi et perfecti activi: ut, ἔτυφας, τέτυφας.

Adverbia quoque; ut, ἀτρέμας *quietè*, ἐκὰς *procul*.

I finita brevia sunt: ut, μέλι, τύπλοισι, τίθημι, ὅτι, βίηφι, pro βία, vi.

Producantur autem,

Adverbia, et pronomina, αυδία per paragogen: ut, νυνί, ὄντροσί.

Item ι ab Atticis ex ε vel α factum: ut, ὀδί pro ὀδέ, ταυτί pro ταυτά.

Etiam κρῑ *herdeum*: et nomina literarum: ut, ξῑ, πῑ.

IN finita corripuntur; ut, ἔριν, μιν et νιν¹, τιν et τεῖν², πάλιν: sed πρῖν commune est.

Item syllabae, quibus ν additur, breves sunt: ut, τύπλοισιν, ἐσίιν.

Nomina autem duarum terminationum producantur: ut, ρῖν, ἀκτῖν, δελφῖν³.

ΙΣ finita corripuntur: ut, πόλις, ἔρις ἔριδος, τυραννῖς τυραννίδος; δῖς, τρῖς, cum ejusmodi adverbiiis.

¹ Indeclinabile, pro αὐτὸν vel αὐτὴν, αὐτοὺς vel αὐτάς.

² Pro σοί.

³ Vid. supra, pag. 25

Producuntur autem, quorum augmentum est longum; qualia sunt *ῥίς, δελφίς, ὄρνις, κνημίς, σφραγίς, et κλείς.*

Item monosyllaba, praeter *τίς* indefinitum.

Υ finita corripuntur: ut, *σὺ, δάκρυ, γλυκὺ dulce.*

Producuntur autem adverbia fictitia, *ῦ, γρύ*: et nomina literarum; ut, *μῦ, νῦ.*

Item tertia persona singularis in imperfecto et infinito secundo verborum in *μι*: ut, *ἔδου, ἔφου.*

ΥΝ finita corripuntur: ut, *βραδὺν tardum, πολὺν, σύν.*

Producuntur autem nom. in *υν υνος*: ut, *μόσσυν turris.*

Et quae in nominativo *υς* longum habent: ut, *ἰλὺς limus, ἰλόν.*

Item prima persona verborum in *μι*: ut, *ἐξέυσυν, ἔδου.*

Etiam voces circumflexae: ut, *μὲν murem, et νῦ.*

ΥΡ finita longa sunt: ut, *ψίθυρ susurrus; τὸ πῦρ ignis,* quod tamen in obliquis breve est.

ΥΣ finita corripuntur: ut, *κόρυς galea, βαθὺς profundus, βαρὺς gravis.*

Producuntur autem acutitona, quae declinantur per *ῖος*: ut, *ἰλὺς limus, ὄφρῶς supercilium.*

Item gravitona haec; *κώμυς fasciculus, ἄξυς rete,* α^α *χλὺς caligo*: et monosyllaba; ut, *μῦς mus.*

Participia etiam in *υς*: ut, *ξευσῦς.*

Poëtica licentia.

HAEC sunt regulae observatione dignissimae de syllabarum quantitate. Sed infinita quodammodo est Graecorum poetarum licentia, qui, sive metri necessitate coacti, sive numerorum varietati et elegantiae studentes, interdum longas corripunt, breves producant, aut anticipem vocis ejusdem in eodem versu et producant et corripunt: ut,

Ἄρες, Ἄρες, Βρολοιογὲ, μιαφόνε, τειχεσιπλῆτα:

Mars, Mars, homicida, sanguinarie, moenium subversor.

Figur.

Figurae poëticae.

SYSTOLE est, qua syllaba longa corripitur: ut Hom.

Τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἴσα θεοῖσι¹:

Honorem verò sortiti sunt aequaliter diis.

ECTASIS² est, qua syllaba brevis producitur: ut, Id.

Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πολίπορθον οἴκαδ' ἰκέσθαι³.

Da, ut ne Ulysses urbium everfor in patriam veniat.

CATALEXIS est, qua syllaba finalis ad justam metri perfectionem desideratur; cujus usus, sicut et sequentium duarum, in iambis et trochaicis reperitur: ut,

Μάρτυρες σοφώτατοι, testes sapientissimi, Pind.

BRACHYCATALEXIS est, qua syllabae finales duae, hoc est, integer pes desideratur: ut,

Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὥραι: Jupiter: tuae enim horae. Id.

HYPERCATALEXIS est, qua syllaba praeter justam dispositionem abundat: ut,

Ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον: Interdiu lucidum astrum. Id.

ENALLAGE⁴ est, qua pes pro pede ponitur, ut cum pondeus in quinto loco constituitur. Cujusmodi versus pondaici vocantur: ut Hom.

Ἀμφοτέρων, βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής.
Utrumque, rexque bonus, fortisque bellator.

DIALYSIS est, qua dictio in fine posita ita distrahitur, ut una pars in praecedente sit versu, altera in principio sequentis: ut Pind.

Οὐδ' ἀπίθησέ νιν ἀλ-
κρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορών. *Neque inobediens fuit illi: sed
Heros in littora profiliens.*

¹ Odyss. A. 303. Sed vide illic Barnesium.

² Dicitur etiam: *diastole*.

³ Odyss. I. 530, ubi Barnesium legit πολυπόροδιον, quem vide.

⁴ Diversa hujus figurae ratio videatur supra in *Figurata constructione*,

TABELLAE DIALECTORVM.

QUATVOR numerantur Graecae linguae dialecti, sive loquendi formae praecipuae, pro numero praecipuarum Graeciae gentium, quae a lingua communi in nonnullis variant, nimirum Attica, Ionica, Dorica, Aeolica¹; praeter quas suam dialectum et idioma in quibusdam habuerunt poëtae: quae omnes, quod ad terminationes partium orationis spectat, sequentibus tabellis subjiciuntur. In reliquis autem, cum tanta sit varietas, ut regulis comprehendi vix possit, singularum proprietates insigniores breviter proponere sufficiat.

ATTICI mutant σ in ξ ; ut, $\xi\acute{\upsilon}\nu$ pro $\sigma\acute{\upsilon}\nu$: $\sigma\sigma$ in $\tau\tau$; ut, $\theta\acute{\alpha}\lambda\alpha\tau\tau\alpha$ pro $\theta\acute{\alpha}\lambda\alpha\sigma\sigma\alpha$: σ in ρ ; ut, $\acute{\alpha}\rho\rho\eta\nu$ pro $\acute{\alpha}\rho\sigma\eta\nu$ vir. Et contractionibus in primis gaudent.

IONES ponunt η pro α ; ut, $\phi\iota\lambda\eta$ pro $\phi\iota\lambda\alpha$ amicitia. ϵ pro α ; ut, $\gamma\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\omega$ pro $\gamma\epsilon\lambda\acute{\alpha}\omega$ rideo: et contra α pro ϵ ; ut, $\tau\acute{\alpha}\mu\nu\omega$ pro $\tau\acute{\epsilon}\mu\nu\omega$ secō.

Ex consonantibus κ pro π ; ut, $\kappa\acute{\omega}\varsigma$ pro $\pi\acute{\omega}\varsigma$: π pro ϕ ; ut, $\acute{\alpha}\pi\alpha\iota\rho\acute{\upsilon}\mu\alpha\iota$ pro $\acute{\alpha}\phi\alpha\iota\rho\acute{\upsilon}\mu\alpha\iota$ aufero.

Contractionibus prorsus abstinēt, et diphthongos resolvent.

DORES usurpant α pro η ; ut, $\phi\acute{\alpha}\mu\alpha$ pro $\phi\acute{\eta}\mu\eta$ fama: pro ϵ ; ut, $\pi\iota\acute{\alpha}\zeta\omega$ pro $\pi\iota\acute{\epsilon}\zeta\omega$ premo, $\acute{\epsilon}\gamma\omega\iota\alpha$ pro $\acute{\epsilon}\gamma\omega\iota\epsilon$ ego quidem: pro ω ; ut, $\mu\omicron\upsilon\sigma\acute{\alpha}\nu$ pro $\mu\omicron\upsilon\sigma\acute{\omega}\nu$ musarum, $\pi\rho\acute{\alpha}\tau\omicron\varsigma$ pro $\pi\rho\acute{\omega}\tau\omicron\varsigma$ primus: pro $\epsilon\iota$; ut, $\kappa\lambda\acute{\alpha}\delta\alpha\varsigma$ pro $\kappa\lambda\epsilon\iota\delta\alpha\varsigma$ claves.

η pro α ; ut, $\zeta\eta\nu$ pro $\zeta\acute{\alpha}\nu$ vivere: pro $\epsilon\iota$; ut, $\kappa\omicron\sigma\mu\eta\nu$ pro $\kappa\omicron\sigma\mu\epsilon\iota\nu$ ornate.

ω pro $\omicron\upsilon$; ut, $\mu\acute{\omega}\sigma\alpha$ pro $\mu\omicron\upsilon\sigma\alpha$ musa, $\acute{\omega}\nu\epsilon\kappa\alpha$ pro $\acute{\omicron}\nu\epsilon\kappa\alpha$ ornate.

His adjecta est *t. Boeotica*, cujus exempla quaedam, licet caeteris pauciora, infra occurrunt ut.

αι pro ει; ut, αιθε pro ειθε *utinam*.

ευ pro ου; ut, αλευμαι pro αλουμαι *saliam*.

ω pro ου; ut, τυπλοισα pro τυπλουσα *verberans*.

Ex consonantibus σδ pro ζ; ut, συρισδω pro συρίζω *sibilo*.

σ pro θ; ut, Σεός pro Θεός.

κ pro τ; ut, ποκα et οκκα, pro ποτε et οτε, *aliquando* :

et contra τ pro κ; ut, τήγος pro κείνος *ille*.

χ pro θ; ut, ορνιχες pro ορνιθες *aves*.

AEOLIES utuntur ε pro α; ut, θέρσος pro θάρσος *audacia*.

ω pro ο; ut, κῶρος pro κόρος *puer* : et contra ο pro ω;

ut, έρος pro έρωσ; *amor*.

αις pro ας; ut, καλαις pro καλās *bonas*.

Ex consonantibus ππ pro μμ; ut, ὄππακα pro ὄμμακα *oculi* : et β ante ρ; ut, βράκος pro ῥάκος *cento*.

Accentum in priores syllabas retrahunt; ut, κάλος pro καλός; et aspirationem rejiciunt; ut, ἥλιος pro ἧλιος *sol* :

atque pro ι consonantem sequentem geminant; ut, σπέρρω pro σπειρω, χέρρες pro χειρες.

POETAE non solum peculiarem in quibusdam habent diale- tum, sed etiam dialectos commiscet. Homerus Ionicae, qua maximè utitur, reliquas admiscet; Pinda- nus Doricus alias etiam dialectos adjungit; Aristophanes Atticus, ut etiam Euripides, Sophocles, et Aeschylus, in choris et cantilenis subinde sunt Dorici *.

* In Tabella terminationum, quae proximè sequitur, literae majusculae C. A. K. D. Ae. B. et P. ad singulas dialectos, quarum appellationes incipiunt, scilicet *communem*, *Atticam*, *Ioniam*, *Doricam*, *Aeolicam*, *Dooicam*, et *Poëticam*, indicandas compendii causa usurpantur; quem- modum in dialectis *Verborum antiquorum* in *pro* denotandis supra- scriptum fuit. Vid. pag. 101. not. 1.

Varietas dialectorum in terminationibus.

Articulus praepositivus.

Singular.		Dual.		Plural.	
N.	G. D. A.	N. A. G. D.	N.	G. D.	A.
Masc. C. ὁ	του, τῶ, τὸν	τῶ, τοῖν:	οἱ,	τῶν,	τούς.
	τοῖο I. τῶ } D. τεῦ } τέω. P.	τοῖν I.	τοῖ D.	τοῖσι I. A.	τῶσι D.
Foem. C. ἡ,	τῆς τῆ, τήν:	τᾶ, ταιν:	αἱ,	τῶν,	τάς.
	ἄ, τᾶς, τᾶ, ταν I.		ταῖ D.	τᾶν D. τῆς } I. A. τάων Ae. τῆσι } ταῖσι A.	
Neut. C. τὸ	του, τῶ, τὸ:	τῶ, τοῖν:	τὰ,	τῶν,	τά.
	τοῖο I. A. τῶ } D. τεῦ } τέω P.	τοῖν I.	τάων Ae.	τοῖσι I. A.	

Articulus

Singular.		Dual.		Plural.					
N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.	N.	G.	D.	A.
Masc. C. ὄς,	οὐ,	ῶ	ὄν :	ῶ,	οῖν :	οῖ,	ῶν,	οῖς,	οὐς.
ὄ P.	ὄτου A.	ὄτω A.	τὸν I.D.				ὄτέων I.	οτέοισι I.	
	ὄτευ D.	ὄτεο P.							
	ὄτέω I.	τῶ I.D.							
	ὄτλεο Ae.								
	του I.D.								
Foem. C. ἦ,	ῆς,	ῆ	ῆν :	ἄ,	αῖν :	αῖ,	ῶν,	αῖς,	ἄς.
	τῆς,	τῆ,	τὴν I.						
	τάς,	τά,	τὰν D.						
Neut. C. ὄ,	οὐ,	ῶ	ὄ :	ῶ	οῖν	ἄ,	ῶν,	οῖς,	ἄ.

Singular.		Dual.		Plural.	
N. G.	D. A.	N. A. G. D.	V.	N. G.	D. A. V.
C. ως, ων,	ω, ων,	ως, ων,	ω :	ως, ων,	ως, ω,
		ως :	ω :	ως,	ω,
		ων :			
		ων :			
		ωο, ωο P.			

Quinta declinatio.

De hac declinatione videantur, quae supra dicta sunt, pag. 12.

Prima declinatio contractorum 1.

Singular.		Dual.		Plural.	
N. G.	D. A.	N. A. G. D.	V.	N. G.	D. A. V.
C. ης, ος,	εα, ει,	εα, εα,	εε :	εας, εας,	εας, εας,
		ες, ες,	εε :	εων, εων,	εων, εων,
		ος, ος,	εε :	εα,	εα,
		ην A. ης A.			
		εων I. P.			

1 Forma harum declinationum non contracta in communi dialecto hic traditur, ut in verbis postea forma contracta.

Secunda declinatio.

Singular.		Dual.		Plural.	
N.	V.	N.A.	V.	D.	A.
C. ἰς, ἰς	ἰς, ἰς	ἰς, ἰς	ἰς, ἰς	ἰς, ἰς	ἰς, ἰς
G. ἰος, ἰος	ἰος, ἰος	ἰων, ἰων	ἰων, ἰων	ἰσι, ἰσι	ἰας, ἰας
D. ἰί, ἰί	ἰί, ἰί	ἰί, ἰί	ἰί, ἰί	ἰσι, ἰσι	ἰας, ἰας
A. ἰί, ἰί	ἰί, ἰί	ἰί, ἰί	ἰί, ἰί	ἰσι, ἰσι	ἰας, ἰας
V. ἰί, ἰί	ἰί, ἰί	ἰί, ἰί	ἰί, ἰί	ἰσι, ἰσι	ἰας, ἰας

Tertia declinatio.

Singular.		Dual.		Plural.	
N.	V.	N.A.	V.	D.	A.
C. εὐς, εὐς	εὐς, εὐς	εὐς, εὐς	εὐς, εὐς	εὐσι, εὐσι	εὐς, εὐς
G. εὐος, εὐος	εὐος, εὐος	εὐων, εὐων	εὐων, εὐων	εὐσι, εὐσι	εὐας, εὐας
D. εὐί, εὐί	εὐί, εὐί	εὐί, εὐί	εὐί, εὐί	εὐσι, εὐσι	εὐας, εὐας
A. εὐί, εὐί	εὐί, εὐί	εὐί, εὐί	εὐί, εὐί	εὐσι, εὐσι	εὐας, εὐας
V. εὐί, εὐί	εὐί, εὐί	εὐί, εὐί	εὐί, εὐί	εὐσι, εὐσι	εὐας, εὐας

		Singular.			Dual.			Plural.					
	N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	ὦς, ὠς,	ὄος,	οἷ, οἴ,	ὄα, οἶα,	οἷ: οἴ:	ὦς, οἷν,	ὠς, οἴν,	ὦ: οἴ:	ὶ, οἷ,	ὠν,	οἷς,	οὔς,	οἴ.
	ὠς Ac.			ὠν Ae. οὔν I. ὠ A.									

Quinta declinatio.

C.	ας,	ατος	ατι,	ας,	ας:	ατε,	ατοιν,	ατε:	ατα,	άτων,	ατι,	ατα,	ατα.
	ας,	ας,	αι,		ας:	ας,	αοιν,	ας:	αα, εα,	άων,	εσσι,	αα, εα, α,	αα } I. εα α A.
	ως,	ως,	α,		α:	ων,	α:	α:	α,	ων,			

ADJECTIVA DIALECTOS RECIPIUNT AD NORMAM SUAE INFLEXIONIS.

Dialecti pronomina.

Ἐγώ.

Singular.	
G.	D.
ἐμοῦ,	ἐμοί,
μοῦ,	μοί,
A.	A.
ἐμέ,	ἐμέ,
με,	με,

Dual.	
N.A.	G.D.
νώϊ,	νώϊν :
νώϊ,	νώϊν :

Plural.	
N.	G.
ἡμεῖς,	ἡμῶν,
ἡμῶν,	ἡμῖν,
ἡμῶν,	ἡμῶν,

A. ἔγωγε,

D: ἐγών,

ἐγών,

ἔγωγα,

ἔγωγα,

Ac, ἐγών,

I, ἐμέ,

ἐμοί,

ἐμοί,

P: ἰώγα,

ἰώγα,

M:

ἄμμε,

ἄμμε,

ἄμμε,

ἄμμε,

ἄμμε,

ἄμμε,

ἄμμε,

ἡμῶν,

ἡμῖν,

† Nonnulli scribunt γῶ ; Busb. et Voss. in Indic. var.

Σύ.

		Singular:		Dual:		Plural:				
	N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.	N.	G.	D.	A.
C.	σύ,	σου,	σοί,	σέ:	σφῶϊ,	σφῶϊν:	ὑμεῖς,	ὑμῶν,	ὑμῖν,	ὑμᾶς.
A.	σύγε,				ὑμῶν,		ὑμῶν,		ὑμῖν,	ὑμᾶς.
D.	τύ,	σεῦ,	τοῖς,	τέ:	ὑμῶν,		ὑμῶν,		ὑμῖν,	ὑμᾶς.
	τύγα,	τεῦ,		τύ:			ὑμῶν,		ὑμῖν,	ὑμᾶς.
	τύνη,	τεοῖο,					ὑμῶν,		ὑμῖν,	ὑμᾶς.
Ac.		σεῦ,					ὑμῶν,		ὑμῖν,	ὑμᾶς.
		τεῦ,					ὑμῶν,		ὑμῖν,	ὑμᾶς.
		σοῖο,					ὑμῶν,		ὑμῖν,	ὑμᾶς.
		σέο,					ὑμῶν,		ὑμῖν,	ὑμᾶς.
I.		σεῖο,	τῶν,				ὑμῶν,		ὑμῖν,	ὑμᾶς.
		σέοθεν,	τέιν,				ὑμῶν,		ὑμῖν,	ὑμᾶς.
P.		σέθεν,	τέιν,				ὑμῶν,		ὑμῖν,	ὑμᾶς.

Busbius scribit σφῶ.

Ο.

Ind. 1.	C. α	Singular.	Dual.	Plural.
	ας, ε:	ασκον, ασκες, ασκσι I. P.	ατον, ατην:	αμεν, ατε, αν.
Perf.	C. α, ας, ε:	αα, αας, αε: in quibusdam I.	ατον, ατον: αατον, αατον:	αμεν I. ασαν B.
Pl. P.	C. εις, εις, εις: η A. D. εε I.		ειτον, ειτων:	αμεν D. αυτι D. αν B.
Fut. 2.	C. ω, ω, ω: εω, εεις, εει:		ειτον, ειτον: εετον, εετον: Imperativus.	ειμεν, ειτε, ειταν. ειμεν D. εσαν A. I.
Praef. } Perf.	C. ε, ετω:		ετον, ετων:	οιμεν, ειτε, ουσι. εομεν, εετε, εουσι I.
Ind. 1.	C. ον, ατω:		ατον, ατων:	ετε, ετωσαν. οντων A.
Ind. 2.	C. ε, ετω:		ετον, ετων:	ατε, ατασαν. ατων A. ετε, ετωσαν.

Optativus.

Praef. } Fut. I. } Perf. } Ind. 2. }	Singul. C. <u>οἷμι, οἷς, οἶ</u>	Optativus. Dual. <u>οἶτον, οἶτην</u>	Plural. <u>οἶμεν, οἶτε, οἶεν.</u> οἶμες D.
	Ind. I. C. <u>αἶμι, αἶς, αἶ</u> <u>εἶα, εἶας, εἶε</u>	Optativus. Dual. <u>αἶτον, αἶτην</u> εἶατον, εἶατην	Plural. <u>αἶμεν, αἶτε, αἶεν.</u> εἶαμεν, εἶατε, εἶαν A. D. αἶμες D.
N Omn. temp. }	C. <u>ω, ης, η</u> <u>ησι I.</u>	Subjunctivus. <u>ητον, ητον</u>	Plural. <u>ωμεν, ητε, ωσι.</u> ωμες D. <u>ωντι D.</u>
	Praef. } Fut. I. } C. <u>εἶν.</u> εν D. <u>έμεν I.</u> έμεναι A. D. <u>έμεναι P.</u>	Infinitivus. Perf. C. <u>έναι.</u> έμεν I. <u>έμεναι A. D.</u>	Ind. 2. } Fut. 2. } C. <u>εἶν.</u> εν D. <u>έιν, έμεν I.</u> έμεναι D.
Ind. I. C. <u>αι.</u> έμεναι D.	Ind. I. C. <u>αι.</u> έμεναι D.		

Attici etiam hanc formam in secunda et tertia singulari, et tertia plurali, in primis usurpant.

Participia.

Praef.	C. <u>ων,</u> ουσα, οῖσα D. εὔσα Ae.	ον.
Fut. I.	C. <u>ων,</u> ουσα, οῖσα D.	ον.
Ind. I.	C. <u>ας,</u> αις, αισα, αισα,	αν. αν Ae.
Perf.	C. <u>ως,</u> ων Ae.	ος.
Ind. 2.	C. <u>ων,</u> ουσα, οῖσα D. εὔσα Ae.	ων. ον. ον.
Fut. 2.	C. <u>ων,</u> έων, ουσα, έουσα,	ουν. έον I.

Vox passiva.

Modus indicativus.

Praef.	C. <u>ομαι,</u> ει I. ει A. ηαι P.	εται :	Singul.
Imp.	C. <u>όμεν,</u> εο I. ευ D. έσκου, έσκειτο	ετο :	Sing.
			Dual.
			Plural.
			όμεθα, όμεσθα D.I. όμεθεν Ae.
			όμεθα, εσθε, οντο.
			έσκουλο Ae. P.

Perf.	C. <u>μαι,</u>	<u>σαι,</u>	<u>ται:</u>	<u>μεθον,</u>	<u>θον,</u>	<u>θον:</u>	<u>μεθα,</u>	<u>δε,</u>	<u>ται vel</u> <u>μένοι εἰσί.</u>
PL P.	C. <u>μην,</u>	<u>σο,</u>	<u>το:</u>	<u>μεθον,</u>	<u>θον,</u>	<u>θην:</u>	<u>μεθα D.</u>	<u>δε,</u>	<u>αται I.</u> <u>το vel</u> <u>μένοι ἦσαν.</u>
Par. P.	C. <u>ομαι,</u>	<u>η,</u>	<u>εται:</u>	<u>όμεθον,</u>	<u>εσθον,</u>	<u>εσθον:</u>	<u>μεθα D.</u>	<u>εσθε,</u>	<u>ονται.</u>
Fut. 2.		<u>ηαι I.</u> <u>ηαι P.</u>					<u>όμεθα D.</u>		
Ind. 1.	C. <u>θην,</u>	<u>θης,</u>	<u>θη:</u>	<u>θηνον,</u>	<u>θήην,</u>	<u>θήην:</u>	<u>θηνεν,</u>	<u>θηντε,</u>	<u>θισαν.</u>
Fut. 1.	C. <u>θήσομαι,</u>	<u>θήση,</u>	<u>σεται:</u>	<u>θισόμεθον,</u>	<u>θήσεσθον,</u>	<u>σθον:</u>	<u>θισόμεθα D.</u>	<u>θισομεθα,</u>	<u>εσθε, σονται.</u>
Ind. 2.	C. <u>ην,</u>	<u>ης,</u>	<u>η:</u>	<u>ητον,</u>	<u>ήτην,</u>	<u>ήτην:</u>	<u>ημεν,</u>	<u>ητε,</u>	<u>ησαν.</u>
Optativus.	C. <u>ον,</u>	<u>έσθω:</u>		Imperativus.				<u>εσθε,</u>	<u>έσθωσαν.</u>
	<u>εο I.</u>								<u>έσθων A.</u>
	<u>εν D.</u>								

Caetera tempora nulla dialecto variantur.

		Optativus.	
		Dual.	Plural.
Praef.	} C.	όμενον, οισθον, οισθην :	όμεθα, οισθε, οιστοι.
Paul. P.			όμεσθα D.
Fut. I. 2.			οίατο I. P.
Ind. I. 2.	C.	είηεν, είνης, είνη :	είημεν, είντε, είνσαν.
			εἶμεν, εἶτε, εἶεν A.
			εἶμεσ D.
Subjunctivus.			
Praef.	C.	όμενον, ποσον, ποσθον :	όμεθα, ποσθε, ποσται.
			όμεσθα D.
Ind. I. 2.	C.	ἦτον, ἦτον :	ἦμεν, ἦτε, ὦσι.
			ἦμεσ D.
		ἔητον, ἔητον :	ἔωμεν, ἔητε, ἔωσι I.
			ἔωμεσ D.
Infinitivus.			
Ind. I. 2. C. ἦναι. Sed ἠμεναι D. ἦμεν .			

PARTICIPIA passiva adjectivorum normam sequuntur.

Vox media.

Modus indicativus.

Singular.		Dual.		Plural.	
Fut. 1. C. <u>ομαι</u> , οῦμαι,	ῆ, εῖται I. ῆ, εῖται D.	όμεθον, εσθον,	εσθε, ονται.	όμεθα,	εσθε, ονται.
Ind. 1. C. <u>άμην</u> ,	ω, ατο I. α D.	άμεθον, ασθον, άσθην:	ασθε, αντο.	άμεθα,	ασθε, αντο.
Ind. 2. C. <u>όμεν</u> ,	ου, ετο I.	όμεθον, εσθον, έσθην:	εσθε, οντο.	όμεθα,	εσθε, οντο.
Fut. 2. C. <u>οῦμαι</u> , εὔμαι D. ῆαι I.	ῆ, εῖται I.	ούμεθον, είσθον, είσθην:	ήσθε, ούνται.	ούμεθα,	ήσθε, ούνται.
Ind. 1.	C. <u>αι</u> , άσθω:	Imperativus.	ασθον, άσθον:	ασθε,	άσθωσαν.
		Participium.		άσθων A.	

Fut. 2. C. τυπούμενος. Sed τυτεύμενος D. Ae.

IN caeteris habent dialectos communes cum activis et passivis.
 IDEM quoque de verbis deponentibus intelligi oportet.

Diaretti

Dialecti verborum contractorum in voce activa.

Modus indicativus.

Praefens.

Singular.		Dual.		Plural.	
1. C.	άω ᾶ, ᾶς	ᾶτον, ᾶτων :	ᾶτε, ᾶσι.	ᾶμεν, ᾶτες, ᾶσι.	
	ᾶ, ἑῶ, ᾶς, ἑῶς, ᾶς, ἑῶς, ᾶς, ἑῶς	ἦτον, ἦτων :	ἦτε, ἦσι.	ἦμεν, ἦτες, ἦσι.	
2. C.	έω ᾶ, ᾶς	εἴτον, εἴτων :	έατε, έασι.	έωμεν, έατες, έοσι.	
	έω, ᾶς, έῶ, ᾶς, έῶ, ᾶς, έῶ, ᾶς	οὔτον, οὔτων :	οὔτε, οὔσι.	οὔμεν, οὔτες, οὔσι.	
3. C.	όω ω, οῖς, οῖ :		οὔντι, οὔντι D.	οὔμεν, οὔντι, οὔντι D.	

Imperfectum.

1. C.	ων, ᾶς, α :	ᾶτων, ᾶτην :	ᾶτε, ᾶν.
	ων, ἑῶ, ᾶς, ἑῶς, ᾶς, ἑῶς, ᾶς, ἑῶς	ἦτων, ἦτην D.	
	ασκον sine augmento I. αα P.		

Singular.

	Singul.	Dual.	Plural.
2.	C. ΟΥΝ, ΕΙΣ, ΕΙ:	ΕΪΤΟΝ, ΕΪΤΗΝ:	Οὔμεν, εἴτε, οὖν.
3.	C. ΟΥΝ, ΕΣΚΕΣ, ΕΣΚΕ Ι.Ρ., ΟΥΣ, ΟΥ:	Οὔτον, οὔτην:	Οὔμεν, οὔτε, οὖν.
	ΟΣΚΟΝ, ΟΣΚΕΣ, ΟΣΚΕ Ι.Ρ.	fine augmento.	fine augmento.
I.	C. α, άτω:	άτον, άτων:	άτε, άτωσαν.
2.	C. ει, είτω:	είτον, είτων:	είτε, είτωσαν.
3.	C. ου, ούτω:	ούτον, ούτων:	ούτε, ούτωσαν.
	αι.Ρ.	Optativus.	ώντων Α.
I.	C. ώμ, ώς, ώ:	ώτον, ώτην:	ώμεν, ώτε, ώεν.
2.	C. ών, ώης, ώη:	ώητον, ώήτην:	ώημεν, ώητε, ώησαν D.
	C. οἷ, οἷς, οἷ:	οἷτον, οἷτην:	οἷμεν, οἷτε, οἷεν.
3.	C. οἶν, οἶης, οἶη:	οἶητον, οἶήτην:	οἶημεν, οἶητε, οἶησαν Α.
	C. ώμ, ώς, ώη etc. D.	οἷτον, οἷτην:	οἷμεν, οἷτε, οἷεν.
	C. οἶν, οἶης, οἶη etc. D.	οἶητον, οἶήτην:	οἶημεν, οἶητε, οἶησαν Α.

Subjunctivus.

Praefens et imperfectum.

		Singular.		Dual.		Plural.	
1.	C. ᾠ,	ᾠ:	ᾠ:	ᾠτον,	ᾠτον:	ᾠτε,	ᾠσι.
2.	C. ᾠ,	ᾠ:	ᾠ:	ᾠτον,	ᾠτον:	ᾠτε,	ᾠσι.
3.	C. ᾠ,	ᾠ:	ᾠ:	ᾠτον,	ᾠτον:	ᾠτε,	ᾠσι.
			ᾠσι I.				ᾠσι D.
			οἷ:				ᾠσι.

Infinitivus.

Praefens et imperfectum.

		I.		2.		3.	
C.	ᾠν.			εἶν.		οὔν.	
		ᾠναι A.		εἶναι A.		οὔναι A.	
		ᾠν D.		ἐν D.		ὄν D.	
		αἷς Ae.		ἦν } Ae.		οἷς Ae.	
		ᾠν		εἷς		ὄμναι P.	
		ᾠναι P.		εἶναι P.			

IN vocibus passiva et media paucae admodum dialectorum varietates leguntur.

DIALECTI autem temporum non contractorum ex verbis gravitonis petantur.

Dialecti

Dialecti verborum in μι in voce activa.

Modus indicativus.

Praefens.

Singul.

Plural.

1.	C. ημι,	ης,	ησι:	ατι D.	ατον,	ατων:	αμεν,	ατε,	ασι.
									αντι D. εασι I.
2.	C. ημι,	ης,	ησι:		ετον,	ετων:	εμεν,	ετε,	εισι.
					ητον,	ητων:	ημεν,	ητε,	ηντι D. εασι I.
							εαμεν I.		
3.	C. ωμι,	ως,	ωσι:		οτον,	οτων:	ομεν,	οτε,	ουσι.
									οντι D. οασι I.
4.	C. υμι,	υς,	υσι:	ωτι D.	υτον,	υτων:	υμεν,	υτε,	υσι.
									υντι D. υασι I.

Imper-

Imperfectum et indefinitum secundum.

	Singul.	Dual.	Plural.
1.	C. ἦν, ἦς, ἦ: ων, ας, α A. ασκον, ασκες, ασκε I. P.	ατον, άτην: ητον, ήτην:	αμεν, ατε, ασαν. ημεν, ητε, ησαν.
2.	C. ἦν, ἦς, ἦ: εε I. ουν, εις, ει A. εσκον, εσκες, εσκε I. P.	ετον, έτην:	εμεν, ετε, εσαν. εν B.
3.	C. ὦν, ὦς, ὦ: ουν, ους, ου A. οσκον, οσκες, οσκε I. P.	οτον, ότην:	ομεν, οτε, οσαν. ον B.
4.	C. ὕν, ὕς, ὕ: υσκον, etc. I. ine augmento.	υτον, ύτην:	υμεν, υτε, υσαν.
1.	C. αδι, άτω: α A. η Ae.	ατον, άτων:	ατε άτωσαν.
Singul.			

Imperativus.

Praesens et imperfectum.

Singul.	Dual.	Plural.
C. ετις, έτω :	ετων, έτων :	ετες, έτωσαν.
ει, ειτω A. η Ae. ητι P.		
C. οδι, οτω :	οτων, οτων :	οτες, οτωσαν.
ου A. οι D. ωδι P.		

Optativus.

Praefens et imperfectum.

1.	C. αιην, αιης, αιη :	αιητων, αιητην :	αιημεν, αιητε, αιησαν.
	ηην, ηης, ηη P.		αιμεν, αιτε, αιεν A.
2.	C. ειην, ειης, ειη :	ειητων, ειητην :	ειημεν, ειητε, ειησαν.
			ειμεν, ειτε, ειεν A.
3.	C. οιην, οιης, οιη :	οιητων, οιητην :	οιημεν, οιητε, οιησαν.
	ωην, ωης, ωη A. Ae.		οιμεν, οιτε, οιεν A.

Sub.

Subjunctivus.
Praefens et imperfectum.

Singular.		Dual.		Plural.	
1.	C. ᾠ, ᾠς, ᾠα:	ᾠτον, ᾠτων:	ᾠμεν, ᾠτε, ᾠσι.		
2.	C. ᾠω, ᾠω, ᾠη:	ᾠτον, ᾠτων:	ᾠμεν, ᾠτε, ᾠσι.		
3.	C. ᾠω, ᾠω, ᾠω:	ᾠτον, ᾠτων:	ᾠμεν, ᾠτε, ᾠσι.		

Infinitivus.

Praefens et imperfectum.

C.	ᾠναι.	ᾠναι.	ᾠναι.
I.	ᾠναι.	ᾠναι.	ᾠναι.
C.	ᾠναι D.	ᾠναι A. D.	ᾠναι A. D.
I.	ᾠναι I.	ᾠναι I.	ᾠναι I.

Indefinitum secundum.

C.	ᾠναι.	ᾠναι.	ᾠναι.
I.	ᾠναι.	ᾠναι.	ᾠναι.
C.	ᾠναι D.	ᾠναι D.	ᾠναι A. D.
I.	ᾠναι I.	ᾠναι I.	ᾠναι I.

Vox passiva.

Modus indicativus.

Praefens.

	Singul.	Dual.	Plural.
1. C.	ασαι, αται :	έμεδον, ασδον, ασδον :	άμεδα, ασδε, ανται.
	η A. εαι I.		έεται I.
2. C.	εσαι, εται :	έμεδον, εσδον, εσδον :	έμεδα, εσδε, επται.
	η A. εαι I.		έεται I.
3. C.	ομαι, etc. Desunt dialecti.		
1. C.	άμην, ασο, ατο :	Imperfectum. άμεδον, ασδον, άσδην :	άμεδα, ασδε, αντο.
	αο I. ω A.		
2. C.	έμην, εσο, ετο :	έμεδον, εσδον, έσδην :	έμεδα, εσδε, εντο.
	ήμην Ae. εο I. ευ D. ου A.		έατο I.
3. C.	όμην, οσο, οτο :	όμεδον, οσδον, όσδην :	όμεδα, οσδε, οντο.
	ου A.		

Imperativus.		Praefens et imperfectum.	
Dual.		Dual.	
	ασθε, άσθωσαν.	ασθον, άσθων :	ασθον, άσθων :
	εσθε, έσθωσαν.	εσθον, έσθων :	εσθον, έσθων :
	οσθε, όσθωσαν.	οσθον, όσθων :	οσθον, όσθων :
Optativus.		Praefens et imperfectum.	
	αιατο I.	αιμεθον, αισθον, αισθην :	αιμεθα, αισθε, αιντο.
	ειατο I.	ειμεθον, εισθον, εισθην :	ειμεθα, εισθε, ειντο.
	οιατο I.	οιμεθον, οισθον, οισθην :	οιμεθα, οισθε, οιντο.
Singular.		Singular.	
C. A. I.		C. A. I.	
1.	ασο, άσθω :	αιον, αισθη :	αιω, αιτω :
2.	εσο, έσθω :	ειον, εισθη :	ειω, ειτω :
3.	οσο, όσθω :	οιον, οισθη :	οιω, οιτω :
C. A. D.		C. A. D.	
1.	ου, ουσθω :	ουον, ουσθη :	ουω, ουτω :
2.	ευ, ευσθω :	ευον, ευσθη :	ευω, ευτω :
3.	οι, οισθω :	οιον, οισθη :	οιω, οιτω :

Modus indicativus.

Indefinitum secundum.

Singular.		Dual.		Plural.	
1.	2.	1.	2.	1.	2.
C. <u>ἀμην,</u> αιο I. ω A.	C. <u>ἐμην,</u> εσο I. ου A. ευ D.	ἀμεσον, ασσον, άσθην :	έμεσον, εσσον, έσθην :	άμεθα, ασθε, αυτο.	έμεθα, εσθε, εντο.
C. <u>όμην,</u> οσο, ου A.	οστο :	όμεσον, οσσον, όσθην :		όμεθα, οσθε, οντο.	

Imperativus.

Indefinitum secundum.

2.	C. <u>έστο,</u> έσο I. ού A. ευ D.	έσθων :	έσθε, έσθωσαν.
3.	C. <u>όστο,</u> ού A.	όσθων :	όσθε, όσθωσαν.

Σ

IN reliquis temporibus cujusque vocis et modi dialectorum varietates eadem sunt ac in verbis gravitonis.

DIALECTI anomalorum in μι supra expositae sunt, pag. 101.

IN adverbiorum et conjunctionum terminationibus paucae observantur dialecti: scilicet, βαβαιὰξ pro βαβαιὰξ παραε, δαί pro δὲ etiam, μόγισ pro μολῖς νίχ, etc. A.

Ἀληθέως pro ἀληθῶς verè, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα hic, οὖν pro οὖν igitur, etc. I.

Αἰ pro εἰ si, αἰῆς pro αἰεὶ semper, ἄλλοκα pro ἄλλοτε aliàs, ἔμπροθεν pro ἔμπροσθεν coram, ἐνδοῖ pro ἐνδόν intus, κάλως pro καλῶς pulchrè, μές pro μὲν quidem, ὄκα et ὄκα pro ὅτε quando, ὄπισθεν pro ὄπισθεν retro, πόκα pro ποτὲ aliquando, etc. D.

IN praepositionibus inveniuntur ἐνὶ pro ἐν, A. ἐς pro εἰς, A. ξὺν pro σὺν, A. ποτὶ pro πρὸς, D.

Ἀμπὶ pro ἀμφὶ circum, Ae. ἀπαὶ, καταὶ, παραὶ, ὑπαὶ pro ἀπὸ, κατὰ, παρὰ, ὑπὸ, Ae. P. πὰρ pro παρὰ, D.

Δόξα μόνω τῷ Θεῷ.

DE ANNO ATTICO.

ATTICI annum suum in duodecim menses lunares dividebant; quorum plerumque sex triginta dies, sex viginti novem tantum sunt complexi. Menses autem triginta dierum πλήρεις pleni, caeteri κοῖλοι cavi dicebantur. Sed cum annus lunaris, quem a prima luna nova

post solstitium aestivum auspicabantur, undecim ferè diebus solari curtior esset; quoties duodecimus mensis ante solstitium finem haberet, alio mense adjecto, annus iste ex tredecim mensibus constabat. Mensium autem Atticorum nomina ordine disposita, unà cum mensibus Romanis, in quibus frequentissimè incipiebant, sequenti tabella exhibebimus¹.

Ἐκατομβαιῶν *Julius*,
 Μεταγειτνιῶν *Augustus*,
 Βοηδρομιῶν *September*,
 Πυανεψιῶν *October*,
 Μαιμακτηριῶν *November*,
 Ποσειδεῶν *December*,

Γαμηλιῶν *Januarius*,
 Ἀνθεστηριῶν *Februarius*,
 Ἐλαφηβοριῶν *Martius*,
 Μουνυχιῶν *Aprilis*,
 Θαργηλιῶν *Maius*,
 Σκιροφοριῶν *Junius*.

SINGVLOS menses in tres partes, vel δεκάδας *decadas*, dividebant; quarum prima μηνὸς ἰσλαμένου² *mensis incipientis*, secunda μεσοῦντος *mediantis*, tertia λήγοντος³ *desistentis* appellabatur. Dies autem mensium per nomina ordinalia in hunc modum recensabant: πρώτη scil. ἡμέρα *dies prima*, δευτέρα *secunda*, τρίτη *tertia*, et sic deinceps, usque ad δεκάτην *decimam*; nisi quòd primus dies mensis νομηνία *novilunium*, et ultimus ἔνη καὶ νέα *vetus et nova*, scil. σελήνη *luna*, dicebantur. Sed in diebus cujusque decadis numerandis id discriminis observatum fuit, quòd in prima et secunda decade recto ordine procederent; in tertia verò ordo contrarius locum haberet, ut in kalendis suis, nonis, et idibus, mos fuit apud Romanos. Verùm ut tota haec res magis sit perspicua, singulos dies mensis pleni⁴ ordine suo, ut in Graeco kalendario collocabantur, hìc describemus.

¹ Descripta est haec tabella ab antiquo marmore Oxonii adservato, ubi καὶ Ποσειδεῶν bis posita non modò annum, quo tabella conficiebatur, intercalarem fuisse, sed mensis etiam intercalati nomen ostendit. Edidit antea Spon. *Voyage, etc.* Tom. iii. inter *Inscriptions au Tom ii.* pag. 77: et Wheler. *Itin.* pag. 403: uterque verò mendosè. Mensis autem βοηδρομιῶν in tabella primus collocatur, et reliqui ordine suo; non quòd annus ab eo mense incipiebat, sed ob aliquam aliam causam, de qua con- sideratur Sponius.

² Vel ἀρχομένου.

³ Item φθίνοντος, vel παυομένου.

⁴ Menses pleni et cavi alternatim plerumque sibi invicem succedebant.

Μηνός

ἰσλα- μένου	}	νουμηνία,	ΜΕΣΟΥΝ- Ἴος	}	πρώτη ³ ,	λήϊον- Ἴος	}	δεκάτη ³
		δευτέρα,			δευτέρα,			ἐννάτη,
		τρίτη,			τρίτη,			ὀγδόη,
		τετάρτη,			τετάρτη,			ἑβδόμη,
		πέμπτη ¹ ,			πέμπτη,			ἕκτη,
		ἕκτη ² ,			ἕκτη,			πέμπτη,
		ἑβδόμη,			ἑβδόμη,			τετάρτη,
		ὀγδόη,			ὀγδόη,			τρίτη,
		ἐννάτη,			ἐννάτη,			δευτέρα,
		δεκάτη,			εἰκάς ⁴ ,			ἔτη καὶ νέα ⁶ .

HANC numerandi rationem in singulis mensibus obser-
vabant, tertiam decadem etiam in cavis a δεκάτη incipi-
entes. In his autem, cum ad δευτέραν perventum fuit,
loco ejus ἔτη καὶ νέα substituebatur; et interdum τριακάς,
quasi revera trigesimus dies esset, ut notat Moschopulus⁷.

¹ Vel πεντάς.

⁴ Vel εἰκοσλή.

⁶ Vel τριακάς.

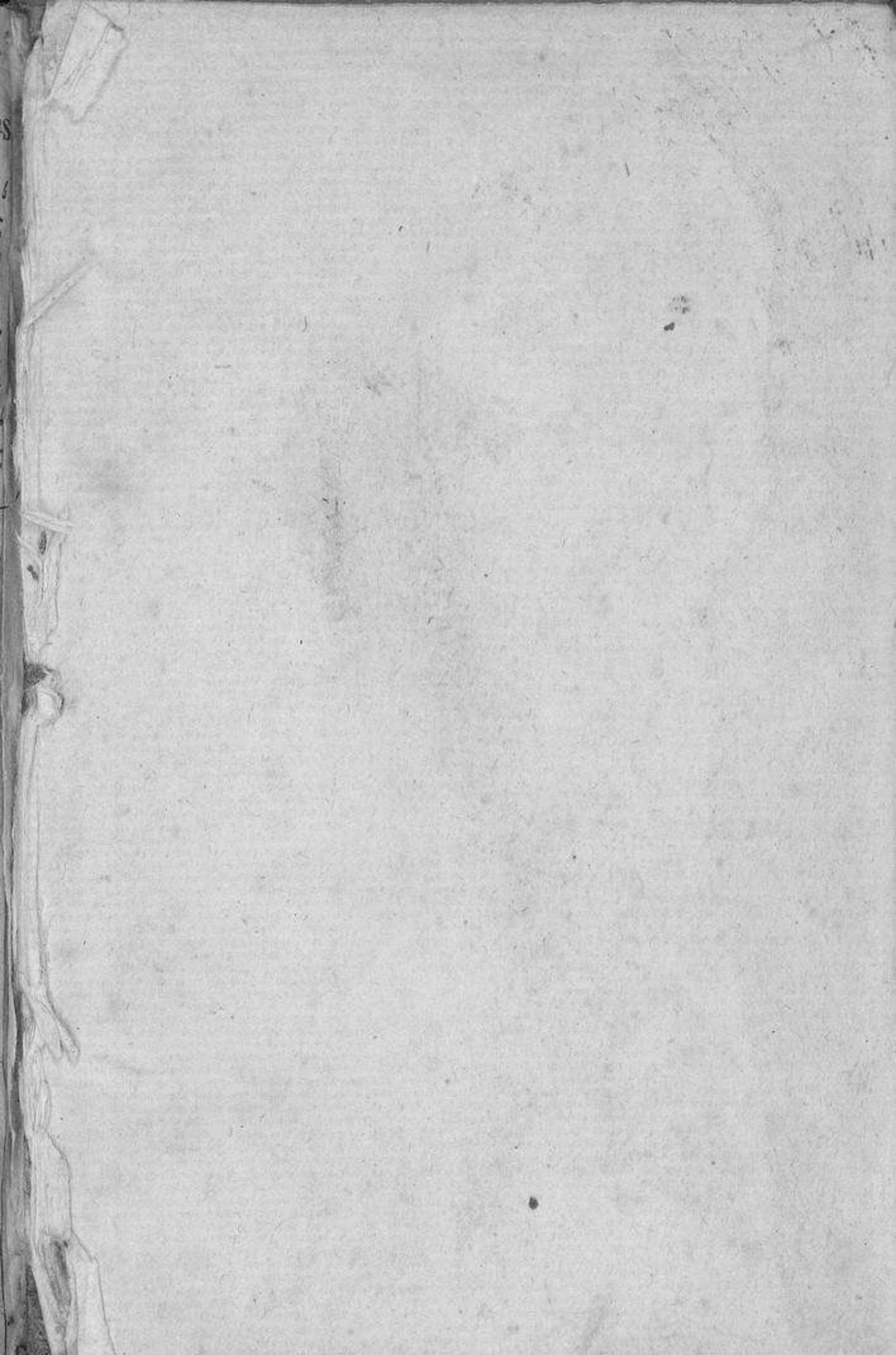
² Vel ἕκτάς.

⁵ Item πρώτη ἐπ' εἰκάδι, vel μετ' εἰκάδα.

⁷ In Hesiodi Ἡμέραι, vers. 20.

³ Vel πρώτη ἐπὶ δέκα.

F I N I S.

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

LIBRARY

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

440

UNIVERSITY OF CALIFORNIA